

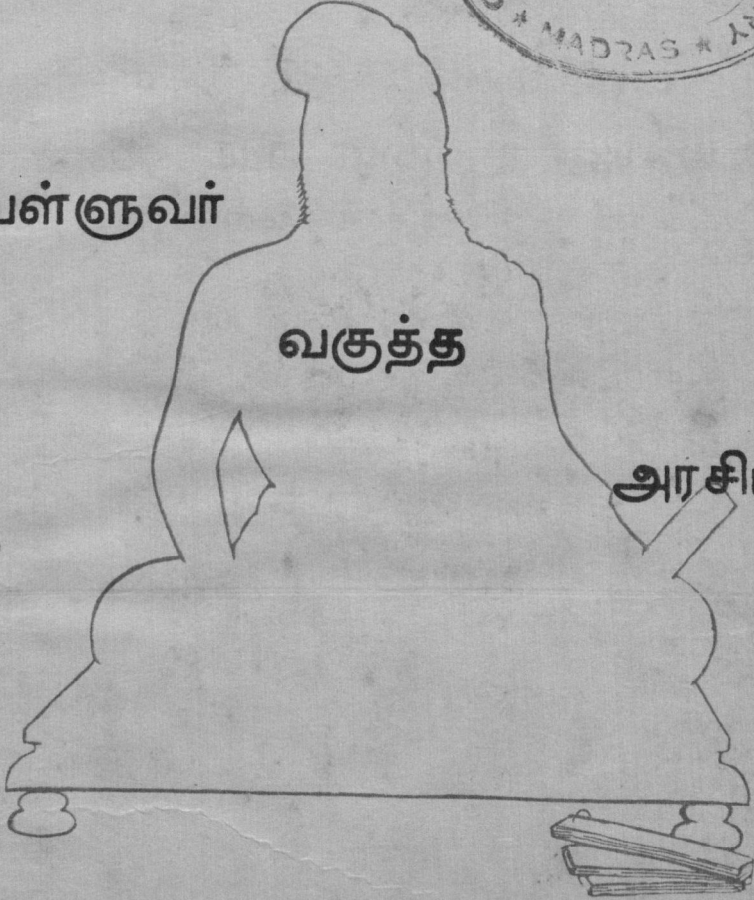
வள்ளுவர் வகுத்த அரங்கம்
முருகாத்தனம் (த்)

வள்ளுவர்

வகுத்த

அரசியல்

திருக்குறள் ஆய்வக வெளியீடு 3

வள்ளுவர் வகுத்த அரசியல்

(கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்)

தொகுப்பும் பதிப்பும்:

டாக்டர் தி. முருகரத்தனம்

துணைப் பேராசிரியன்

மதுரைப் பல்கலைக் கழகம்

மதுரைப் பல்கலைக் கழகம்

மதுரை - 625021

1974

உயிமை ஆசிரியர்க்கு

திருக்குறள் ஆய்வகத்தின் வெளியீடு 3

இதற் பதிப்பு 1974

குறிப்புதவிநூல்

Political Ideas of Tiruvalluvar (Seminar Papers)

Madurai University Tirukkural Chair Publication 3

284279. ✓

O, 31, 1B6T, T: 9CW)

L431

NOT FOR LENDING

வெளியீடு : மதுரைப் பல்கலைக் கழகம், 625021.

அச்சு : கற்பக விநாயகர் அச்சகம், 625001.

கருத்தரங்கக் கட்டுரையாளர்கள்

1. அறிஞர் மு. வரதராசனார், M.A., M.O.L., Ph.D., D.Litt.,
துணைவேந்தர்,
மதுரைப் பல்கலைக் கழகம், மதுரை-625021.
2. திரு. பி. ஆர். பக்கிரி சங்கர், M.A., B.L.,
மாவட்ட நடுவர் (District Judge),
தொழில் நீதிமன்றம் (Labour Court), மதுரை.
3. பேராசிரியர் அ. மு. பரமசிவானந்தம், M.A., M.Litt.,
தமிழ்த் துறைத் தலைவர்,
பச்சையப்பன் கல்லூரி, சென்னை-600030.
4. பேராசிரியர் இரா. சாரங்கபாணி, M.A., M.Litt., Ph.D.,
தமிழ்த் துறைத் தலைவர்,
அழகப்பா கல்லூரி, காரைக்குடி-3.
5. திரு. தி. முருகரத்தனம், B.A. (Hons.), M.Litt., Ph.D.,
துணைப் பேராசிரியர், திருக்குறள் ஆய்வகம்,
மதுரைப் பல்கலைக் கழகம், மதுரை-625002.
6. திரு. கோ. சுந்தரமூர்த்தி, M.A., Ph.D.,
துணைப் பேராசிரியர், சமஸ்கிருதத் துறை,
மதுரைப் பல்கலைக் கழகம், மதுரை-625021.
7. திரு. சோ. சுப்பிரமணியன், M.A., Ph.D.,
இணைப் பேராசிரியர், அரசியல் பொதுஆட்சித்துறை,
மாநிலக் கல்லூரி, சென்னை-600005.
8. பேராசிரியர் பா. துரியநாராயணன், M.A., M.A., M.Litt.,
அரசியல் வரலாற்றுத் துறை,
அழகப்பா கல்லூரி, காரைக்குடி-3.

1. 1973-இல் கருத்தரங்கு நடந்த போது மதுரையில் பணியாற்றினார்.

2. 1974-இல் மலையா பல்கலைக் கழகத்து இந்தியக் கல்வித்துறையில் பணி
யாற்றச் சென்றுள்ளார்.

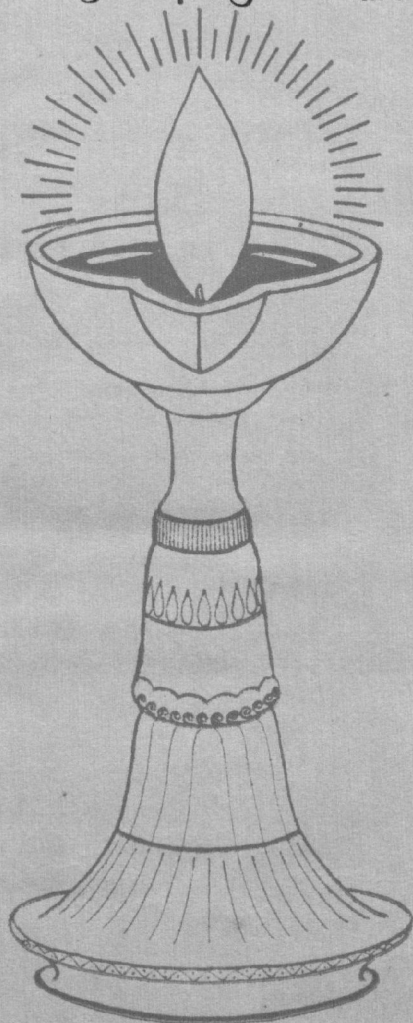
9. பேராசிரியர் ந. சுப்பிரமணியன், M.A., Ph.D.,
தலைவர், பண்டைவரலாற்றுத் துறை,
மதுரைப் பல்கலைக் கழகம், மதுரை-625021.

10. பேராசிரியர் எம். முத்துராமன், M.A., Ph.D.,
தலைவர், தத்துவ முதுகலைத் துறை,
பச்சையப்பன் கல்லூரி, சென்னை-600030.

11. பேராசிரியர் அ. ச. ஞானசம்பந்தன், M.A.,³
தமிழ்த் துறைத் தலைவர்,
மதுரைப் பல்கலைக் கழகம், மதுரை-625021.

உள்ளிருள் நீக்கும் விளக்கு

அறம் த்களி; ஆன்ற பொருள்திரி; இன்பு
சிறந்த நெய்; செஞ்சொல் தீ; தண்டு - குறும்பாவா
வள்ளுவனார் ஏற்றினார் வையத்து வாழ்வார்கள்
உள்ளிருள் நீக்கும் விளக்கு.

— நப்பாலத்தனார்.

பெரகுளடக்கம்

உள்ளிருள் நீக்கும் விளக்கு

முகவுரை

கருத்தரங்கக் கட்டுரையாளர்கள்

பக்கம்

1. வள்ளுவர் கண்ட அரசியல்
அன்றும் இன்றும்
டாக்டர் மு. வரதராசனார் 1
  2. வள்ளுவர் கண்ட சட்டமும் நீதியும்
திரு. பி. ஆர். பக்கிரி சங்கர் 15
  3. வள்ளுவர் கண்ட அரசியலும்
சங்க இலக்கியங்களும் 24
பேராசிரியர் அ. மு. பரமசிவானந்தம்
  4. வள்ளுவர் கண்ட அரசியலும்
பிற அற இலக்கியத்தார் கண்ட அரசியலும் 44
டாக்டர் இரா. சாரங்கபாணி
  5. வள்ளுவர் கண்ட அரசன்
இறைமையின் எல்லையும் இயல்பும் 62
டாக்டர் தி. முருகரத்தனம்
  6. வள்ளுவர் கண்ட இறைவனும்
வடநூல் மரபும் 79
டாக்டர் கோ. சுந்தரமூர்த்தி
  7. வள்ளுவர் கண்ட அரசியலும் மனுவும் 93
டாக்டர் சோ. சுப்பிரமணியன்
  8. திருவள்ளுவரும் கிரேக்க அரசியற்
சிந்தனையாளர்களும் 108
பேராசிரியர் பா. சூரியநாராயணன்
  9. Tirukkural and Western Political Thought 130
டாக்டர் ந. சுப்பிரமணியன்
  10. Politics and Ethics in Tirukkural 155
டாக்டர் எம். முத்துராமன்
  11. Concept of Kingship in Kural and Later Epics 167
பேராசிரியர் அ. ச. ஞானசம்பத்தன்
- கிறப்புச் சொற் கோவை 178

மு க வு ரை

‘வாய்மொழி வள்ளுவர் முப்பால் மதிப்புலவோர்க்கு
ஆய்தொறும் ஊறும் அறிவு’

--உருத்திர சன்ம கண்ணர்.

1968-ஆம் ஆண்டு சென்னையில் நிகழ்ந்த இரண்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாடு கருத்தரங்கினை ஒட்டித் தமிழார்வம் தழைத்த தமிழக அரசின் முயற்சியால் தமிழ் வளர்த்த மதுரையின் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்களின் பேரார்வத்துடன் திருக்குறள் ஆராய்ச்சித் துறை தோற்றுவிக்கப்பட்டது. மதுரைப் பல்கலைக் கழகம் திருக்குறளின் வாழ்வியற் கருத்துக்களைப் பல்லாற்றினும் ஆராய்தல் வேண்டும் என விதியும் வகுக்கப்பட்டது. மக்கள் குடும்பமாகவும் சமூகமாகவும் அரசின் குடிகளாகவும் இயற்கையின் படைப்பாகவும் வாழுகின்றனர். இவ்வளைத்து வாழ்க்கையின் இயல்புகளையுமே வாழ்வியல் எனல் வேண்டும். ஆகவே வள்ளுவர் கூறும் இவ்வாழ்வு, சமூகம், அரசியல், பொருளியல், ஒழுக்கம், சமயம் ஆகியவை பற்றிய கருத்துக்களே திருக்குறளின் வாழ்வியற் கருத்துக்களாகும். வள்ளுவர் கண்ட இவ்வாழ்வியற் கருத்துக்கள் தமிழ்த்துறையினரால் மட்டுமே ஆராய்ந்து செலுத்தக்கூடியன அல்ல. இன்று பல்கலையறிவும் பாங்குற இணைக்கப்பட்ட ஆராய்ச்சி (Inter-diciplinary Research) பல இடங்களிலும் நிகழ்கின்றது. அத்தகைய ஆராய்ச்சியே இன்று மதிப்புப் பெறுகின்றது; தக்கதாகவும் போற்றப்படுகிறது. வள்ளுவர் கண்ட வாழ்வியல் பற்றிய ஆராய்ச்சியும், தமிழ், அரசியல், பொருளியல், தத்துவம், சமயம் ஆகிய துறைகளில் புலமை முற்றியோர் உறவு கொண்டு ஆற்றவேண்டிய பணியாகும். திருக்குறள் அறக்கட்டளைக்கு ஏற்ப இவ்வாழ்வியற் கருத்துக்களை ஆராயத் திருக்குறள் ஆய்வுத்துறை கடமை பூண்டுள்ளது. அதை நிறைவேற்றப் பயிற்சியும் புலமையும் பெற முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இக்காரணம் பற்றியே பல துறை அறிஞர்களை அழைத்து வள்ளுவர் வாழ்வியற் கருத்துக்களை

ஆராயும் முகத்தான் இத்திருக்குறள் ஆய்வுத்துறை கருத்தரங்குகளை நடத்தும் முயற்சி மேற்கொண்டது. அம்முயற்சியின் விளைவாகவே “வள்ளுவர் கண்ட அரசியல்” என ஒரு கருத்தரங்கு 31--12--72, 1--1--73 ஆகிய இரு நாட்களில் நடைபெற்றது. அக் கருத்தரங்கில் வழங்கப்பட்டு ஆராயப்பட்ட கட்டுரைகளே “வள்ளுவர் வகுத்த அரசியல்” என இந்நூலாக இன்று வெளிவருகின்றன.

திருக்குறளின் முப்பாலில் ஒரு பாலான பொருட்பால், அரசியல் சமூக வாழ்வு பற்றிப் பேசுகிறது. அரசனும் அவனுக்கு உரிய படை குடி கூழ் அமைச்சு நட்பு அரண் என்னும் ஆறு உடைமைகளும் அதில் பேசப்படுகின்றன. முப்பால் மரபு ஒரு தமிழ் மரபு மட்டும் அல்ல; அது ஓர் இந்திய மரபாகவும் வடமொழியில் தீர்வர்க்கம் என வழங்கப்படுகிறது. ‘பொய்யாமொழி’ தந்த பொருட்பால் என்பது அர்த்த சாஸ்திரம் எனச் ‘செய்யா மொழி’யில் சிறந்து விளங்குகிறது; அதுபற்றி அங்குச் சில நூல்களும் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. இவ்விந்திய மரபுக்கும் வள்ளுவர் நூலுக்கும் உறவிருக்கும் வள்ளுவர் அம்மரபிலிருந்து கொண்டும் இருப்பார்; அதற்குக் கொடுத்தும் இருப்பார். வள்ளுவர்தம் பொருட்பாலுக்கும் வடவர் தம் அர்த்த சாஸ்திரத்துக்கும் உள்ள உறவு பற்றி ஆராயலாம். ஆராய்ந்து வள்ளுவர் வழங்கியதையும் அவரது சிறப்பையும் எண்ணலாம். ‘உபகேசி தோள் மணந்தான் உத்தரமா மதுரைக்கு அச்சென்ப மறுவில் புலச் செந்நாப் போதார் புனற் கூடற்கு அச்சு’ என்றல்லவோ இவ்விருமரபின் திறம் கூறப்படுகிறது. ‘செய்யா மொழிக்கும் திருவள்ளுவர் மொழிந்த பொய்யாமொழிக்கும் பொருள் ஒன்றே’ என்பதும் அப்போது புலப்படும். இது ஓர் ஆராய்ச்சி. முப்பால் வழங்கும் கருத்துக்களைச் சங்க இலக்கியங்களோடு ஒப்பிட்டு ஆராயலாம். வள்ளுவர் தமிழ் மரபிலிருந்து எவ்வாறு தோன்றி அத்தமிழ் மரபுக்குத் தொண்டாற்றினார் என்பதையும் அவ்வாராய்ச்சியில் காணலாம். இது பிறிதோர் ஆராய்ச்சி. வள்ளுவர் வழங்கிய கருத்துக்களை நம் இந்திய மரபோடு மட்டுமா ஒப்பிடலாம்? உலகின் அரசியற் சிந்தனைகள் பலவற்றுடனும் ஒப்

பிட்டு ஆராயலாம். மேலை கீழை நாடுகளில் பண்டு முதல் இன்று வரை எத்தனையோ அரசியல் சிந்தனை நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. வள்ளுவர், தம் முப்பால்தன்னை உலகினுக்கே தந்து வாய்புகழ் கொண்டாரல்லவா? 'பரந்த பொருளெல்லாம் பாரதிய வேறு தெரிந்து திறந்தொறுஞ் சேரச் சுருங்கிய சொல்லால் விரித்துப் பொருள் விளங்கச் சொன்னதன்' வன்மையையும் மென்மையையும் உண்மையையும் காண இவ்வொப்புமையாராய்ச்சி பயன்படும். இப்படி ஆராய்தலும் ஒன்று. பண்டு தோன்றிய வள்ளுவர் இன்று நமக்கு எவ்வாறு வழிகாட்டுகிறார்? பொய்யாமொழி அன்று தோன்றினாலும் இன்றும் பொய்யாமொழிதானே? 'என்றும் புலராது யாணர் நாட் செல்லுகினும் நின்று அலர்ந்து தேன் பிலிற்றும் கற்பகத்தின் தெய்வத் திருமலர்' என்றல்லவா பொய்யாமொழி போற்றப்படுகிறது. அப்போற்றுதலின் திறத்தையும் நாம் ஆராயலாம். இந்த ஆராய்ச்சியும் நாம் நிகழ்த்தத் தக்க ஒன்றே. இவ்வாறு திருக்குறளைப் பல் வேறு நோக்குக்களிலிருந்து ஆராய்தல் வேண்டும். அப்போதுதான் 'வள்ளுவர் முப்பாலை ஆய்தொறும் ஊறும் அறிவை'க் காணுதல் கூடும்.

திருக்குறள் துறை நடத்திய கருத்தரங்கு இத்தகைய ஆராய்ச்சித் திறங்களில் ஒரு சிறு முயற்சி. கருத்தரங்கின் கட்டுரைகள் சில, திருக்குறள் பொருட்பாலின் முந்திய கருத்துக்களை இந்திய மரபுடன் ஒப்பிடுகின்றன; சில, மேலை மரபுகளுடன் ஒப்பிடுகின்றன. சில, தமிழ் மரபுடனே ஒப்பிடுகின்றன. இவ்வாறு இக் கருத்தரங்கின் கட்டுரைகள் ஒப்புமையாராய்ச்சியே நிகழ்த்துகின்றன.

கட்டுரை வழங்கிக் கருத்தரங்கில் பங்கு பெற்றோர் பெரும் பேராசிரியர்கள்; ஆசிரியப் பயிற்சி மிக்கோர்; ஆராய்ச்சித் திறன் சிறந்தோர்; அவ்வத்துறையில் புலமை முற்றியோர். கட்டுரையாளர் பதினமரில் அறுவர் பிற துறையறிஞர்; நால்வரே தமிழ்த் துறையினர். தமிழறிஞர் தமிழ் ஒன்றே அறிவர். அரசியலறிஞரே வள்ளுவர் வகுத்த அரசியலின் ஆழத்தையும் அகலத்தையும்

அளக்க வல்லவர். இக்கருத்தரங்கினைத் துணைவேந்தர் டாக்டர் மு. வ. அவர்கள் தொடங்கிவைத்தனர்.

துணைவேந்தர் அவர்களின் தொடக்கவுரையே இந்நூலின் முதற் கட்டுரையாக அமைகிறது. முப்பாலுக்கு உரைகண்ட மு. வ. அவர்கள் தொடங்கி வைத்து ஆற்றிய உரை கருத்தரங்கிற்கு முன்னுரையாக அமைவது மட்டும் அல்லாது தானே பல கருத்துக்களைக் கொண்டு தனிக் கட்டுரையாகவும் அமையவும் தகுதி பெற்றது. திருக்குறள், முடிமன்னர்க்கு உரிய அரசியல் அல்லவா பேசுகிறது? இன்று குடிமக்கள் அரசியல் அல்லவா நடைபெறுகிறது? என்ற வினாக்களை எழுப்பி அறிஞர் மு. வ. அவர்கள் விடையும் வழங்குகிறார்கள். 'முடிமன்னவர்க்கும் குடி மக்களுக்கும் உரிய அரசியலை இணைத்தே கூறுகிறார் திருவள்ளுவர்' என்று அவர் கண்டு வழங்கிய முடிவு 20-ஆம் நூற்றாண்டில் திருக்குறள் ஆராய்வார் உணர வேண்டிய ஒன்று. ஆளப்படுவோர் ஆள்வோர் என்னும் இருசாரார்க்குமே ஒழுக்கம் வேண்டும் எனவே வள்ளுவர் வற்புறுத்துகிறார் என்பதையும் துணைவேந்தர் அவர்கள் எடுத்துக் காட்டி இன்றைய அரசியல் உலகுக்கு வள்ளுவம் பயன்படும் வகையினை விளக்குகிறார்கள். அறத்துப்பாலுக்கும் பொருட்பாலுக்கும் இடையே அமைந்த சில வேறுபாடுகளைச் சுட்டி அவற்றை ஆராய்மாறு அவர்கள் பணிக்கிறார்கள். துணைவேந்தர் அவர்கள் உரை தக்க முன்னுரை.

முறை செய்யும் முறைபற்றி இன்றைய சட்டநுணுக்க அறிஞர்கள் கொண்டுள்ள கருத்துக்களை வள்ளுவரும் கொண்டுள்ளார் என நடுவர் பக்கிரி சங்கர் அவர்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்ற போது எல்லோரும் வியப்பெய்துகிறோம். இன்றைய அறிஞர்கள் போற்றும் நீதிக் கருத்துக்கள் "சமன் செய்து சீர்தூக்கும்....." குறளில் புதைந்து கிடப்பதை அவ்வறிஞர் அரிதின் முயன்று எடுத்துப் பொருத்திக் காட்டுவது பாராட்டுக்குரியது. இலக்கணம் கற்ற தமிழறிஞர் கருத்து வேறுபாடு கொள்வர். எனினும் நடுவர் பக்கிரிசங்கரது கட்டுரை சிந்தனையைத் தூண்டுவதாக உள்ளது.

வள்ளுவர் கண்ட கருத்துக்களைத் தமிழ் மரபுடன் இணைத்துக் காணவேண்டும் என்னும் முயற்சியாகவே வள்ளுவர் கண்ட அரசியலும் சங்க இலக்கியங்களும் என்னும் கட்டுரையும், வள்ளுவர் கண்ட அரசியலும் பிற அற இலக்கியத்தார் கண்ட அரசியலும் என்னும் கட்டுரையும் எழுந்தன. பிற அற இலக்கியங்களாவன பெரும்பாலும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களாகும். வள்ளுவர் சிந்தனை அவர் காலச் சிந்தனையுடன் எந்த அளவு ஒத்துச் செல்கிறது என்பதை இக்கட்டுரைகளில் அறியலாம். திருக்குறளில் காணும் அரசியற் சிந்தனை போன்றதை அவர் காலத்திலோ அதற்கு முன்னான சங்க காலத்திலோ காண முடியவில்லை என்பதையே இவ்விரு கட்டுரைகளும் காட்டுகின்றன. எனினும் இது ஆழ்ந்து ஆராய்தற்குரியது. இவ்வாறே விரிந்து பரந்த காவியங்களிலாவது பொருட்பாலுக்கு ஒத்த அரசியல் சிந்தனை நிகழ்ந்ததுண்டா எனக் காணும் எண்ணம் எழுந்தது. இவ்வகையில் ஒரு சிறு முயற்சியாக இறைமையில் ஒரு கூற்றை மட்டுமே — தெய்வத் தன்மையை மட்டுமே — எடுத்துக் கொண்டு ஆராய்கிறது, Concept of Kingship in Kural and Later Epics.

தென்மொழி வடமொழி மரபுகளுக்கு — திருக்குறளுக்கும் அர்த்த சாஸ்திரங்களுக்கும் — இடையில் அமைந்த ஒற்றுமை வேற்றுமைதனை, இறைமை(Kingship)யைப் பொறுத்தவரை, ஆராய்கிறது, வள்ளுவர் கண்ட இறைவனும் வடநூல் மரபும் என்னும் கட்டுரை. கொள்கை அரசியல், நடைமுறை அரசியல் என ஓர் அரிய வேறுபாட்டினைச் செய்து, வடபுலத்து அறநூற் சிந்தனை யாளர் போன்று வள்ளுவரும் உயர் கொள்கை அரசியலையே பேசுகிறார் எனவும் அவர் கருத்துக்கள் நடைமுறையில் சிக்குண்டு மறுகும் அர்த்த சாஸ்திரச் சிந்தனையிலிருந்து மாறுபட்டவை மட்டுமல்லாது உயர்ந்தவையும் ஆகும் எனவும் அக்கட்டுரை பேசி முடிப்பது அவ்வகை ஆராய்ச்சிக்கு ஒரு தொடக்கம் போன்றுள்ளது.

வள்ளுவர் கண்ட அரசனது இறைமை (Divinity) யின் எல்லையையும் இயல்பையும் ஆராய முற்பட்டு அதில்

உள்ள சிக்கலை வெளிப்படுத்துகிறது மற்றொரு கட்டுரை. இது பற்றித்தான் எவ்வளவு கருத்துக்கள் உள்ளன? வள்ளுவர் அத்தகைய ஆராய்ச்சியும் செய்யவில்லை; அத்தகைய கருத்தும் கொள்ளவில்லை. அவர் கண்ட அரசன் இவ்வுலகத்துத் தலைவன் -- இறைவன் -- ஆவான். உரையாசிரியர்கள் கலக்கத்திலிருந்து விளக்கம் தேடிச் செல்லுகிறோம். இந்திய மரபின் கருத்துக்கள் வள்ளுவர் கருத்தறிய அரிய பின்னணியாக அமைகின்றன.

வடநூல் மரபிலே சிறப்பிடம் பெற்றது மனுநரம் சாஸ்திரம். வள்ளுவர் செய் திருக்குறளை மறுவற நன்கு உணர்ந்தோர்கள் வள்ளுவரோ மனுவாதி ஒருகுலத்துக்கு ஒருநீதி' என்னும் முழக்கம் தமிழர் செவியில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. **வள்ளுவர் கண்ட அரசியலும் மனுவும்** என்னும் கட்டுரை இதன் உண்மையைச் சுட்டிக் காட்டுவதோடு அரசியல் அளவிலே வள்ளுவர்க்கும் மனுவுக்கும் இடையே அமைந்த ஒற்றுமையையும் வள்ளுவர்க்கு ஏற்றம் தரும் வேற்றுமையையும் தெள்ளென விளக்கிச் சொல்லுகிறது.

அன்றும் இன்றும் அருஞ் சிந்தனையாளராகப் போற்றப்படுவார் பண்டைக் கிரேக்க ஞானியர் சாக்ரடீஸ் முதல் எப்பிக்கூரியர் வரை யாவர். அவர் சிந்தனையுடன் தமிழ்ச் சிந்தனையாளர் வள்ளுவரை ஒப்பிடல் புது முயற்சி மட்டும் அல்ல, அருமுயற்சியும் ஆகும் அம்முயற்சியை மேற்கொண்டது திருவள்ளுவரும் கிரேக்க அரசியற் சிந்தனையாளரும் என்னும் கட்டுரை. இடத்தால் வேறுபட்டிருந்தாலும், எண்ணத்தால் இவர்கள் எவ்வளவு ஒத்துள்ளனர்? கிரேக்கச் சிந்தனையாளர் கருத்துக்கள் இன்றை மேலை நாட்டுச் சிந்தனைக்கு வரலாற்றுத் தொடர்ச்சி காரணமாக அடித்தளமாகியது என்பதை அக்கட்டுரை சுட்டிக்காட்டி வள்ளுவர் கருத்துக்களும் இன்றைய மேலை அறிஞர் சிந்தனையுள்ளும் இடம் பெற்றுள்ளன எனப் பெருமையோடு பேசி முடிக்கிறது.

இவ்வொப்பீட்டுப் பணியினையே ஆழ்ந்து அகன்று முறையாகச் செய்கிறது, Tirukkural and Western Political Thought என்னும் ஆங்கிலக் கட்டுரை. ஆங்கிலமும் தமிழும் வல்ல

கட்டுரையாசிரியர் பல்வேறு அரசியற் கோட்பாடுகள் குறளில் இடம் பெற்ற திறத்தை ஆராய்ந்து செல்லுகிறார்.

வள்ளுவர் கண்ட அரசியலுக்கு அறமே அடிப்படை என விளக்குகிறது, *Politics and Ethics in Tirukkural* என்னும் கட்டுரை. அன்பையும் அறத்தையுமே குடும்ப வாழ்விற்கும் சமூக வாழ்விற்கும் வள்ளுவர் அடிப்படையாகக் கொண்டார் என எடுத்துக்காட்டி அவை நல்லரசன் ஒருவனாலேயே நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரப்படும் எனவும் அத்தகைய அரசனையே வள்ளுவர் விரும்பி விளக்குகிறார் எனவும் கட்டுரையாசிரியர் எடுத்துக்காட்டுகிறார். 'அறத்தின் வழிப்படும் பொருளும் இன்பமும்' என்னும் பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர் குரலே இக்கட்டுரையில் ஒலிக்கிறது.

இவ்வாறு அரிய கருத்துக்களைத் தாங்கிய கட்டுரைகளைத் திருக்குறள் ஆய்வகம் பெருமையோடு நூலாக வழங்குகிறது. கருத்தரங்கில் மொத்தம் பன்னிரண்டு கட்டுரைகள் வழங்கப்பட்டன. அவற்றுள் பத்துக் கட்டுரைகளே படிக்கப்பட்டன. கட்டுரையறிஞர்கள் இருவர் கருத்தரங்கில் கலந்துகொள்ள இயலாமற்போனது. கருத்தரங்கில் பத்துக் கட்டுரைகளை ஒட்டித் தடைகளும் விடைகளும் எழுந்தன. கருத்துக்கள் வலிவும் விரிவும் பெற்றன. இவ்வாறு புத்துருவம் பெற்ற கட்டுரைகள் பத்தே இங்கு நூலுருவமும் பெற்றுள்ளன. மற்ற இரண்டு கட்டுரைகளும் தடைக்கு இடமானாலும் விடைக்கு வாய்ப்பு இழந்துவிட்டன. தடை விடைக்கு உள்ளாகுமாறு கருத்தரங்கில் வழங்கப்பட்ட கட்டுரைகளையே நூலாக்கலாம் எனப் பொதுவாக முடிவெடுக்கப்பட்டது.

இக்கட்டுரைகளை நூலாகக் காணவேண்டும் எனத் துணைவேந்தரவர்கள் ஆர்வம் காட்டினார்கள்; ஆவனவும் செய்தார்கள். கருத்தரங்கில் நூற்றுக்கு மேற்பட்டோர் பங்கு கொண்டார்கள். சிறப்புற அதனை நடத்தப் பலர் பணிபுரிந்தனர். திருக்குறள் ஆய்வகத்தில் அனைவரும் அதற்கு நூலுருவம் தர உழைத்தனர். கற்பக விநாயகர் அச்சகத்தார் அல்லல்களுக்கிடையிலும் அச்சேற்றித் தந்தனர். அனைவருக்கும் நன்றி.

துணைவேந்தர் தொடக்கவுரை

டாக்டர் மு. வரதராசனார்

வள்ளுவர் கண்ட அரசியல்

அன்றும் இன்றும்

1. கருத்தரங்கில் பங்கு கொள்ளும் பேராசிரியர்களே! அறிஞர் பெருமக்களே! நண்பர்களே! இதனுடைய அமைப்புப் பற்றிச் சில விளக்கங்கள் தந்தார் வரவேற்புரையின்போது செயலாளர் அவர்கள். இங்கே நீங்கள் வந்து பங்கு கொண்டு இந்தக் கருத்தரங்கை நல்ல வழியிலே நிறைவேற்றித் தரவேண்டுமென்று பல்கலைக்கழகத்தின் சார்பாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மதுரைப் பல்கலைக்கழகம் திருக்குறள் சார்பாக நடத்தும் இரண்டாவது கருத்தரங்கு இது. இந்தக் கருத்தரங்கு திருக்குறளில் உள்ள அரசியல் என்னும் பொருள் பற்றியது. இந்தக் கருத்தரங்கின் போது பல்வேறு துறைகளிலே பணியாற்றும் அறிஞர்கள் வந்து பங்கு கொள்வது போற்றுதற்குரியதாகும். திருவள்ளுவருடைய நூலைப்பற்றி, அதனுடைய பெருமையைப் பேசிக்கொண்டிருக்கத் தேவையில்லை. திருவள்ளுவர் உலகச் சான்றோர்களில் ஒருவர். அவர் தமிழகத்தில் தமிழ் பேசும் ஒருவராகப் பிறந்தது நாம் பெற்ற பேறு ஆகும். திருக்குறள் உலக நூல்களுள், உலகத்தின் தலைசிறந்த

நூல்களுள் ஒன்று என்பது அறிஞர்களின் முடிவு. அந்த நூல் நம் தாய்மொழியாகிய தமிழில் எழுதப்பெற்றதுதான் நம்முடைய பெரும் பேராகும். ஆக, தமிழ் பேசுகின்ற ஒரு தமிழ் மகன் எழுதினார், அதைத் தமிழில் எழுதினார் என்ற இரண்டு நல்ல உரிமைகளுடன் தமிழ் மதுரை மாநகரம் இந்தக் கருத்தரங்கை நடத்துதல் மிகப்பொருத்தமாகும். வழங்குகின்ற கதைகளின்படி திருக்குறள் அரங்கேற்றப் பெற்ற இடம் இது என்று கூறப்படுகின்றது. எப்படியோ மதுரைக்கும் திருக்குறளுக்கும் தொடர்பு இல்லாமல் இருந்திருக்க முடியாது. அத்தகைய சிறந்த நூல் தோன்றியபோது, இங்கு உள்ள பொற்றாமரைப் பொய்கைக்கும் திருக்குறளுக்கும் என்ன வகையான தொடர்பு இருந்தது என்பதைப்பற்றி நாம் அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாவிட்டாலும், திருவள்ளுவர் மதுரைக்கு வந்திருப்பார்; மதுரையில் தங்கியிருந்திருப்பார்; இந்தப் பொற்றாமரைப் பொய்கையின் கரையிலே, மாலையிலோ, காலையிலோ, பல நாழிகைகள் கழித்திருப்பார். அதிலே ஒன்றும் ஐயப்பாடு இல்லை. தமிழ் நாட்டின் தலைநகராக, தமிழைப் போற்றும் பாண்டியர் மரபின் பெருமை காக்கும் நகரமாக விளங்கிய இந்த இடத்தில் பல நல்ல கருத்துகள் திருவள்ளுவரின் உள்ளத்தில் தோன்றியிருக்கும். அத்தகைய நல்ல கருத்துகளுள் என்னென்ன கருத்துகள் மதுரை தந்தவை, என்னென்ன கருத்துகள் பாண்டிய அரசு தந்தன என்றெல்லாம் நாம் ஆய்ந்து கூறல் இயலாது. ஆயினும் தமிழகத்தின் தலைசிறந்த ஒரு மனிதர் எழுதிய நூலிலே அவருடைய உள்ளத்திலே இந்த மதுரை மாநகரம் இந்தப் பொற்றாமரைப் பொய்கையும் பல உயர்ந்த கருத்துக்களை எழுப்பி இருக்கும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. இந்த அரண்மனையும் பிறவும் அங்கே நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளும் பல சிறந்த எண்ணங்களை எல்லாம் தோற்றுவித்திருக்கும் என்பதிலே ஐயப்பாடு இல்லை. இத்தகைய நகரத்தில் இந்தக் கருத்தரங்கை நிகழ்த்துதல் மிகப் பொருத்தமே.

2. செயலாளர் அவர்கள் வரவேற்பின்போது ஒவ்வொரு கட்டுரையும் படிக்க ஒரு மணி நேரம் ஆகும் என்று குறிப்பிட்டார். கட்டுரைக்குரிய நேரம் குறைவாக இருந்தாலும் அதையொட்டி நிகழும் ஆய்வுகளுக்கு நேரம் ஒதுக்கப்பட வேண்டும். இந்தக்

கட்டுரைகளில் அந்த அந்தத் துறை அறிஞர்கள் பலகாலம் ஆய்ந்த கருத்துகளையெல்லாம் திருக்குறளை ஒட்டித் தருகின்றார்கள். ஆகையினாலே அவை அனைத்தும் போற்றப்படத் தகுந்த கருத்துகள், ஆய்வுக்குரிய கருத்துகள். ஆய்வு நிகழ்த்துவோர், வழக்கம் போலக் கருத்தரங்குகளிலே நடந்து கொள்கின்ற முறைப்படி தங்கள் பெயரை எழுதித்தந்து, அந்த நேரத்துக்குத் தலைமை தாங்குபவர்களுடைய இசைவு பெற்றுத் தம் கருத்தையெல்லாம் தெரிவிக்கலாம். ஐயப்பாடுகளாக இருந்தாலும் சரி, வேறுபட்ட கருத்துகளாக இருந்தாலும் சரி, தெரிவிக்க அவர்களுக்கு உரிமையுண்டு. அப்படித் தெரிவிக்கும்போது நடுநிலையில் நின்று, தாம் சார்ந்து கொண்டு இருக்கின்ற மதம் பற்றியோ, அல்லது தாம் சார்ந்து இருக்கின்ற கட்சி பற்றியோ அல்லது வேறுவகையான கொள்கைகள் பற்றியோ எழும் எண்ணங்களைக் கடந்து, உண்மை நாளும் நாட்டம் மட்டும் கொள்ளவேண்டும். நாம் எடுத்துக் கொண்ட நூலே அதற்கு வழி காட்டியான நூல். அவர் எந்தச் சமயத்தார், எந்தக் கொள்கையார் என்று அறிய முடியாமல் நடுநிலையிலிருந்து தம் கருத்துகளை எல்லாம் நாம் உணர்ந்து கொள்கிற வகையிலே விளக்கியிருக்கின்றார் திருவள்ளுவர். இத்தகைய நடுநிலைமையைத் திருவள்ளுவர் தான் தமிழகத்திற்கு முதலிலே தந்தாரோ என்று எண்ண வேண்டியுள்ளது. “யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்” என்று பாடிய அந்தப் பெருமகனும் தமிழகத்தில் பிறந்தவர்தான். திருவள்ளுவருக்கு முன்னே தோன்றியவர்தான்; ஆகவே நமக்கு ஒரு நூலாக— ஒரு பெரு நூல் வடிவாக எல்லாக் கருத்துகளையும் அவர் திரட்டித் தந்துள்ளார். அவர் தம்முடைய வாழ்க்கையின் அனுபவத்தின் வாயிலாகக் கண்ட உண்மையை மட்டும் உணர்த்துகின்ற ஒரு நடுநிலைப்போக்கை இந்நூலில் காண்கின்றோம். அத்தகைய பான்மை தான் நமக்கு வேண்டும் ஆராய்ச்சித் துறையிலே. மேலை நாட்டார் இந்த அளவிற்கு அறிவியல் துறையிலே முன்னேறி இருப்பதற்கும் நாம் அவர்களையொட்டி முன்னேற முயல்வதற்கும் இருக்கின்ற வேறுபாட்டை நீங்கள் ஆராய்ந்து பார்த்தீர்களானால், நமக்குத் திருவள்ளுவர் காட்டிய அந்தச் செம்மையான நெறியை நாம் போற்றத் தவறிவிட்டோம் என்பது புலனாகும். மேலை நாட்டார்க்குச் சாக்ரடீஸ், பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில் காட்டிய வழியை அவர்கள்

தவறாமல் போற்றினார்கள். நம்முடைய குறையை உணர்தல் நம் கடமையாகும். நமக்குப் பெருமக்கள் தோன்றினார்கள், இல்லை யென்று கூறவில்லை. தொல்காப்பியனரும் திருவள்ளுவரும் மற்ற வர்களும் தோன்றினார்கள். ஆனால் அவர்களின் வழியை நாம் போற்றினோமா என்று பார்த்தால் இல்லை. இத்தகைய கருத்தரங்கு களிலாவது அவ்வாறு உண்மை நாகும் முறையைப் போற்ற வேண் டும். யார் என்ன கூறினாலும், எப்பொருள் கூறினாலும், அதை யார் யாரிடம் கேட்டாலும் கூட அப்பொருளின் மெய்ப்பொருளைக் காண்பதுதான் நம்முடைய கடமை என்ற உணர்வோடு இந்தக் கருத்தரங்கிலே பங்கு கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள் கின்றேன். “எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்டினும் அப் பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு” என்ற வரையறையை நாம் போற்ற வேண்டும். அதனால் நல்ல வகையிலே அறிவுத் துறையிலே பங்கு கொண்டு முன்னேற முடியும்.

3. (திருவள்ளுவர் பொருட்பால் என்ற பெயராலே விரிவான ஒரு பகுதியைத் தந்திருக்கின்றார். அறத்துப் பால் சுருக்கமானது. காமத்துப் பால் அதைவிடச் சுருக்கமானது. பொருட்பால் விரி வானது.) அவ்வாறு விரிவாக இருப்பதற்கு ஏற்ற பொருள்தான் இது. அவர் அரசியலில் என்ன அனுபவம் கொண்டிருந்தார் என்பதனை நாம் உணர்வதற்கு வேண்டிய சான்றுகள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. அரசியல் துறையிலே “வள்ளுவம்” என்பது ஒரு தொழில். அரசாங்கச் செய்திகளையெல்லாம், அறிக்கைகளையெல் லாம், நாட்டுக் குடிமக்களுக்கு அறிவிக்கின்ற ஒரு தொழில் என்று கூறுவார்கள். அத்துறையிலே அவர் விளங்கினார் என்று அறிஞர் கள் கூறக் கேட்டிருக்கின்றோம்; கற்றிருக்கின்றோம்; சான்றுகள் இல்லை என்பதை மட்டும் நாம் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். ஆனால் திருவள்ளுவர் போன்ற ஒரு மெய்யுணர்வாளர்க்கு — உண் மையை நாடுகின்ற கூர்த்த மதிபடைத்த ஓர் அறிஞர்க்கு — அந்தத் துறையில் இருந்தால்தான், அந்த அனுபவம் இருந்தால்தான் உண்மைகளை உணர்த்த முடியும் என்பதில்லை. 20 நூற்றாண்டு களுக்கு முன்னே, அல்லது 18 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னே தோன்றிய அந்தப் பெருமகன் வாழ்ந்த காலம் முடியாட்சிக் காலம்.

முடியாட்சி இன்று இந்த உலகத்தில் எங்கோ ஒரு மூலையிலே இருந்தாலும் கூட அது இருப்பதாகக் கூறமுடியாத அளவிற்கு மறைந்து கொண்டு வருகின்றது. முடிமன்னன் தெய்வமாகப் போற்றப்பட்ட காலம் அன்று; அவன் ஆணையே சட்டமாகப் போற்றப்பட்ட காலம்; அவனை எதிர்த்தோ பகைத்தோ அந்த நாட்டில் இருக்க உரிமையில்லாதிருந்த காலம்; அவனே உரிமை கொடுத்தாலும் கூட அந்த நாட்டுக் குடிமக்கள் உரிமை கொடுக்காத அந்த நிலையிலே இருந்த காலம். ஆகவே அவன் இட்டது சட்டம் என்ற அளவிற்குச் சிறந்த ஆணையாளனாக விளங்கினான். அப்படிப்பட்ட காலத்திலே வாழ்ந்த திருவள்ளுவர் இன்று 20 நூற்றாண்டுகள் கழித்து வந்த நம்முடைய அரசியலுக்கு அறிவுரை கூற முடியுமா? இதை எண்ணும்போது வியப்பாக இருக்கின்றது. (20-ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் பொருத்தமான கருத்துகள் அவரால் கூறப்பட்டுள்ளன.) 20-ஆம் நூற்றாண்டில் நாம் பெற்றுள்ளது மக்களாட்சி என்று சொல்லப்படுகின்ற ஒரு புதிய அரசியல் அமைப்பு. சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னே பலரும் களைபுராத ஒரு புதிய அமைப்பு. இந்த அமைப்புக்கும் ஏற்ற வகையிலே 100-க்கு 95 கருத்துகள் குறளில் இருக்கின்றன என்றால் மிக மிக வியப்பாக இருக்கும். இந்த வியத்தகு நிலைக்குக் காரணம் என்ன என்பதை இயலுமேல் நீங்கள் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன். “முடி மன்னர்க்கு” என்று வகுத்துக் கூறிய அவருடைய நெறிமுறைகள் “குடி மக்கட்கும்” உரியவையாக உள்ளன. “குடிதழீஇக் கோலோச்சும் மாநில மன்னன் அடிதழீஇ நிற்கும் உலகு” என்று சொல்லும்போது “மன்னன்” என்பதை மட்டும் விட்டுவிட்டு வேறு சொல் கூறுவோமானால் இன்றைய குடியாட்சியிலே எந்த நாட்டுத் தலைவனுக்கும் அது பொருத்தமான ஒன்றாக இருக்கிறது. குடிதழீஇக் கோலோச்சும் ஒருவனுக்கு — குடிமக்களாத தழுவி ஆளுகின்ற ஒருவனுடைய ஆணைக்கு — இந்த உலகம் கட்டுப்படும்; அவனை இந்த உலகம் போற்றும் என்ற சொல்கின்ற இந்தக் கருத்தை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே முடிமன்னன் வாழ்கின்ற காலத்தில் வாழ்ந்த ஒரு பெருமகன் எவ்வாறு உணர்ந்தாரோ தெரியவில்லை. இவ்வளவு பொருத்தமாக அமைத்திருக்கின்றார். குடியாட்சிக்குப் பொருந்தா

வகையில் இறை, மன்னன், வேந்து என்ற சொற்கள் சில உள்ளன. அந்தச் சொற்களை நீக்கி விட்டு ஒரு குடியாட்சித் தலைவர், குடியாட்சி, அமைச்சர், முதலமைச்சர் என்றெல்லாம் பார்ப்போமானால் அவ்வளவு பொருத்தமாக அமைத்திருக்கின்ற அமைப்பை நீங்கள் காணலாம். ஆனால் பொருட்பாலிலே முதல் அதிகாரத்திலே “இறை மாட்சி” என்று தொடங்கிய அவர் அந்த “இறைமாட்சி”யின் பத்துக்குறளிலும் திரும்பத் திரும்ப வேந்து, இறை, மன்னன் என்ற சொற்களைக் கையாள்கின்றார். அடுத்துக் “கல்வி” என்ற ஒரு அதிகாரம் தொடங்கிய பிறகும், “கற்க கசடற” என்று வற்புறுத்துகின்ற அவர், “அரசியல்” என்ற அந்த வரையறையை விட்டு அப்பால் செல்லவில்லை. இப்போதுதான் பத்துக்குறளிலே மன்னனை எண்ணிக் கூறினார். இங்கே வந்த உடனே, கல்வி என்னும் அதிகாரம் வந்த உடனே, “எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும் கண்ணென்ப” என்றார். யாருக்கு? வேந்தனுக்கு என்று சொல்லவில்லை. “வாழும் உயிர்க்கு” என்று சொல்கின்றார். உடனே அவருடைய எண்ணமெல்லாம் மக்கள் சமுதாயத்தை எண்ணிக் கொள்கிறது. மக்கள் சமுதாயத்திற்கு அறிவுரை சொல்பவராக மாறிவிடுகிறார். தொடர்ந்து அவ்வாறே “மாந்தர்க்கு” “சான்றோர்க்கு” என்று இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டே போகின்றார் பல அதிகாரங்களிலே. ஆகவே நாம் அடுத்த அதிகாரங்களைப் படிக்கும்போது அவர் மன்னனுக்கு அறிவுறுத்துகிறாரா அல்லது மக்கள், குடிமக்களுக்கு அறிவுறுத்துகிறார் என்று திகைக்கும் ஒரு நிலையை அடைகின்றோம். இதிலிருந்து பெறக்கூடிய கருத்துகள் இரண்டு. ஒன்று; திருவள்ளுவர் மன்னனும் ஒரு மனிதன் என்ற நம்பிக்கையுடையவர்; ஆக மனிதருக்கு உரிய சிறந்த பண்புகளையெல்லாம் பெற்றிருக்க வேண்டும் மன்னன் என்று விரும்புகின்றவர். மன்னனிடமிருந்து மக்களை வேறுபடுத்துவது நாடாளும் பொறுப்பு என்ற ஒன்றுதான். நாடாளும்பொறுப்பு, மன்னனுக்கு உண்டு; மக்களுக்கு ஆட்சிக்கு உட்படும் கடமையுண்டு என்ற இந்த அளவில் தவிர வேறு வகையிலே அவர் வேறுபாடு கண்டதாகத் தோன்றவேயில்லை. இரண்டாவதாகக் கொள்ளத்தக்க கருத்தை அறிஞர் பெருமக்கள் முன்னே வைக்கின்றேன். பாண்டிய நாட்டிலே மதுரை மாநகரத்திலே பாண்டியன் தலைவனாக இருந்து கொண்டு ஆட்சி புரிந்த போதிலும் அடுத்துள்ள

சிற்றூர்களிலே அவன் அந்தச் சிற்றூர்களுக்கே உரிமையைக் கொடுத்து வாழ்ந்த ஒரு நிலையைத்தான் பழைய தமிழக வரலாற்றைக் கற்கின்றவர்கள் உணர வேண்டியதாக இருக்கின்றது. சோழர் காலத்திலிருந்து பின்னாலே செல்லும் போது அப்படிப்பட்ட ஒரு முறை தான் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று உணரக் கிடக்கின்றது. அப்படியானால் பெருநகரங்களிலே மன்னனுடைய ஆட்சியை நேராகக்காண இயலும் என்றும், சின்ன ஊர்களிலே மக்கள் தங்களைத் தாங்களே ஆண்டு கொள்வதைக் காண இயலும் என்றும் கொள்ளலாம். அந்த ஊரில் ஆயம், அதனுடைய அமைப்பு, அங்கே இருக்கின்ற ஒரு சிறு தலைவர், அந்த ஊர் மக்களாலே போற்றப்படுகின்ற அவருடைய தலைமைப் பொறுப்பு இவற்றையே சிற்றூர்களிலே காண முடியும் என்றும் கொள்ளக் கிடக்கின்றது. அப்படி வாழ்ந்த காலத்தில் திருவள்ளுவர் இரண்டையும் உணர முடிந்திருக்கிறது. அந்த இரு சாராருக்கும் அறிவுரை சொல்லக் கடமைப்பட்டவராக இருக்கின்றார். தலைநகரமாகிய மதுரையில் நடந்தது மட்டும் ஆட்சி அன்று. சிற்றூர்களில் நடந்ததும் அரசியல் தான். அதுவும் ஆட்சி தான் என்று வைத்துக் கொண்டால் திருவள்ளுவருடைய கடமை இரண்டு ஆகின்றது. மன்னனுக்கும் அறிவுரை சொல்ல வேண்டும். சிற்றூர்களிலே தலைவனாக அமைகின்றவர்களுக்கும் அறிவுரை சொல்ல வேண்டும். இந்த நோக்குடன்தான் அரசியல் தொடக்கத்திலேயே இரண்டாம் அதிகாரத்திலேயே “வாழும் உயிர்க்கு” “மாந்தர்க்கு” என்று தொடங்குகிறார்; “மக்கட்கு” “சான்றோர்க்கு” என்கின்றார். ஆனால் பிறகு வருகின்ற அதிகாரங்களிலே இறை என்றோ, வேந்தன் என்றோ சொல் இல்லை என்பது என் கருத்து அன்று. இடையிடையே சிற்சில அதிகாரங்களிலே “இறைக்கு” என்று சொல்கின்றார். “தன் குற்றம் நீக்கிப் பிறர் குற்றம் காண்கிற்பின் என் குற்றம் ஆகும் இறைக்கு” என்கிறார் “குற்றங்கடிகல்” என்ற அதிகாரத்திலே. (இவ்வாறே இடன் அறிதல் என்ற அதிகாரத்திலே எல்லா மக்களுக்கும் ஏற்றவாறு தக்க இடங்களைத் தெரிந்து எடுத்துக்கொண்டு உங்கள் கடமையைச் செய்யுங்கள் என்று சொல்லிக் கொள்கின்றவராக மட்டும் நிற்கவில்லை. “சிறுபடையான் செல்விடம் சேரின்” என்கின்றார்.) சிறுபடையுடையவன் செல்லுகின்ற நிலையையும் பெரும் படையுடையவன் செல்லுகின்ற

இடத்தையும் அறிவுறுத்துகின்றவராக இருக்கின்றார். ஆகவே அங்கே மறக்கவில்லை மன்னனுடைய படை முதலியவற்றையெல்லாம். “காலமறிதல்”, “இடனறிதல்”, “வலியறிதல்” என்னும் அதிகாரங்களிலே இதைத் தெளிவாகக் காணலாம். தொடர்ந்து பொருட்பால் முழுவதும் இடையிடையே மன்னன் வருகின்றான். (“சுற்றத்தழால்” என்ற ஒரு அதிகாரத்தில் நாம் பொதுவாகப் படிக்கும்போது ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் சுற்றத்தார்களைத் தழுவி வாழவேண்டும் என்ற எண்ணத்தான் வருகின்றது. ஆனால் திருவள்ளுவர் மேற்குறித்த இருசாராருக்கும் அரசியல் கூறுகின்றார் என்பதை நாம் மறக்காமல் இருப்போமானால் அங்கேயுள்ள ஒருகுறளின் உண்மையை உணர்வோம். “உழைப்பிரிந்து காரணத்தின் வந்தானே வேந்தன் இழைத்திருந்து எண்ணிக்கொளல்” என்ற கருத்தைச்சொல்லுகின்றார் திருவள்ளுவர். சுற்றம் என்றால் குடிமக்களைச் சார்ந்திருக்கின்ற சுற்றம் மட்டும் அன்று. அரசரைச் சார்ந்து வாழ்கின்ற அரசுகளையும் குறிக்கின்ற போக்கில் அவர் விளக்குகின்றார். ஆகவே எங்கும் அரசனை மறக்கவில்லை, எங்கும் குடிமக்களை மறக்கவில்லை என்று தான் கூறவேண்டியதிருக்கின்றது.) ஆக முடிமன்னவர்க்கும் குடிமக்களுக்கும் உரிய அரசியலை இணைத்தே கூறுகின்றார் திருவள்ளுவர் என்ற கருத்தை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும்.

4. இந்தக் காலத்தில் ஆட்சித் தலைவர் தனிவாழ்க்கையிலே எப்படியிருந்தாலும் அதைப் பொருட்படுத்தக் கூடாது என்று சொல்கின்றார்கள். மேலை நாடு இங்கிலாந்து முதலான நாடுகளிலும் சரி, அமெரிக்கா முதலான நாடுகளிலும் சரி, அவர்களின் தனி வாழ்க்கையைப் பொது வாழ்க்கையோடு தொடர்பு படுத்தி அரசியல் வாழ்க்கையிலே குறைகாணக்கூடாது என்பது ஒரு நாகரிகமாகக் கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. தனி வாழ்க்கையிலே இருக்கின்ற அவர்களுடைய ஆண்பெண் உறவு, அவர்களுடைய கேளிக்கைகள், குடி, சூதாட்டம் முதலியவற்றையெல்லாம் அரசியலிலே தொடர்பு படுத்திப் பேசக்கூடாது என்று அறிவுரை சொல்கின்றார்கள். எல்லா நாடுகளிலுமே அப்படி இருக்கத் திருவள்ளுவர் மட்டும் இவற்றையெல்லாம் கடிந்து பொருட்பாலிலே எழுதுகின்றாரே! குடிமக்களுக்கு வேண்டா என்கின்றாரா? அரசனுக்கு வற்புறுத்தவில்லையா? அப்படியிருந்தால்

தால் இது அரசனுக்கு அன்று, குடிமக்களுக்கு மட்டும் என்று தெளிவு படுத்தியிருக்கலாமே. ஒன்றுமே கூறாமல் “பெண்வழிச் சேறல்” என்று ஒரு பத்துக் குறள் எழுதுகின்றார். நீ மனைவி சொல்லைக் கேட்டு நடக்கக் கூடியவனாக இருக்கக்கூடாது என்கின்றார். பிறகு “வரைவின் மகளிர்” என்ற பகுதியில் பொது மக்களுடைய வாழ்க்கையிலே கேளிக்கைகளில் ஈடுபட்டுக் காலம் கழிக்கக்கூடாது என்று ஒரு பத்துக் குறள் எழுதுகின்றார். சூதாட்டத்திலே இச்சை கொள்ளக் கூடாது என்று ஒரு பத்துக் குறள்; கள்ளுண்ணல் கூடாது, மது கூடாது என்று ஒருபத்துக் குறள்; இவ்வாறெல்லாந்திருவள்ளுவர் கூறுவன அரசியலுக்கு எந்த வகையிலே பொருத்தம்? இந் நூற்றாண்டிலே இவற்றையெல்லாம் பேசக்கூடாது என்று சொல்கின்றார்களே. அறிவியல் மிகுந்த இங்கிலாந்திலே, ஆற்றலுடையவர்கள் மிகுந்த அமெரிக்காவிலே, இப்படியே மற்ற நாடுகளிலே, இங்கே கீழை நாடுகளிலும் சில இடங்களிலே, இப்படிப் பேசும் போது திருவள்ளுவர் இவ்வாறு முடிமன்னர்க்கு அறிவுறுத்தியிருப்பாரா? அப்படியே இருந்தாலும் குடிமக்களுக்குக்கூட ஏன் அறிவுறுத்தவேண்டும்? காரணங்கள் உண்டு என்றால் அவை என்னென்ன காரணங்கள்? அரசியல் வாழ்க்கையில் அவர்கள் நல்ல குடிமக்களாய் இருந்தால் போதும் என்று பொதுவாகச் சொல்லியிருக்கலாம் திருவள்ளுவர். இத்தனை அதிகாரங்கள் எழுதவேண்டுமா? இவற்றை அறத்துப் பாவில் வற்புறுத்தியிருக்கலாம். சூது வேண்டா, குடிக்காதே என்பன எல்லாம் அறத்துப்பாவில் சேர்த்தக்கவை அல்லவா? புத்தர் பேச வேண்டிய பொன்மொழிகளை இங்கே அரசியல் தலைவர் ஏன் பேச வேண்டும்? இப்படியெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்க இடம் தருகின்றது. ஆகவே திருவள்ளுவர் நன்கு எண்ணியிருக்கின்றார். நல்ல குடிமக்களாய் இல்லையானால் நல்ல ஆட்சி நடைபெறுது என்ற கருத்திற்கு அவர் அரண் செய்துள்ளார் என்று தோன்றுகிறது. அரசன் நல்லவனாக இருந்தால் மட்டும் நாடு எல்லாம் நன்றாக ஆகிவிடும் என்பதன்று. குடிமக்களும் நல்லவர்களாக விளங்கவேண்டும். குடிமக்கள் நல்லவர்களாக விளங்க வேண்டுமென்றால் இந்தக் குற்றங்களுக்கொல்லாம் அந்த ஆட்சி இடம் தரக்கூடாது என்பது போன்ற ஒரு தெளிவு திருக்குறளில் பிறக்கின்றது. மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல்

என்பதில் அரசியலையே மனத்திலே வைத்து எழுதுகின்றார். “பெரியாரைப் பிழையாமை” என முடிமன்னரையும் குடிமக்களையும் இணைத்தே பொதுவான அறிவுரை கூறுகின்ற ஒரு அதிகாரத்தை அவர் வைத்துள்ளார், இப்படிச் குடிமக்களுக்காக 100-க்கு 100ம் ஏற்ற அதிகாரங்களும் உண்டு. “இடுக்கண் அழியாமை” முதலியவை காணலாம். இப்படியாக இருவகையாக வேறுபட்ட அதிகாரங்களும் அங்கே உள்ளன.

5. “அரண்” என்ற அதிகாரத்தில் வருகின்ற கருத்துகள் 20-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு அவ்வளவாகப் பொருந்தாதவை என்று கூறலாம். ஏன்னென்றால் இன்று வளர்ந்திருக்கின்ற போர் முறைகள் இந்த “அரண்” என்ற ஒரு பாதுகாப்பிலே அடங்குகின்றனவாக இல்லை. விமானத்திலே வந்து குண்டு வீசுகின்ற அந்தப்போர் முறையும், இருந்த இடத்திலே இருந்தே நூற்றுக்கணக்கான மைல்கள் கடந்து, தங்களுடைய குண்டுகளை எறிந்து அழிக்கின்ற அளவுக்குத் திறம் பெற்ற கொடுமைகளும் மலிந்துள்ள இந்தக்காலத்திலே, நாம் “மணி நீரும் மண்ணும் மலையும் அணிநிழல் காடும்” ஆகியவற்றை வைத்துக்கொண்டு அரண் அமைத்துக் கொண்டிருப்போமானால் — நல்ல அகழி, காடு, பெரியமலை, பெரியபெரிய மதில் சுவர் இவற்றை வைத்துக்கொண்டு அரண் செய்து கொண்டிருப்போமானால் — எந்த அளவுக்கு நம்மாலே இந்த ஆட்சிக்கு உதவ முடியும்? ஆகவே இது போன்ற சில கருத்துகள் 20-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு அவ்வளவாகப் பொருந்தாதவை என்பதை நாம் உடன்பட்டுத்தான் தீரவேண்டும்.

6. திருவள்ளுவருடைய பெருமைகளுக்குள்ளே ஒன்றாகக் குறிக்கத் தகுந்தது. ஏதோ அந்தந்தக் காலத்துக்கு, அந்தந்த ஊருக்குச் சிறப்பியல்பாக இருக்கின்றவற்றையெல்லாம் திருவள்ளுவர் வலியுறுத்திக் கொண்டு செல்லவில்லை; எல்லாக் காலத்திற்கும் எல்லா இடங்களுக்கும் பொதுவான கருத்துகள் என்று எண்ணிப் பார்த்து அந்தப் பொதுக்கூறுகளை, பொது இயல்புகளை வலியுறுத்தியிருக்கின்றார். எடுத்துக் காட்டாகத் தூதன் எவ்வாறு தோன்ற வேண்டும் என்று சொல்லும்போது, அல்லது ஒற்றன் எவ்வாறெல்லாம் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லும்போது, இருக்க

வேண்டிய பொதுப்பண்புகளை—காலங்கடந்த, இடம் கடந்த பொது இயல்புகளை மட்டும்—சுட்டுகின்றாரே தவிர, அவன் இன்ன நிற உடை உடுத்த வேண்டும் என்பதை எல்லாம் கூறவில்லை. யாரும் பார்த்தவுடனே இவன் வெளிநாட்டான் போலிருக்கின்றதேயென்று அல்லது வேற்றன் போலிருக்கின்றதே யென்று ஐயுறமுடியாத ஒரு உருவத்தோடு வரவேண்டும் என்று பொதுப்பண்பையே கூறுகின்றார். அவ்வாறு கூறும்போது இடையில் ஒரே ஒரு இடம்தான் ஒற்றன் துறவறத்தான் போல வேடந்தாங்கி வரலாம் என்ற அந்தக் கருத்தையும் சொல்கின்றார். அதுபோலவே தூதைக் குறிப்பிடும் போது அறிவு, ஆராய்ந்த வன்மை இவற்றையெல்லாம் சொல்லுகின்றார். அவனுக்கு “உரு” வேண்டும் என்று பொதுவாகச் சொன்னார். ஏற்ற உருவாய் இருக்கவேண்டும் என்று சொன்னாரே தவிரத் தூதன் என்பவன் இன்னவகையான கோட்டுப்போட்டுக் கொண்டு இப்படித் தலைப்பாகையெல்லாம் அணிந்து கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்ற விளக்கங்கள் சொல்லவில்லை; சொல்லியிருக்கலாம். அந்தக் காலத்து உடைகளையெல்லாம் கூறியிருக்கலாம். கூறியிருந்தால் அந்த நூலில் பல குறள் மணிகள் நமக்கு இயலாதவை என்று நாம் தள்ளிவிட்டிருக்க நேரும்.

ஆகவே இவற்றையெல்லாம் விளக்காமலே சென்றிருப்பது அவர் வாழ்விலே இருந்த ஒரு தொலைநோக்கு, பொதுநோக்கு. தொலைநோக்கு என்று சொல்லும் போது, அவருடைய காலத்தையும் கடந்து நமக்கு உதவுகின்ற ஒரு நோக்கு. பொது நோக்கு என்று சொல்லும் போது, அவர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே எல்லா இடங்களுக்கும் பொதுவான ஒரு பார்வையுடன் பார்த்து, பொதுவான உண்மைகளை மட்டும் விளக்கிக் கூறுகின்ற ஆற்றல் அவருக்கு இருந்தது என்பதாகும். அவர் காலத்தில் ஏற்பட்ட வேறு பல நூல்கள் மட்டும் இவ்வாறு அமையமுடியாமற் போன காரணமும் திருவள்ளுவருடைய நூல் மட்டும் இவ்வாறு புதுப் பாங்கோடு அமைந்த காரணமும் எண்ணி வியத்தற்குரியன.

7. இன்னும் ஒன்று, அறத்துப்பாலிலே நாம் காணுகின்ற திருவள்ளுவர் ஒரு பெருமகன், புத்தர்போல் அறநெறியிலே நின்ற

பெருமகன். ஏசு பெருமானுடைய அந்த மணிமொழிகளை ஒத்த பல கருத்துகளைத் திருக்குறளிலே காண்கிறோம். இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த அறவோராக விளங்குகின்ற திருவள்ளுவர்க்கு எப்படித்தான் படையைக் கூற மனம் வந்ததோ, பகையைக் கூற மனம் வந்ததோ, போர்க்களத்துக் கொலையைப் பற்றியெல்லாம் விளக்க மனம் வந்ததோ என்றெல்லாம் எண்ண வேண்டியிருக்கின்றது. இந்த நூற்றாண்டிலே பிறந்த பெருமகனாகிய காந்தியடிகளின் அறிவுரைகளுக்கும் பொருட்பாலிலே கூறப்படுகின்ற உண்மைகளுக்கும் இருக்கின்ற ஒப்புமைகள் வேறுபாடுகள் எல்லாம் ஆராய்ந்து காணத்தக்கன. திருவள்ளுவருடைய அறநெஞ்சைப் பொருட்பாலிலும் காண்கிறோம். 380 குறள்களிலே அறிவுறுத்திய அந்த அறநெறி, பொருட்பாலில் முழுவதும் ஊடுருவியுள்ளது. ஆனால் அரசியலுக்கு ஏற்றவாறு அதை ஓரளவு மாற்றியமைத்திருக்கின்றார் என்று கூறலாம். அறநெஞ்சம் அவரைவிட்டு நீங்கவில்லை. “வினைத்தூய்மை” என்ற ஒரு அதிகாரம் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். செய்யும் செயல்கள், தூயசெயல்களாக இருக்கவேண்டும், என்று கூறுகின்றார். நீ பிறரை அழ வைத்துக் கொள்கின்ற பொருள்கள் எல்லாம் — மற்றவர்களை அழவைத்துப் பெறுகின்ற நன்மைகள் எல்லாம் — உன்னை அழவைத்துவிட்டு ஒடிப் போகும் என்கின்றார். “அழக் கொண்ட எல்லாம் அழப் போம்”. ஏதோ ஒன்றை நம்புகின்றார். ஓர் அறத்தின் கட்டளை இருக்கின்றது. அறம் கொல்லும் என்றும் அறம் தூழும் தூழ்ந்தான் கேடு என்றும் கூறும் கொள்கைகளை மறக்காத நெஞ்சினராக இங்கே விளங்குகின்றார். அதுபோலவே வஞ்சனையினாலே பொருள் சேர்த்தால், அந்தப் பொருள் நிற்காது என்ற கருத்தையும் இங்கே வலியுறுத்துகின்றார். “சலத்தால் பொருள் செய்து ஏமார்த்தல்” வேண்டா என்று கூறுகின்றார். நன்மைகளை எப்படியாவது பெறவேண்டும் என்ற அரசியல் போக்குக்கு மாறாக இருக்கின்றார் திருவள்ளுவர். இங்கே காந்தியடிகளுடன் ஒத்துவருகின்றார். முடிவைப்பற்றியே கவலைப்படுதலை விட்டு ஒழியுங்கள்; நெறியைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டும்; நெறி தூய்மையானதாக இருக்கவேண்டும்; முடிவு நமக்கு நன்மையாகக் கிடைக்காவிட்டாலும், வெற்றிதராவிட்டாலும் சரி என்று சொன்ன காந்தியடிகளின் கருத்தையே நாம் இங்கே காண்கிறோம். இந்தியாவிற்கு சுயராஜ்யம் சுதந்திரம், வரவேண்டும்

என்பதற்காக ஒரு ஆங்கிலேயன் இரத்தம் சிந்துவதையும் நான் இங்கே காணப் பொறுக்க மாட்டேன் என்று சொன்ன அந்தப் பெருமகன் உணர்வை இங்குக் காண்கிறோம். ஆனால் படையும் படை மாட்சியும் இசுலாம் எல்லாம் கூறிய பிறகு அதே திருவள்ளுவர் இவ்வாறு கூறுகின்றாரே என்று எண்ணும்போது, வியப்பாக உள்ளது. ஆனால் தகாத வழியிலே ஒரு செயலைச் செய்து, வஞ்சனை யான ஒரு செயலைச் செய்து, அறநெறிக்கு மாறுபட்ட மாசான ஒரு செயலைச் செய்து அதனால் அரசியலிலே பெரு நன்மையைப் பெற லாம் என்று விரும்பினால், “வேண்டாம் அந்த நன்மை” என்று கூறுவார்போல “வினைத்தூய்மை” என்ற அதிகாரத்திலே “பழி மலைந்து எய்திய ஆக்கத்தின் சான்றோர் கழிநல்குரவே தலை” என்று கூறுகின்றார். பழியான வழியிலே பெறுகின்ற ஒரு பெரிய ஆக்கத்தைவிட, நன்மையைவிட, சான்றோர்கள் போற்றுகின்ற நெறியில் வாழ்ந்து வறுமையை மேற்கொண்டு வாழலாம் என்கிறார். ஒரு நாடு ஏழை நாடு என்று சொல்கின்ற ஓர் அரசன் தன் நாட்டை ஆண்டு கொண்டு ஆனால் தன் குடிமக்களை மட்டும் நல்ல வர்களாக வைத்திருப்பானால் அத்தகைய அரசனைத் திருவள்ளுவர் போற்றுவார்போல் தோன்றுகின்றது. “ஈன்றான் பசி காண்பான் ஆயினும் செய்யற்க சான்றோர் பழிக்கும் வினை”. அற உலகத்திலே வாழ்கின்ற சான்றோரைத்தான் திருவள்ளுவர் இங்கே கொண்டு வந்து மீண்டும் காட்டுகின்றார். உன் பெற்ற தாய் பசித்திருப் பானாலும் கூட வேண்டா என்று இந்த உறுதியையும் வலியுறுத் துகின்றார். ஆக, தீயோர்களைக் கொல், நாட்டில் தகாதவர்களை ஒழித்துவிடு என்று சொன்ன திருவள்ளுவர்; உனக்கு உன்னுடைய நாட்டின் ஆட்சியிலே வலிமையான ஒரு பகை வருமானால், கொஞ்சம் பொறுத்திரு, விட்டுக்கொடுத்திடு. ஆனால் அதனுடைய பகை அவ்வளவு வலிமையாக இல்லை என்றால், தீர்த்துவிடு ஒரேயடியாக என்று சொல்லுகின்ற திருவள்ளுவர்; இங்கே தகாதவழியிலே சென்று நீ பெறுகின்ற ஆக்கத்தைவிட, அதை இழந்து துன்பப்படுவதே மேல் என்று வற்புறுத்துவாரானால் எப்படித்தான் இயைபு செய்வது என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும்.

8. நம் நாட்டிலே ஒரு தவறான வழக்கம், ஏதாவது ஒரு நூல் பாராட்டப்பட்டால் அதற்குமுன் ஒரு நூலினைந்து எடுத்திருக்க

வேண்டும் என்று சொல்வது வழக்கம். இப்படியே சொல்லிச் சொல்லிக் காலத்தைக் கழித்தோம். இந்த நாட்டிலே இரண்டு நாகரிகங்கள் வாழ்ந்தன. இரண்டு மொழியிலே அந்த நாகரிகங்களை வளர்த்தார்கள். ஒன்று வடமொழியிலே வளர்த்தார்கள். மற்றொன்று தமிழ் மொழியிலே வளர்த்தார்கள். பழங்காலத்தில் இந்நாட்டில் இருமொழி மட்டும் இருந்தன. மற்றவையெல்லாம் பேசப்பட்டு வந்த மொழிகள்; கொச்சை மொழிகள். ஆகவே இங்கிருந்தும் கருத்து அங்கே சென்றிருக்கும்; அங்கிருந்தும் இங்கே கருத்து சென்றிருக்கும். ஆனால் எல்லாமே வடமொழியிலிருந்துதான் தமிழிலே மொழிபெயர்த்தார்கள் என்ற ஓர் மூடநம்பிக்கையின் காரணமாக, திருவள்ளுவரின் அரசியலா, இது கவுடல்யரிடமிருந்து வந்திருக்கும். திருவள்ளுவர் உடைய காமத்துப்பாலா? இது அங்கிருந்து வந்திருக்கும் என்று இப்படிச் சொல்லிச் செல்கின்ற ஒரு பழம்போக்கு இன்னும் இருந்து வருகிறது. அந்தக் கண்மூடித்தன்மை இனிமேல் வேண்டா. திருவள்ளுவருக்கும் கவுடல்யருக்கும் முன்னே ஏன் ஒரு நூல் இருந்திருக்கக்கூடாது. அந்த நூலைப்பார்த்து, தென்னிந்தியராகிய கவுடல்யரே எழுதியிருக்கலாம். வடக்கே சென்று ஒருவர் வடமொழியில் எழுதியிருக்கலாம். மற்றொருவர் தமிழ்நாட்டிலேயிருந்து கொண்டு தமிழிலே எழுதியிருக்கலாம். இன்றும் அது நடப்பதைப் பார்க்கின்றோமே. இப்படி ஒரு நாட்டிலே பிறக்கின்ற கருத்துகள் இரண்டுமொழியிலே வேறு வேறு வகையில் எழுதப்பட்டிருக்கும்போது அது அங்கிருந்து தான் வந்தது என்று ஒருவழிச் சார்பாகச் சொல்கின்ற போக்கெல்லாம் ஆராய்ச்சி உலகத்திற்கு உதவாது.

9. இந்தக் கருத்தரங்கில் நடத்துகின்ற எல்லாவகையான ஆய்வு வகைகளையும் போற்றி, இதைத் துவக்கி வைக்கின்றேன். அறிஞர்கள் முயற்சி எல்லாம் தக்க வகையில் நடைபெற வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். இந்தக் கருத்தரங்கிற்கு வந்து இதை நல்ல வகையில் நடத்த நீங்கள் முன் வந்தது பற்றிப் பலகலைக் கழகத்தின் சார்பாக நன்றியும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

வணக்கம்.

திரு. பி. ஆர். பக்கிரி சங்கர்

வள்ளுவர் கண்ட சட்டமும் நீதியும்

0. தமிழ் மறையாம் திருக்குறளில் சட்டம், நீதி என்ற சொற்கள் எங்குங் காணக் கிடைக்கவில்லை. எனினும் இந்நாட்டின் மற்ற அறநூல்களில் கூறப்படாத அளவிற்கு, மேலை நாட்டு அறிஞர்கள் அவை பற்றிக்கொண்டுள்ள கருத்துக்களுக்கு ஓரளவிற்கன்றி முழு அளவிற்கும் ஒத்த வகையில், இன்றைய சட்ட அறிஞர்களால் உருவாக்கப் பெற்று வரும் சமுதாய நலத் தத்துவங்களுக்கு அடிப்படை யாக விளங்கும் அளவிற்கு, சட்டத்தைப் பற்றியும் நீதியைப் பற்றியும் பல கருத்துக்கள் திருக்குறளில் செறிந்து கிடப்பதைக் காணலாம்.

1. நீதியின் ஆதி

இன்றைய கருத்தரங்கு திருவள்ளுவரின் அரசியற் கருத்துக்கள் என்ற பொதுத் தலைப்பின் கீழ் நடைபெறுவதால், அரசியல் கலைச் சார்வுகொண்ட சட்டக் கருத்துக்களையும், நீதித் தத்துவங்களையும் பற்றியே ஆராய்வது பொருந்தும். தற்கால அரசுகள் யாவும் சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை என்று மூன்று பிரிவுகள் மூலம் இயங்குவதைக் காண்கிறோம். மக்கள் வாழ்விற்கான சட்டங்களை இயற்றுவது சட்டத்துறை; அவற்றைச்

செயல்படுத்துவது நிர்வாகத்துறை, இயற்றப்படும் சட்டங்கள் சரியா இல்லையா என்பதை ஆராயவும், செயல்படுத்தப்படும்போது தவறுகள் ஏற்படின் அவற்றைத் தவிர்க்கவும், சட்டங்களை மீறும்போது அவற்றிற்காகத் தண்டிக்கவும் முற்படுவது நீதித்துறை. இப்பணியைச் செய்யும்போது அரசு, நீதியின் உறைவிடம் என்றே கருதப்படுகிறது. இக்கருத்து, ஆங்கில நாட்டரசரைப்பற்றிக்கூட வல்லார்கள் கூறும் போது மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறது. அந்நாட்டரசரின் மெய்க் கீர்த்திகளுள் மிகவும் முக்கியமானதொன்று, அவர் “நீதியின் ஊற்று” என்பதாகும். அரசன் அல்லது அரசு, நீதியின் ஊற்றாகவும், நீதியின் உறைவிடமாகவும் இருக்கவேண்டும். இருத்தல் இன்றியமையாதது என்ற கருத்தைத்தான் திருவள்ளுவர்,

அந்தணர் நூற்கும் அறத்திற்கும் ஆதியாய்
மின்றது மன்னவன் கோல்

என்ற குறளில் கூறியுள்ளார்.

2. நீதி என்பது என்ன?

அறம் என்பது யாது? ஈதல் மட்டும் அறம் அல்ல. இசைபட வாழ்தலும் அறமாகும். திருக்குறளின் அறம் பற்றிக் கூறப் பட்டுள்ள கருத்துக்களைக் கூர்ந்து நோக்கின் இசைபட வாழ்தலே அறம் என்ற தத்துவந்தான் மேலோங்கி நிற்பதைக் காணலாம். எனவேதான் மற்ற அறநூல்களைக் காட்டிலும், திருக்குறள் மக்களின் சமுதாய வாழ்விற்கு இயைந்த கருத்துக்களை இன்றைய சட்ட அறிஞர்கள் எந்த அடிப்படையில் வகுத்துக் கொடுத்துள்ளனரோ அதே அடிப்படையில் மிகத் தெளிவாகக் கூறுகின்றது என்கிறோம். இசைபட வாழ்தல் என்பதற்குப் புகழ் உண்டாக வாழ்தல் என்பது பரிமேலழகர் கூறும் பொருள். புகழ் எப்படி உண்டாகின்றது? சமூக அமைப்போடு இயைந்து, அதன் நெறிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு, ஒட்டி வாழ்தலே புகழைப் பயக்கின்றது. “உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுக்கல் பல கற்றும் கல்லார் அறினிலாதார்” என்பதும் “எவ்வதுறைவ துலகம் உலகத்தோ டவ்வதுறைவது அறிவு” என்பதும் குறள். இசைபட வாழும் வாழ்வு இயைந்து வாழ்வதாலேயே கிடைக்கின்றது.

இயைந்து வாழ்தல் இன்பம் கொடுக்கின்றது. இந்த இன்பமே சமுதாயஇன்பம் (Social happiness), சமுதாய இன்பமே justice ஆகும் என்று கெல்சன் என்ற அறிஞர் கூறுகிறார்: "A man is just, if his behaviour conforms to the norms of social order supposed to be just. But, what does it really mean to say that a social order is just. It means that this order regulates the behaviour of men in a way satisfactory to all men, so that all men find their happiness in it. Justice is social happiness. It is happiness guaranteed by a social order".¹ சமுதாயத்தால் நல்லனவென்று கருதப் பெறும் நெறி முறைகளுக்கேற்ப ஒழுகுபவரே நேர்மையான மனிதராவார். ஆனால் சமுதாய நன்னெறி என்பதன் உண்மையான பொருள் என்ன? எல்லா மனிதருக்கும் ஏற்ற வகையில் மற்றவர்களின் ஒழுக்க முறைகளை வகைப்படுத்தும் நெறியே அது. அப்போது யாவரும் இன்பம் பெறுகின்றனர். சமுதாயத்தின் அவ்வின்பம் தான் நீதி. சமுதாய நெறியில் உறுதி செய்யப்படும் இன்பமே சமுதாய இன்பம்.

3. சட்டமும் சமுதாய இன்பமும்

இந்தச் சமுதாய இன்பத்தைப் பெருக்க வழி செய்வதுதான் சட்டங்களின் நோக்கம்; சட்ட நெறியின் அடிப்படை.

மற்ற அறநூல்கள் யாவும் தனி மனிதனின் ஆன்மா கடைத்தேறுவதற்கு வேண்டிய வழிகளை மட்டும் சொல்லி அவற்றை அற நெறிகள் என்று பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்தன. ஆனால் வள்ளுவர் வகுத்த அறநெறிகள் சமுதாய இன்பத்தை நிலைநிறுத்தும் நோக்கமுடையனவாக உள்ளன. அறத்தினைச் சமுதாயப் பண்பாகவே (Social virtue) அவர் காண்கிறார். அறத்தால் விளையும் பயன் சமுதாய இன்பம் என்பது அவர் முடிவு. 'அறத்தான் வருவதே இன்பம்' என்ற குறளில் இக்கருத்தை நான் காண்கிறேன். சமுதாய இன்பமே

1. Kelson in 'What is Justice'

அறமாகும் என்பதே இன்றைய சட்டவியல் அறிஞர்கள் கண்ட முடிவுமாகும். “இது நல்லது, எனவே ஒவ்வொருவரும் இதைச் செய்யவேண்டும்” என்றுதான் பொதுவாக அறநூல்கள் கூறும். ஆனால் சட்டத்தின் நோக்கம் வேறு. “இவ்வாறு ஒருவர் நடந்தால் இசைந்த சமுதாய வாழ்விற்கு இடர் விளையும்; எனவே இவ்வாறு நடத்தல் கூடாது” என்று சட்டம் கூறுகிறது. ஒன்று சமுதாய நலனுக்கு ஏற்றதா என்று கண்டபிறகே அது மக்களின் ஒழுக்கத்திற்கு உகந்தது என்று சட்டம் உறுதி செய்கிறது: “Law does not say (as ethics does) that this end must be pursued because it is good in itself, but rather if such an end is not sought, this will cause a social reaction and lack of harmony”² வள்ளுவர் வகுத்துக்கூறும் ஒவ்வோர் அற நெறியும் சமுதாய நலனுக்கு வகைசெய்யும் நோக்குடன் அமைவதாகும். பிறருக்குத் தீமை பயவாத, நன்மை பயக்கும் நெறிகளையே அற நெறிகளாகத் திருக்குறள் கூறுகிறது.

வாய்மை யெனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும்

தீமை யிலாத சொலல்

(குறள் 291)

என்ற குறள் இதற்கு ஒரு சான்றாகும். ‘பிறர்க்கு விளையும் பயன் எதுவாயினும் அக்கறையில்லை; நிகழ்ந்ததை நிகழ்ந்தவாறுதான் உரைக்கவேண்டும்; அதுவே வாய்மையாகும்’ என்பது குறள் நெறியன்று. “குற்றமற்ற நன்மை விளைவதாக இருந்தால் பொய்மையும் வாய்மையாகக் கொள்ளத்தக்கது” என்ற குறள் நெறியே இன்றைய சட்ட நெறியாக நாம் காண்கிறோம். “சமுதாயத் தேவைகளை நிறைவு செய்வதற்கென நிலவும் அமைப்பாகவே நான் சட்ட நெறியைக் கருதுகிறேன்” என்று ராஸ்கோ பவுண்ட் கூறியது போன்றே வள்ளுவரின் அறநெறிகள் யாவும் சமுதாய இன்பத்தின், சமுதாயத் தேவையின் அடிப்படைகளாக உள்ளன. எனவேதான் திருக்குறளில் சட்டநெறியின் அடிப்படைக் கருத்துக்கள் பல மிளிர்கின்றன என்று சொல்லல் மிகையாகாது.

4. முறை செய்தல்

சமுதாய இன்பத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஏற்படும் சட்டங்களைச் செயல்படுத்துவதை முறையோடு செய்யவேண்டும். இவ்வாறு முறையாகச் செய்யப்படுகின்றனவா என்பதைக் கவனிக் கும் பொறுப்பு நீதித்துறைக்கு உண்டு. எனவேதான்

முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு

இறைஎன்று வைக்கப் படும்

(குறள் 388)

என்று திருவள்ளுவர் கருதினார். பொருட்பாலின் அரசியல் பிரிவில் முதல் அதிகாரமே இறைமாட்சியைப் பற்றித்தான் சொல்கிறது. முறை செய்தல் அரசனின் கடன். ஓர் அரசியலுடைய இறைமை (sovereignty)யின் ஒரு பாகம் முறை செய்தல் ஆகும். “Administration of Justice is part of sovereignty”; “Administration of Justice by the State must be regarded as a permanent and essential element of civilisation”³ என்ற கருத்தில்தான் திருவள்ளுவர் இதைக் கூறியுள்ளார்.

குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றங் கடிதல்

வடுவன்று வேந்தன் தொழில்

(குறள் 549)

என்ற குறளும் இக்கருத்தை வலுப்படுத்துகின்றது.

முறை செய்தல் எவ்வாறு நடைபெறவேண்டும் என்பதைத் திருவள்ளுவர்

ஓர்ந்து கண்ணோடாது இறைபுரிந்து யார்மாட்டும்

தேர்ந்து செய்வதே முறை

(குறள் 541)

என்ற குறளால் விளக்குகிறார். முறை செய்பவர்கள் வழக்கின் கூறுகளை நன்கு ஓர்நல் வேண்டும். வழக்கின் கூறுகளைப் புரிந்து கொள்ளாமலே, வழக்கின் கூறுகளை அறிந்துகொள்ளாமலே வழக்கில் தீர்ப்பு எவ்வாறு வழங்கமுடியும்? ஆதலால்தான் வள்ளுவர் ஓர்தலை

3. Salmond in “Jurisprudence”

முறை செய்வோரின் முதற் கடமையாக வைத்தார். அவர்கள் வழக்கின் இயல்பை ஆராய்ந்த பின்னர் வழக்கின் தரப்பினர் யார் மாட்டும் கண்ணோட்டம் இன்றி ஒழுகவேண்டும். Justice is blind என்ற சொற்றொடரின் உட்கருத்தே, முறை செய்பவர்கள் யார் மாட்டும் கண்ணோட்டம் கொள்ளுதல் கூடாது என்பதாகும். “கண்ணிற் கணிகலம் கண்ணோட்டம்” (575) என்று சொல்லிய வள்ளுவரே, முறை செய்வோர்க்குக் கண்ணோட்டம் கூடாது என்று கூறியதிலிருந்தே அவர்கள் கண்களற்ற நிலையில் உள்ளவர்களாகவே தமது கடமையை ஆற்றவேண்டும் என்ற உருத்தை மனத்திற்கொண்டிருக்கவேண்டும் என்று தெரிகின்றது. நீதிதேவியின் கண்கள் சுட்டப்பட்டன வாகத்தானே உள்ளன; அடுத்து அவர்கள் கைக் கொள்ளவேண்டிய நெறி “இறை புரிதல்” ஆகும். நடுநிலை தவறுது ஒழுகுதலையே இறைபுரிதல் என்கிறார் வள்ளுவர். இது பரிமேலழகர் கருத்து. இதைத்தானே வள்ளுவரும் கூறுகிறார். மற்ற உரையாசிரியர்கள் ‘இறைபுரிந்து’ என்ற தொடருக்கு வெவ்வேறு பொருள் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆயின் அந்த உரைகளில் எதுவும் இக்குறளின் பொருளோடு இயைந்து வரவில்லை. பரிமேலழகரின் உரையே நம் உள்ளக் கருத்தோடு ஒத்து வருவதால் அதனையே விரித்துப் பொருள் கொள்வதில் தவறேதுமில்லை. நீதி வழங்கும்போது அரசு மக்களிடையே வேற்றுமை காட்டுதல் கூடாது. எனவே நீதி வழங்கும் சான்றோர் நடுவு நிலையிலிருந்து அணுவளவேனும் அகலாமல் இருத்தல் இன்றியமையாதது. வலியார், மெனியார், செல்வர், வறியர், ஆட்சி நடத்துபவர், ஆளப்படுவர் என்ற பாகுபாடு காட்டாமல் ஒரே நிலையில் வைத்து நீதி வழங்குவதே முறை. “சட்டக் கொள்கைகளை மக்களிடையே வேறுபாடு காட்டாமல் நீதிமன்றத்தினர் செயற்படுத்துகின்றனர். நீதி வழங்குகையில், ஒருவரைவிட மற்றொருவரீது அதிகமாக மதிப்புக்காட்டுவது முறையன்று” என்கிறார் போலக் (Polloch) என்ற சட்ட அறிஞர்: “Rule of law being once declared, the rule must have the like application to all persons and facts coming within it. Respect of persons is incompatible with justice.” இதைத்தானே திருவள்ளுவரும் கூறுகிறார். கடைசியாகத் “தேர்ந்து” என்ற சொல்லுக்கு

“அக்குற்றத்திற்குச் சொல்லிய தண்டத்தை நாலோரோடும் ஆராய்ந்து” என்று பொருள் சொல்லப்படுகிறது. ஒரு குற்றத்திற்கு இன்ன தண்டனை என்று இருக்குமாயின் அத்தண்டனையை அப்படியே வழங்கிவிடுவது முறைசெய்வது ஆகாது. திருட்டுக் குற்றத்திற்கு மூன்றாண்டுச் சிறைத் தண்டனை என்று சட்டம் விதித்திருக்கலாம். ஆனால் எல்லாத் திருட்டுக் குற்றங்களுக்கும் மூன்றாண்டுச் சிறைத் தண்டனை விதிப்பதில்லை. திருட்டுச் செயலின் தன்மை, விளைவு, திருடிய பொருளின் மதிப்பு இவற்றை ஆராய்ந்து அதன்பின்னரே எவ்வளவு தண்டனை விதிக்கலாம் என்று தேர்ந்து முடிவெடுக்கிறார் நீதிபதி. இதுமாதிரி தேர்ந்து முடிவுக்கு வருவதையே judicial discretion என்று சட்ட அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். இதைத்தான் வள்ளுவர் “தேர்ந்து செய்வது” என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகிறார்.

5. சமூக நீதி

முறை செய்தனின் கூறுகளை மேற்கூறியவாறு திருவள்ளுவர் விளக்கும்போது, சட்டவியலில் அண்மைக்காலமாக மிக முக்கியத்துவம் பெற்றுவரும் ஒரு கோட்பாட்டை மனத்திற்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது “இறை புரிந்து” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்திய வகையால் தெளிவாகின்றது. “இறைபுரிதல்” என்ற சொல்லிற்கு “நடுவு நிலைமை தவறாது ஒழுகல்” என்று உரையாசியர்கள் பொருள் கொள்கின்றனர் என்பதைக் கண்டோம். நடுவுநிலைமை என்பது என்ன?

“சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல் போல் அமைந்து ஒருபாற்
கோடாமை”யே தான்

நடுவு நிலைமை என்று அப்பெயர் தாங்கிய அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் சொல்லுகிறார். மக்கள் யாவரும் சமநிலையில் இல்லை. சிலர் செல்வராயுள்ளனர். சிலர் வறியராயுள்ளனர். சிலர் செல்வாக்குடையவராயிருப்பர். சிலர் அந்நிலையில் இரார். சிலர் அறிவில் உயர்ந்தவராயிருப்பார். பலர் அதில் குறைந்தவராய் இருப்பார்கள். இவர்களுையெல்லாம் ஒரே மாதிரியாகப் பாவித்து முறைசெய்தால் நீதி எங்கனம் வழங்க முடியும்? எனவேதான் சமநிலையில் இல்

லாதவர்களைச் சமன் செய்து பின்னர்ச் சீர்தூக்க வேண்டும் என்று திருவன்னுவர் வலியுறுத்துகிறார். மக்கள் அனைவரையும் சமமாகப் பாவித்தல் வேண்டும் என்று மட்டும் கூறினால் அது நீதியின் முழுத் தன்மையைக் கூறியதாகாது. மக்களைச் “சமன் செய்த” பிறகுதான் சமமாகப் பாவித்தல் வேண்டும். முன்னது வெறும் நீதி. பின்னது சமூக நீதி. இதைத் தான் Principles of social justice என்ற கோட்பாடாக இன்றைய சட்டவியல் அறிஞர்கள் உருவாக்குகின்றனர்.

இக்கோட்பாடு, குறிப்பாகத் தொழில் துறையில் ஏற்படும் தகராறுகளைத் தீர்க்கும்போது வெகுவாகப் பின்பற்றப்படுகிறது. அண்மையில் அக்கோட்பாட்டை மிகத் தீவிரமாகப் பின்பற்றி வந்த நம் நாட்டு முன்னாள் உச்ச நீதிமன்றத் தலைமை நீதிபதி கஜேந்திர கட்கர், “Indeed, the concept of social justice has now become such an integral part of industrial law that it would be idle for any party to suggest that industrial adjudication can or should ignore the claims of social justice in dealing with industrial disputes” என்று தன்னுடைய முக்கியமான தீர்ப்பொன்றில் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

தொழிலாளிக்கும் முதலாளிக்கும் இடையே ஏற்படும் வழக்கில் வசதிக்குறைவாயுள்ள தொழிலாளிக்குச் சில சலுகைகள் காட்டப்பட வேண்டும்; முதலாளிக்கு உள்ள சில வாய்ப்புக்களைக் குறைக்க வேண்டும். எடுத்துக் காட்டாகத் தொழில் தகராறுகளில் வழக்குரைஞர்களை வைக்கக்கூடாது என்று தொழில் தகராற்றுச் சட்டம்(1947) விதிக்கின்றதைச் சொல்லலாம். இவ்விதியில்லையெனின் மிகச் சிறந்த வழக்குரைஞரைப் பெருமளவுப் பணங் கொடுத்து முதலாளி தன் பக்கம் நியமித்து விடும் நிலையும் அதே சமயம் ஏற்கனவே அறிவு நிலையிலும் குறைந்துள்ள தொழிலாளி இன்னும் பாதிக்கப்படும் நிலையும் உண்டாகிவிடும். இவ்விதி, சமூக நீதிக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் உருவான தொன்றேயாகும். தொழில் தகராறுகளில் மட்டுமல்லாமல் இச்சமூக நீதிக்கோட்பாடு, எல்லாத் துறையிலும் இருக்க

வேண்டும் என்பதை இன்று நீதிபதி கஜேந்திரகட்கர், “The concept of social justice is not narrow or onesided or pedantic and is not confined to industrial adjudication alone. Its sweep is comprehensive. It is founded on the basic ideal of socio-economic equality and its aim is to assist the removal of socio-economic disparities and inequalities” என்று கூறியதற்கு ஒப்ப இரண்டாயிரம் ஆண்டு கட்டு முன்னே திருவள்ளுவர் கருத்து வகுத்து வைத்துள்ளார்.

இந்தக் கோட்பாட்டின் மற்றொரு கூறு, எளிய மக்களும் நீதிமன்றத்தில் முறையிடுவதற்கு வகையிருக்க வேண்டும் என்பதாகும். “Justice should be cheap” என்ற கருத்தே இவ்வடிப்படையில் உருவானதுதான். நீதியின் ஊற்றாக விளங்கும் அரசன் “காட்சிக்கு எளியனாக” விளங்குதல் வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறார் வள்ளுவர். காட்சிக்கு எளியன் என்பதற்கு முறை நிகழ வேண்டி வந்தவர் எளிதில் கண்டு நீதி பெறத்தக்கவராய் என்று பொருள் விரிக்கிறது, பரிமேலழகர் உரை. இதைக் கருத்திற் கொண்டே திருவள்ளுவர்

என்பதத்தான் ஓரா முறைசெய்யா மன்னவன்

தண்பதத்தான் தானே கெடும்

(குறள் 548)

என்ற குறளைப் பாடியிருக்கவேண்டும். நீதி கோரி வந்தவர்கள் செல்வத்தாலும், அறிவாலும், மற்றவற்றாலும் எளியராயினும் அவர்கள் எளிதில் நீதி பெறும்படி செய்பவனே சிறந்த அரசன். வறுமையோ, சட்ட அறிவின்மையோ, ஒருவன் நீதி பெறுவதற்குத் தடையாயிருக்கக் கூடாது என்பதைப் பன்முறை வலியுறுத்துகிறார் திருவள்ளுவர்.

இவ்வாறெல்லாம் இன்றைய சட்டவியல் அறிஞர்களும், நீதிபதிகளும், தத்தம் நூல்கள் மூலமும், தீர்ப்புக்கள் மூலமும் உருவாக்கிய சட்டக் கருத்துக்களையும், நீதித் தத்துவங்களையும் திருவள்ளுவர் அன்றே தம் மனத்திற்கொண்டு பல அறநெறிகளைச் சொல்லியிருப்பதைக் காணும் போது திருக்குறள் சட்டவியலின் கருவூலம், நீதிக் கருத்துக்களின் உறைவிடம் என்று நாம் பெருமை கொள்ளலாம்.

பேராசிரியர் அ. மு. பரமசிவானந்தம்

வள்ளுவர் கண்ட அரசியலும் சங்க இலக்கியங்களும்

1. வள்ளுவர் இன்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த தனிப்பெரும் புலவர். ஏறக்குறைய அதே காலத்தில் தான் மதுரையில் தமிழ்ச்சங்கம், நக்கீரர் தலைமையில் நடைபெற்று வந்ததெனக் காண்கிறோம். வள்ளுவர், வையம் வாழ அறநூலாம் திருக்குறளை எழுதிய அதே காலத்திலும், சற்று முன் பின்னாகவும் சங்கப் புலவர்கள் அவ்வறநெறி பற்றி வாழ்ந்த தமிழ்ச் சமுதாயத்தினையும் அதன் புரவலர்களையும் தலைவர்களையும் பாடியுள்ளனர். ஈண்டு அந்த நெறியுள் நாம் காண இருப்பது அரசியல் நெறி பற்றியே யாகும்.

வள்ளுவர்தம் திருக்குறள் உலக நூலாகப் போற்றப் பெறுகின்றது. அன்றும் இன்றும் அந்நூல் உலக அறநெறி காட்டும் பெருநூலாக எச்சமயத்தோரும் எந்நாட்டவரும் ஏற்றுக் கொள்ளும் பொதுநூலாக இலங்குகின்றது. வள்ளுவர், வாழ்வின் பல்வேறு கூறுகளை நன்கு ஆராய்ந்து, கண்டு, தெளிந்து என்நென்றும் அவ் வாழ்வில் உயிர்கள் பற்ற வேண்டிய பல்வேறு அறநெறிகளைப் பற்றித் திட்ட வட்டமாகக் கூறியுள்ளார். சமுதாய வாழ்வின் செம்மை நலம் சிறக்க உள்ள நெறிகள் அத்தனையும் வள்ளுவரால் பேசப் பெறுகின்றன. அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்று

பகுப்புகளைக் காட்டி, அவற்றுள் உலக வாழ்வனைத்தையும் பூட்டிப் பொலிவு பெறச் செய்கின்றார். உலக மக்கள் வாழும் அறத்தாற்றில் இல்லறம் துறவறம் என்ற இருநெறிகளைக் காட்டிய வள்ளுவர், அடுத்து வரும் பொருட்பாவில் முதற்பகுதியாக இருபத்தைந்து அதிகாரங்களில் 'அரசியல்' பற்றிக் கூறுகின்றார். "இருபத்தைந்து அதிகாரங்கள் அரசியலாகக் கொள்ளும், பொருட்பாவின் பிற பகுதிகளாகிய அங்கவியல், ஒழிபியல் இவற்றிலுள்ள அதிகாரங்களும் பெரும்பாலும் அவ்வரசியல் வாழ்வை ஒட்டியே அமைகின்றன.

2. சங்ககாலத்தில்தான் அரசு தோன்றிற் றென்பர் சிலர். ஆனால் அது பொருந்தாது. சங்ககாலப் பாடல்களையும் அவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்த குறள் போன்ற பலவற்றையும் காணும் போது பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே தெளிந்த அரசியலும் அதைச் சார்ந்த நாட்டு அமைப்பும் தமிழகத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகும். மேலும் தொல்காப்பியர்தம் பொருளதிகாரத்தில் வந்துள்ள இலக்கண மரபு முறைகளை நோக்கும் போது அரசு (State) என்ற நிறுவனம் அத்தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்னரே தோன்றியிருக்கவேண்டும் என்பது தெளிவாகின்றது. வள்ளுவர் அக்காலத்துக்குரிய அரசியல் நெறிக்குமட்டு மன்றி என்றும் வேண்டிய நேரிய அரசியல் முறைக்கே இலக்கணம் வகுத்துள்ளனர் எனக் கொள்ளப் பொருந்தும்.

3. வள்ளுவர் காலத்தில் முடியாட்சியே சிறந்திருந்தது என்பர் அறிஞர். இறை, அரசு போன்ற சொற்கள் வள்ளுவரால் எடுத்தாளப் பெறுகின்றன. அரசன், மன்னன், இறைவன் என்ற சொற்களும் எடுத்தாளப் பெறுகின்றன. எனவே முடியாட்சி அவர் காலத்தில் அமைந்தது எனக் கொள்வது பொருத்தமே, எனினும் அம்முடியாட்சி தனிக் கோளுட்சியாகவோ, சர்வாதிகார ஆட்சியாகவோ அமைந்தது எனக் கூறமுடியுமா என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். 'அரசியல்' பற்றி வள்ளுவர் கூறும்போது அதில் அரசுமுறை நடத்தும் நெறிகளைக் காட்டும் வள்ளுவர் 'சூழ்வார் கண்ணாக' அரசன் ஒழுகவேண்டிய நெறிகளை வற்புறுத்துகிறார்.

அமைச்சர், ஒற்றர், தாதுவர். ஐம்பெருங்குழவினைச் சார்ந்த பிறர் உடனிருப்பதோடு பெரியார்தம் துணையும் உடன் சாரவேண்டிய இன்றியமையாச் சிறப்பினையும் வற்புறுத்துகின்றார். இன்றைய இங்கிலாந்து நாட்டின் அரசு நிலையை ஒட்டி, அன்றைய தமிழக அரசியல் நிலை இருந்ததோ என எண்ணவும் இடம் உண்டாகின்றது. ஆண்டு, 'அரசி' செயல்துறைத் தலைமையில் இருப்பினும், நாட்டுமக்கள் நலனைக் கண்டு செயலாற்றும் — திட்டமிடும் — விதிவரம்பியைக்கும் மக்கள் மன்றம்தானே முக்கியமானதாகின்றது. அப்படியேதான் அன்றும் தமிழக வேந்தர் பலரும், தாம் ஆளும் தலைமை பெற்றிருந்தாலும் அறிகுர், அமைச்சர், பெரியோர் இவர்தம் வழியே — அவரே கண்ணாகக் காட்டும் நெறியே — நின்று செயலாற்றினார் எனக் கொள்ள வள்ளுவர் குறள் வழிகாட்டுகிறது. எனவே, குடியாட்சி முடியாட்சி இரண்டும் கலந்த ஒருவகை அரசியலே வள்ளுவர் காலத்து அரசியல் எனக் கொள்ளல் தவறு இல்லை.

ஐம்பெருங் குழுவினைப்பற்றிக் குறளிலோ சங்கநூல்களிலோ குறிப்பொன்றும் இல்லையாக இங்கே அக்குழிவினை ஏற்கத் தகுமோ என்ற ஐயம் எழலாம், 'ஐம்பெருங்குழு' என்ற பெயர் குறிக்கப் பெறவில்லையே அன்றிச் சூழ்வார், அமைச்சர், ஒற்று, தாது, பெரியார், குடிமக்கள் போன்ற அரசருக்கு உறுதுணையானவர்களைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களும் குறளும் நிறையப் பேசுகின்றனவே. எனவே தொக்க ஒன்றாகப் பெயர் இல்லையாயினும் அக்குழு இல்லை என்றோ அரசர், அவர்கள் கண்ணாக வாழவில்லை யென்றோ கூற முடியுமா? மாறாகப் பலர் அரசருக்கு அறங் கூறியும் அரசரை ஆற்றுப்படுத்தியும் நின்ற செயலைத் தொல்காப்பிய இலக்கண மரபிலும் சங்க நூல்களின் இலக்கிய மரபிலும் காண்கின்றோமே! எனவே அரசருக்கு ஆக்கந்தருவகையில் அறிவுறுத்தும் நல்லவர் குழுக்கள் இருந்தன எனக் கொள்ளுவதே பொருந்தும்.

இனி, குடியாட்சி என்பது குடிமக்கள் கருத்து ஆள்வோரைக் கட்டுப்படுத்துவது. அந்நிலை சங்க இலக்கியங்களிலோ குறளிலோ வெளிப்படையாக இல்லை என்பதால் 'குடியாட்சி' பற்றி அக்காலத்தில் எண்ணவில்லை என்பர் சிலர். ஆய்ந்து பார்ப்பின் உண்மை

புலனாகும். 'குடிதழீஇக் கோலோச்சும்' என்பதற்குப் பரிமேலழகர், 'குடிகளை அணைத்து இன் சொற்சொல்லல், தளர்ந்துழி உதவல் போன்றவற்றைச் செய்து கோலோச்சும்' என்ற வகையில் பொருள் காணுவதோடு, மன்னனைக் 'குடிதழீஇக் கோலோச்சும்' மன்னனாகவே கொள்ளுகின்றனரன்றோ! எந்த நாட்டிலும் — மக்கள் கருத்துக்கு மாறாக நின்ற எந்த அரசாங்கமும் — குடியாட்சியாயினும் முடியாட்சியாயினும் — வாழவில்லை என்பது வரலாறு காட்டும் உண்மையாகும். எனவே எல்லாவகையிலும் சிறந்திருந்த தமிழக அரசு இந்த அடிப்படை உண்மையை உணரவில்லை என்பது பொருந்தாது. உணர்ந்து வாழ்ந்த அரசர் பலர். அப்பெரியோராகிய அறிஞர், குடிமக்களின் புகழ்ச்சொல்லுக்கும் வாழ்த்துக்கும் ஏங்கிக் கிடந்தனர் என்பதைச் சங்க-இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. எனவே முழுக்க முழுக்கக் குடிமக்களை அருகிருத்தி அரசர் சிலர் வாழவில்லை எனக் கொள்ளினும், நல்ல அரசர் கற் குடிமக்கள் கருத்தறிந்து, அதற்கு மதிப்பும் கொடுத்துப் போற்றினர் என்பது தெளிவு.

அக்காலத்தில் வாழ்ந்த அரசர்கள், அவர்தம் கொள்கைகள், மேற்கொண்ட நெறிகள், நீதி வழங்கிய முறைகள் ஆகியவை பற்றித் தெளிந்த நூல்கள் இல்லை. எனினும் அவை ஒன்றும் செம்மையாக இல்லை என்று சொல்லமுடியுமா? அப்படி இருந்திருப்பின் தெளிந்த அரசியல் நெறியையும் காண இயலாதே; அன்றி வள்ளுவர்தம் குறள்போன்ற பெருநூலும் தோன்ற வாய்ப்பும் இருந்திருக்காதே; எனவே அரசியல் பற்றிய நூல்களும் விதிகளும் அவற்றின் விளக்கம், செயல்முறை பற்றியனவும் சங்ககாலத்தில் இருந்திருக்கவேண்டும் எனக் கொள்ளுவதே பொருத்தமானதாகும்.

கடைச்சங்க காலமாகிய வள்ளுவர் காலத்து வாழ்க்கையைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவனவே சங்கப்பாடல்கள். அவற்றுள் பல நாடாளும் நல்ல நல்ல மன்னர்களைப் பாராட்டிப் பரவுகின்றன. எனினும் அவை அனைத்தும் மன்னர், குடிவழி ஒழுக்கி, ஆன்றோர் கண்ணாக நின்று வாழ்ந்தனர் என்பதையே காட்டுகின்றன. மேலும் ஒரு குடியில் நல்லரசர் இல்லையாயின், அந்த நல்லவராய் வல்ல

அரசரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் மரபு மக்கள்பால் இருந்தது என்ற உண்மையினைக் கரிகாலன் வரலாறு நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்ற தன்றோ! மன்னர் பலர் 'குடிபழி தூற்றும் கோலால்' ஆள அஞ்சினர் என்பதற்குப் பெருமன்னனான பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் முதல் பலர் சான்று தருகின்றனர். அவர்தம் அச்சத்தின் வழி ஆய்ந்து பார்ப்பின் மன்னர், சமுதாயத்தைச் சார்ந்து வாழ்ந்தாலன்றி உய்விலை என்ற உண்மை புலப்படுகின்றதே. மக்களாட்சிக் காலத்திலே ஐந்தாண்டுக் கொருமுறைதான் ஆளுவோர் மக்களிடம் செல்லும் நெறியுள்ளது. ஆனால் அன்றைய மன்னராட்சியிலே அன்றாடம் மக்களிடம் செல்லும் நிலையினைக் காண்கின்றோம். இதனாலன்றோ,

“நெல்லும் உயிரன்றே; நீரும் உயிரன்றே;

மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்”

(புறம் 186)

என்று மன்னனை உயிராகவும் சமுதாயத்தை உடலாகவும் காட்டி, உயிருள்ளவரை அதன் கடமை அன்றாடம் தன் உடலாகிய சமுதாயத்தை—உயிரினத்தை—உலகை ஒம்ப வேண்டிய உண்மை உணர்த்தப்பெறுகின்றது. ‘இறைமைக் குணங்கள் இலராயினரை உடைய ரெனக் கருதி அன்விலார் கூறுகின்ற புகழ்கள் பொருள் சேரா’ என்று பரிமேலழகர் கடவுள் வாழ்த்தில் இறைவனைப் பற்றிக் கூறிய தொடர், இந்த அரசரும் ‘இறைமாட்சி’ யாளலுக்கும் பொருந்துவதாகும். அந்த இறைமைக் குணங்களையே வள்ளுவர் திருக்குறளிலும் சங்கப்புவர்கள் எட்டுத் தொகையிலும் பத்துப்பாட்டிலும் விளக்கிக் காட்டுகின்றனர்.

4. திருவள்ளுவர் அரசியல் முதல் குறளிலேயே அரசனுக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுபவை யாவை என்பதைத் திட்டமாக விளக்கியுள்ளார்.

படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்புஅரண் ஆறும்

உடையான் அரசுள் ஏறு

(குறள் 381)

என்று அவர் காட்டுகின்றார். நாடு காக்கும் நல்ல படையே முதலிடம் பெறுகின்றது. இப் படையை உருவாக்க உதவும் குடிமக்களும்,

அவர்கள் குறையின்றி உண்டுவாழ்க் 'கூழும்' அவற்றை ஆக்கித் தரும் நல்லமைச்சும், அவற்றுடன் அரசனுக்கு உறுதுணையாம் நட்பும், இயற்கையாக அமையும் நல்லரணும் வள்ளுவரால் காட்டப் பெறுகின்றன. இவை ஒவ்வொன்றும் சங்க இலக்கியங்களில் பலவாறு பேசப்பெறுகின்றன. சங்க இலக்கியங்கள் வாழ்வைப் படம் பிடித்துக்காட்டும் கண்ணாடிகளென அமையக், குறள் அவ்வாழ்வைச் சுட்டும் இலக்கண நூலாக அமைகின்றது. எனவே, குறள் சுட்டும் மரபும் தன்மையும் பிறவும் 'இலக்கியங் கண்டதற் கிலக்கணம் இயம்பும்' மரபை ஒட்டிச், சங்ககால வாழ்வினையும் அதன் அடிப்படையில் அமைந்த இலக்கியங்களையும் சார்ந்து நிற்கின்றன. எனவேதான் மேலே கண்ட 'ஆறு' பற்றியும் — ஓரடியில் வள்ளுவர் காட்டிய இன்றியமையாச் சிறப்புக்கள் பற்றியும் — சங்க இலக்கியங்கள் பல்வேறு இடங்களில் நன்கு பாராட்டிக் காட்டுகின்றன. சிறப்பாகப் புறப்பாடல் தொகுதிகளாகிய புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகியவற்றில் படையும் பிறவும் பேசப்பெறுகின்றன. எனினும் அக இலக்கியங்களாகிய அகநானூறு, நற்றிணை கவித்தொகை முதலியவற்றிலும் உவமை முகத்தாலும் பிறவகையிலும் இப்படை முதலியன நன்கு காட்டப்பெறுகின்றன. இவ்வாறே அரசனுக்கு அணியாய எல்லாப்பொருள்களும் தன்மைகளும் நன்மைகளும் சங்க இலக்கியங்களில் காட்டப்பெறுகின்றன எனலாம்.

5. எத்துனைச் சிறப்புக்கள் அமைந்திருப்பினும் கட்டிக் காக்கும் நல்ல படை இன்றேல், அரசன் செயலாற்ற முடியாது என்பதை உணர்ந்தே வள்ளுவர் படையை முன்வைத்தார். அப்படையமைப்பும் அதன் திறனும் பழங்காலத்தில் எவ்வெவ்வாறு இருந்தன என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் பலப்பல வகைகளில் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அனைத்தையும் சுட்டுவது காலம், இடம் இவற்றைக் கடப்பதாகும். எனவே, ஓரிரண்டு கண்டு அமைவோம்.

கடல்போற்றானைக் கடுங்குரல் முரசம்

காலுறு கடலின் கடிய உரற

எறிந்து சிறைந்த வான்

இலை தெரிந்த வேல்

பாயந்தாய்ந்த மா

ஆய்ந்து தெரிந்த புகல்மறவர்

(பதிற். 69)

என்று கபிலர் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் படைச்சிறப்பைக் கூறி, அப் படையால் பகைவரை வென்ற திறத்தினையும் பிற சிறப்பியல்புகளையும் பின்னர்க் கூறுகின்றார். இப்படையின் சிறப்பினை அடுத்த பாட்டிலும் நன்கு காட்டுகிறார்.

சிற்றரசனாகிய அதிகமான் நெடுமானஞ்சியின் படையின் மூலத்தையும் செயலையும் அவன் வீரச் சிறப்பையும் வெற்றியையும் மாற்றாருக்குக் காட்டி, அவர்கள் அடிபணியாவிடின் உய்வில்லை என்பதையும் ஓளவையார்தம் புறப்பாட்டால் நன்கு விளக்குகிறார். இதோ அவர் வாக்கு,

போர்க்கு உரைஇப் புகன்றுகழித்த வாள்
உடன்றவர் காப்புடை மதில் அழித்தலின்
ஊனுற மூழ்கி உருவிழந்தனவே;
வேலே, குறும்படைந்த அரண்கடந்தவர்
நறுங்களின் நாடு நைத்தலின்
சுரைதழீஇய இருங்காழொடு
மடைகலங்கி நிலைதிரிந்தனவே;
களிதே, எழுஉத் தாங்கிய சுதவும் மலைத்தவர்
குழுஉக் களிற்றின் குறும்பு டைத்தலின்
பருஉப் பிணிய தொடி கழிந்தனவே;
மாவே, பரங் தொருங்கு மலைந்த மறவர்
பொலம் பைந்தார் கெடப் பரிதலின்
களன்உழந் தசையு மறுக் குளம்பினவே;
அவன்தானும், நிலந்திரைக்கும் கடல்தாளை
பொலன் தும்பைக் கழல் பாண்டில்
கணைபொருத துளைத்தோ லன்னே!
ஆயிடை, உடன்றோர் உய்தல் யாவது? தடந்தாள்
பிணிக்கதிர் நெல்லின் செம்மல் மூதூர்
நுமக்குரித் தாகல் வேண்டின், சென்றவற்கு
இறுக்கல் வேண்டும் திறையே; மறுப்பின்
ஓல்வா னல்லன் வெல்போரான் எனச்
சொல்லவுந் தேறி ராயின், மெல்லியல்
கழற்கனி வகுத்த துணைச்சில் ஓகி
குறுந்தொடி மகளிர் தோள்விடல்
இறும்பு தன்ற. தறிந்தாடுமினே!

(புறம் 97)

என்று அழகாகத் திறம்பட அதிகன் படைச் செருக்கினையும் அவன் வீரத்தினையும் காட்டி அவனைப் பணிந்து திறையிடார் படும் பாட்டி

னையும் விளக்கியுள்ளார். இத்தகைய பாடல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் பல உள. அவை அறிந்த ஆன்றோராகிய வள்ளுவர் இந்தச் சமுதாய வாழ்வின் நெறிகண்டே 'படை'யை முதற் கூறினார் எனக் கொள்ளுவர். உண்மையும் அஃதே.

6. இனி, குடிகளைப் பற்றியும் சங்க இலக்கியங்கள் பலவாக விளக்குகின்றன. ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் குடி புரந்த சிறப்பினைக் காக்கைபாடினியார் 'குழவி கொள்வாரின் குடி புரந்து' (ஆறாம் பத்து-பதிகம்) எனக்காட்டி, மன்னன் மக்களைச் சொந்தக் குழவி எனவே போற்றிப் பாராட்டும் திறத்தினை விளக்குகின்றார். வாழ்வில் குடி புரத்தலே சிறந்ததென்பதையும் அவர் பழி தூற்றலே மிகக் கொடியதென்பதையும் எண்ணியே, தலையாலங்காணத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் தன் வஞ்சினப் பாட்டில், தான் எழுவரை அடக்கி வெற்றிபெற வில்லையானால் 'குடி பழி தூற்றும் கோலே ஐகுக' (புறம் 72) எனக் கூறிய தனைக் காண்கிறோம். அக் குடிமக்களையும் அவர் வாழும் உலகையும் மன்னன் உயிரென ஒம்பவேண்டும் என்ற உண்மையினையே,

நெல்லும் உயிரன்றே நிரும் உயிரன்றே
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்
அந்நால் யானாயி ரென்ப தறிகை
வேல்மிகு தானே வேந்தற்குக் கடனே

(புறம் 186)

என்று மோசி கீரனார் அழகுறக் காட்டுகின்றார்.

7. கூழ் என்னும் பொருளைப் பற்றிப் பாடாத புலவர் இல்லை. மக்கள் நல்லுணவு கொண்டு சிறக்க வாழும் வாழ்வினை விளக்காத பாடல் இல்லை எனலாம். வாழ்வு 'கூழ்' பற்றி நிற்பதன்றோ? கூழ் என்ற சொற்கு உணவு, துய்க்கும் பொருள் எனப் பலவகையில் பொருள் சொல்லலாம். எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஏற்ற வகையில் சங்கப் பாடல்கள் உள்ளன.

கோவூர் கிழார் கிள்ளிவளவனைப் பாடுங்கால் அவன் நகர் 'கொளக் கொளக் குறையாக் கூழுடை வியன்நகர்'

(புறம் 70) எனப் பாராட்டுகின்றார். மேலும் உணவினை 'இருமருந்து' எனவே பாராட்டுகிறார்.

“அடுதி யல்லது சுடுதி யறிபா

இருமருந்து விளைக்கும் நன்னாட்டுப் பொருநன்”

(புறம் 70)

என்று நல்லுணவாகிய 'கூழ்' நிலை காட்டுவதோடு, சுடுதி அறியாச் செங்கோன்மையினையும் அவன் தன்மையினையும் உடன்காட்டி விட்டார்.

8. அமைச்சர் பலர் அருகிருந்தே அரசியல் காரியங்கள் நடைபெற்றுவந்தன என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் நமக்குச் சான்றுகாட்டி விளக்குகின்றன. தன் கோயிலையும் பெருஞ்செல்வத்தையும் வழங்கிய பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கு அரிசில் கிழார் என்னும் வேளாண் புலவர், அமைச்சுப் பூண்டார் என்பதைப் பதிற்றுப்பத்து (8-ஆம் பத்துப் பதிகம்) நன்கு காட்டுகின்றது. அடுத்துவரும் ஒன்பதாம் பத்தின் பதிகத்தால் 'மெய்யூர் அமைச்சியல் மையூர் கிழான்' என்பார் அமைச்சராக இருந்தார் என்பதும் புலனாகின்றது. அரிசில் கிழார், மையூர் கிழார் போன்ற அறிவறிந்த நல்ல பெரியோர் அரசர்களுக்கு அமைச்சர்களாக இருந்து நாட்டை நல்வழியில் செலுத்திச் சென்றனர் எனக் காண்கிறோம். 'அமைச்சர்' என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் அதிகம் பயின்று வரவில்லை யாயினும் 'தூய்வாராக' அவர் அமைந்தார். இதனால் அமைச்சரின் தூய்மையும் வாய்மையும் புலப்படுகின்றன.

9. நட்பு பற்றியும் அந்நட்பின் வளத்தால் புலவர் புரவலர்களை எவ்வெவ்வாறு போற்றிப் பாட்டிசைத்தனர் என்பதையும் காண்கின்றோம். நட்பினைப் பற்றிப் பல அதிகாரங்கள் வள்ளுவர் கூறுவர். அத்தனைக்கும் விளக்கங்கள் சங்க இலக்கியங்களுள் காணலாம். ஒத்தார் மாட்டு மட்டுமன்றிச், சாதாரண மக்களிடத்தும் அன்பொடு கலந்த நட்பின் நிலையில் மன்னர் வாழ்ந்தார் என்பதைப் பல புலவர்கள் காட்டுவர். 'கேண்மை' என்ற சொல்லும் இதற்குப் பயன்படுத்தப் பெறுகின்றது.

பெரிது ஆண்ட பெருங்கேண்மை

அறனெடு புணர்ந்த திறனறி செங்கோல் (பொருநர். 229-30)

என்று கரிகால் பெருவளத்தான் பண்பு பாராட்டப் பெறுகின்றது. அகப்பொருள் பற்றிய இலக்கியங்களுள் இக் கேண்மையாகிய நட்பு பேசப்பெறுகின்றது. பெரியவர் நட்பினை,

தாமரைத் தண்தாது ஊதி மிமிசை

சாந்தின் தொடுத்த திந்தேன் போலப்

புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை (நற். 1)

என்று நல் உவமை வழியே பெரியோர் நட்பு காட்டப்பெறுகின்றது. மேலும் பல அகப்பாடல்களில் தலைவர் கேண்மை பேசப்பெறுகின்றது. வீட்டுத் தலைவர் கேண்மையில் நாட்டுத் தலைவர் கேண்மையை நாம் உணரலாம் என்ற அளவில் நின்று மேலே செல்லலாம்.

இப்புரையோர் கேண்மையை வள்ளுவர், 'மருவுக மாசந் தூர் கேண்மை' (800) என்றும் 'குடிப்பிறந்து தன்கண் பசி நாணுவானைக் கொடுத்தும் கொளல் வேண்டும் நட்பு' (794) என்றும் காட்டுவர்.

நல்லவர் நட்பு பிரிக்கலாகாத ஒன்று என்பதைக் கோப் பெருஞ் சோழனுக்கும் பிசிராந்தையார்க்கும் இடையே இருந்த நட்பின் வளத்தால் (புறம் 215, 216) நன்கு உணரலாம்.

கேட்டினும் உண்டோர் உறுதி. கிளைஞரை

நட்டி அளப்பதோர் கோல் (புறம் 796)

என்ற குறளுக்கு இலக்கியம் எனவே,

செல்வக் காலை நிற்பினும்

அல்லற் காலை நில்லலன் மன்னே (புறம்)

என்ற கோப்பெருஞ்சோழன் அடிகள் அமைகின்றன அல்லவோ

நட்பொடு புணர்ந்து இருந்தார் இருபெருவேந்தரைக் (குராப் பள்ளித்துஞ்சிய பெருந்திருமா வளவன், வெள்ளியம்பலத்துத்

துஞ்சிய பெருவழுதி) கண்டு மகிழ்ந்த காவிரிப் பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார் அவர் நட்பு சிறக்கவேண்டுமென,

ஏதில் மாக்கள் பொதுமொழி கொள்ளாது

இன்றே போல்க நும் புணர்ச்சி

(புறம் 58)

என வாழ்த்தினமை அறிகின்றோம். இதில் நட்பினை மாற்றும் ஏதில் மாக்களுக்கு எச்சரிக்கையும் விட்டுள்ளனரன்றோ.

சங்க காலத்திலே மன்னர் பலர் தம்முள் மாறுபட்டு நின்று கலாம் விளைத்த காரணத்தினாலேயே ‘இன்றே போல்க நும் புணர்ச்சி’ எனக் காரிக் கண்ணனார் வாழ்த்துகின்றார். சங்க காலத்திலே பகைவரை அழிக்கக் கூட்டுச்சேர்க்கின்ற நிலையினைத் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் வாழ்விலும் செங்குட்டுவனை எதிர்த்த சோழர் வாழ்விலும் காண்கிறோம். எனவே அவர்கள் அமைதியில் இணைந்த காட்சி, காரிக்கண்ணனாரைப் பாடவைக்கிறது.

10. இனி, அரண்பற்றிப் பாடிய பல சங்கப்பாடல்கள் உள்ளன. இயற்கை அரண், செயற்கை அரண் முதலியன சுற்றிச் சூழ, நாடும்நகரும் நனிசிறந்தன எனக்காண்கிறோம்.

வான்கண் அற்றவன் மலையே, வானத்து

மீன்கண் அற்றநன் சுலையே, ஆங்கு

மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றிராயினும்

புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினர் ஆயினார்

தாளிற் கொள்ளலிற் வானிற் றூரலன் ”

(புறம் 109)

என்று கபிலர் பறம்பு நாட்டு மலை அரணைக் காட்டுகின்றார்.

“ வரங்குவில் அரணம் அரணம் ஆக ” (முல்லை. 42) என்று நப்பூதனார் வீரர்தம் அரணைக் குறிக்கின்றார். ‘கடிஅரண்’ ‘முற்றரண்’ எனப் பலவிடங்களில் அரண் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளமை காண்கின்றோம். இனி மாற்றார் தம் அரண்களைக் கடந்து அவர்தம் நாடுகள் கவின்கெடச் செய்த அரசர் வீரத்தினைப் புறப் பாடல்களில் மட்டுமன்றி அகப்பாடல்களிலும் நன்கு காண்கின்றோம்.

கண்ணாள்

அரண் தலை மதிலராகவும் முரக்கொண்டு

ஓம்பரண் கடந்த அடுபோர்ச் செழியன்

(நற். 39)

என்ற நற்றிணை அடிகளும்,

வான வரம்பன் அடல்முனைக் கலக்கிய

உடைமதில் ஓரரண் போல

அஞ்சவரு நோயொடு தஞ்சா தோனே

(அகம் 45)

என்ற அகப்பாட்டு அடிகளும் சான்றாக அமையும் என எண்ணுகிறேன்.

11. ஒரே குறட்பாளில் நின்று இதுவரை இத்துணைச் சான்றுகள் கண்டோம்; இந்தக் குறளில் வரும் ஆறும் அரசருக்கும் அரசியலுக்கும் இன்றியமையாதவை ஆனமையின். இனி அரசியலொடு தொடர்புடைய பிறவற்றையும் காண்போம்.

இறறமாட்சிக்கு அடுத்துக் கல்வி, கல்வாமை, கேள்வி என்ற அதிகாரங்கள் அரசியலில் வருகின்றன. அரசர்களுக்குக் கல்வி இன்றியமையாதது என்ற அடிப்படையில் மட்டுமன்றி, நாட்டுக் கல்வி வளர்ச்சியில் முதலாவதாக அரசன் கருத்திருத்த வேண்டும் என்ற உண்மையினையும் வள்ளுவர் இதன் வழியே உணர்த்துகிறார். நாடு நாடாக இலங்க வேண்டுமாயின் கல்வியும் அதன் வழி ஊறும் அறிவும் இன்றியமையாதனவன்றோ. கல்வியின் இன்றியமையாமையைக் காட்டிய வள்ளுவர், அதை 'உடையார் முன் இல்லார்போல் ஏக்கற்றுக்' கற்கவேண்டிய வகையினை வற்புறுத்துவர். இதே கருத்தினை ஆரியப்படைகடந்த நெடுஞ்செழியன்,

உற்றுழி யுதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்

பிறற்றைலை முனியாது கற்றல் நன்றே

(புறம் 183)

என்ற வகையில் விளக்கி, அக்கல்வியால் உண்டாகும் சிறப்பினைப் பின்வரும் அடிகளால் விளக்கிக்காட்டுகிறார்.

பிறப்போ ரன்ன உடன்வயிற்றுள்ளும்

சிறப்பின் பாலால் தாயுமன்னக் திரியும்

ஒருன்டிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்

முத்தோன் வருக என்னது அவருள்
அறிவுடை யோனாறு அரசும் செல்லும்
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்
கிழப்பால் ஒருவன் கற்பின்
மேற்பா லொருவனும் அவன்கட் படுமே”

(புறம் 183)

12. நாடாளும் நல்லவர் எப்படித் ‘துலாக்கோல்’ ஒத்து
நேர்மையுடன் நடைபெற வேண்டுமென்ற உண்மையினை வள்ளுவர்
‘செங்கோன்மை’ முதற்பாட்டிலேயே விளக்கிக் காட்டுகிறார்.

ஒர்ந்துகண் ணோடாது இறைபுரிந்து யார்மாட்டும்
தேர்ந்து செய்வதே முறை

(குறள் 541)

என்பர் அவர். ‘உயிரினும் சிறந்தார் கண்ணும் என்பார் யார்
மாட்டும் என்று கூறினார்’ என விளக்கம் தருகிறார் பரிமேலழகர்.
இக்கருத்தினைச் சங்கப் பாடல்கள் பல வலியுறுத்துகின்றன.

வழிபடு வோரை வல்லறித்யே;
பிறர்பழி கூறுவோர் மொழிதே றலையே;
நீமெய் கண்ட தீமை காணின்
ஒப்ப நாடி அத்தக ஒறுத்தி

(புறம் 10)

என்ற ஊன் பொதி பசங்குடையார் பாட்டும்,

அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்;
அறனில் நமர் எனக் கோல்கோடாது
பிறர்எனக் குணங்கொல்லாது - உடையையாகி

(புறம் 55)

என்ற மதுரை மருதனிளநாகனார் பாட்டும் வலியுறுத்துவன
வல்லவோ?

13. மேலும் பிறர் நோயினையும் தம் நோய்போல் ஒப்ப
அறியும் திறனை,

பிறர்நோயும் தம் நோய்போல் போற்றி அறனறிதல்
சான்றவர்க் கெல்லாம் கடன்

(கலி 139)

என்ற கலிப்பாட்டும் நன்கு விளக்குகின்றனவல்லவோ? இன்னும்
செங்கோன்மை தவறாத மன்னன் ஆளும் நாட்டில் பெயலும் விளை

யுளும் தொக்கு அமையும் என்ற உண்மையினையும், குடிதழீஇக் கோலோச்சும் மன்னவன் அடிநிற்கும் உலகம் என்ற உண்மையினையும், வள்ளுவர் காட்டும் வகையில் பல சங்கப் பாடல்கள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினும்
இயற்கை யல்லன் செயற்கையின் தோன்றினும்
காவலர்ப் பழிக்குமிக் கண்ணகன் ஞாலம்;
அதுநற் கறிந்தனை யாயின் நீயும்
நொதும லாளர் பொதுமொழி கொள்ளாது
பகடு புறந்தருநர் பாரம் ஓம்பிக்
குடிபுறந் தருகவை யாயின்நின்
அடிபுறந் தருகுவர் அடங்கா தோரே "

(புறம் 35)

என்ற வெள்ளைக்குடி நாகனார் பாடலின் அடிகளும் அப்பாடலின் பிற அடிகளும் அந்த இரு குறட்பாக்களின் கருத்துகளை மட்டுமன்றி அரசியல் அதிகாரங்கள் பலவற்றில் அமைந்த கருத்துக்களைத் தொகுத்தவகையில் அமைகின்றன. “அறம் புரிந்தன்ன செங்கோலும்”, “குடிமறைக்கும் கொற்றக் குடையும்”, “நாடா வளமுடை நாடும்”, “நல்லரசும்” பிறவும் வெள்ளைக்குடிநாகனார் தம் இப்பாடலால் நன்கு காட்டப்பெறுகின்றன.

14. பெரியோரைத் துணைக் கோடலின் அவசியத்தை-இன்றியமையாமையை வள்ளுவர் ஓர் அதிகாரத்தான் விளக்கி, மற்றுமொரு அதிகாரத்தால் சிற்றினம் சேரா நிலையையும் காட்டுகிறார். சங்க இலக்கியங்கள் பலவும் இவ்விரண்டனையும் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

தொல்லாணை நல்லாசிரியர்
புணர்கூட் டுண்ட புகழ்சால் சிறப்பின்
நிலந்தரு திருவி னொடியோன் போல்
வியப்புஞ் சால்புஞ் செம்மை சான்றோர்
பலர்வாய்ப் புகரறு சிறப்பிற் றேன்றி

(மதுரை, 761-65)

நெடுஞ்செழியனை மாங்குடி மருதனார் பாடிய வரிகளில் பெரியாரைத் துணைக்கொண்ட அவன் குலச்சிறப்பு விளங்குகின்றதன்றோ? பாரி கபிலரையும், அதிகன் ஓளவையாரையும், அவ்வாறே பல மன்னர்கள் ஆன்றவிந்தடங்கிய கொள்கைச் சான்

றேரையும் துணையாகக்கொண்டு வாழ்ந்த வரலாற்று நிலை அறிந்த ஒன்றுதானே. அப்படியே தாம் மட்டுமன்றித் தம் குடிமக்களும் சிற்றினஞ்சாரா வகையில் அரசுமுறை அறிந்துபோற்றிய மன்னரும் அம்மன்னர் வழி ஒழுகிய குடிகளும் நம்முன் காட்சி தருகின்றறே! அத்தகைய சான்றோராம் அறிஞர், முன்னின்று தடுத்த போர்களும் குடிப் பூசல்களும் பல உள்ளனவே!

இடிக்குத் துணையாரை ஆள்வாரை யாரே

கெடுக்குத் தகைமை யவர்

(குறள் 447)

என்ற குறள் அடிக்குத் “தீயன கண்டால் நெருங்கிச் செல்லும் துணையாந் தன்மையை உடையாரை” எனப் பரிமேலழகர் விளக்கம் தருகின்றார். இந்த உரை வகையில் அல்லன செய்யுங்கால் இடித் துரைத்துத் திருத்திய புலவர்களையும் திருந்திய புரவலர்களையும் காண்கின்றோம். கண்ணகியைத் துறந்த பேகனைப் பரணர் இடித்துத் திருந்த, அவன் திருந்தியதோடு, அவன் யாரும் கெடுக்கா வகையில் நெடிது வாழ்ந்தான் என அறிகின்றோம். அப்படியே சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைக் கோலூர் கிழார் இடித் துரைத்து (புறம் 46) மலையமான் மக்களை விடுவித்தும் உறையூர் ஏணிச்செரி முடமோசியார் அந்துவஞ் சேரனிடம் “நோயிலனாகப் பெயர்கதில் அம்ம” என்று கூறிப் பெருங்கிள்ளியை அனுப்பியதும் நாடறிந்த வரலாறுகள் அல்லவோ? இவ்வாறு பாட்டிலும் தொகையிலும் பல பல இடங்களில் தவறும்மன்னர்களும் வீரர்களும் பெரியார் துணைக்கோடலால் திருந்தி, புகழுற்று இன்றளவும் வாழ்கின்றார்கள் என அறிகிறோம்.

15 என்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குத் தன்மகனைச்

சான்றோ னெனக் கேட்ட தாய்

(குறள் 69)

என்ற வள்ளுவர் வாக்கிலும் ஒருபடி மேலாகச் சென்று காக்கை பாடினியார், வீரத்தோடு போரிட்டு மடிந்த மகனைக் கண்டு பெரிது மகிழ்ந்த தாயினத்தை எண்ணி,

படுமகன் கிடங்கை காணுஉ

சுன்ற நூன்றினும் பெரிதுவந் தனளே

(புறம் 278)

என்று பாராட்டும் நிலை போற்றற் குறிப்பதன்றோ?
அப்படியே,

எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை

செய்நன்றி கொன்ற மகந்து

(குறள் 110)

என்ற குறளுக்கு ஆலத்தூர் கிழார் விளக்கம் தந்து (புறம் 34) குறளையே 'அறம்' எனக் காட்டி, "அறம் பாடிற்றே ஆயிறை கணவ" எனப் போற்ற வில்லையா? இவை இரண்டும் அரசியலைச் சார்ந்த குறட்பாக்களின்றேனும் வீரச்செயலும் நன்றி உணர்வும் அரசர்கட்கு இன்றியமையாப் பண்புகளானமையின் சுண்டுச் சுட்டிக் காட்டினேன்.

சுண்டுப் புறம் காட்டும் அறம் குறளைக் குறிக்காது; புறம், குறளுக்கு முந்தியது என்ற கருத்தினைக் கொள்வர் சிலர். புறத்தின் காலத்தினை ஆய்ந்து பார்ப்பின் அக்காலம் கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு தொடங்கிக் கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுவரை விரிந்து கிடப்பதறிவர். பழையாறு ஆழ்தல் மூழ்குமுன் எழுதிய பரட்டும் உண்டு; கரிகால் வளவன், நெடுஞ்செழியன் போன்றோரைப் பாடிய பாடல்களும் உள்ளன. பின் வந்த கிள்ளிவளவன், நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி போன்றோரைப் பாடிய பாடல்களும் உள்ளன. நலங்கிள்ளி, கிள்ளி வளவன் போன்றோர் காலத்தில் கடைச்சங்கம் இல்லை என்பது வெளிப் படை. அக்காலத்தை ஒட்டி எழுந்த சிலப்பதிகாரத்தில் சங்கம் பற்றிய குறிப்பு இல்லை. எனவே ஆலத்தூர் கிழார், கிள்ளிவளவனைப் பாடிய காலம் கடைச்சங்க காலத்துக்குப் பிற்பட்ட காலம் என்பர். எனவே புறம் 34 இல் ஆலத்தூர் கிழார் 'அறம்' எனக் குறிப்பிடுவது குறட்பாவினையே என்று கொள்ளுவதில் தவறு இல்லையன்றோ.

16. இனி

காட்சிக்குரியன அகநானூறு, அகநானூறு, அகநானூறு

பித்தலுழை நன்றி நன்றி

(புறம் 350)

என்ற குறள் கருத்தை ஒட்டிப் பல கருத்துக்கள் காணப்பெறுகின்றன. காட்சிக்கெளியன் மட்டுமன்றிப், புலவர் வாய்ச் சொல்லுக்கிரங்கி, அவர்களுக்குக் கவரி வீசிய காவலனையும் (புறம் 50) காணுகின்றோமே.

“இல்லோர் ஒக்கல் தலைவன்” (புறம் 95) எனவும், “சாந்துவருவாவி நீரினும் தீத்தன் சாயலன்” (பதிற். 86) எனவும் மன்னர் போற்றப்படுகின்றனரே; மாற்றருக்குக் கூற்றவனாகவும் அதே வேளையில் மற்றவருக்கு எளியவனாகவும் தோற்றமளிக்கும் மன்னரைப் பலர் பாடியுள்ளனரன்றோ? ஒரு சிலர் பகைவருக்கும் தண்ணளி செய்த சிறப்பினையும் காண்கின்றோம்.

பகைவர் ஆரப் பழங்கள் அருளி

நகைவர் ஆர நன்கலம் சிதற

ஆன்றவிந் தடங்கிய செயர்தீர் செம்மால்

(பதிற்.37)

என்று களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் காப்பியாற்றுக் காப்பியினரால் பாராட்டப்படுகிறார்களே? “ஞாயிறனையை நின் பகைவர்க்குத் திங்களனையை எம்மனோர்க்கே” என்று பாண்டியன் சித்திரமாடத்துத் துஞ்சிய நன்மாறனைச் சாத்தனார் பாடவில்லையா?

17. இனிக் கண்ணோட்டம் என்ற தன்மையைக் காண்போம். “கண்ணோட்டத் துள்ளது உலகியல்” என்று காட்டி வள்ளுவர் அக் கண்ணோட்டமே நாகரிகம் என்ற கருத்தில்,

பெயக்கண்டும் நஞ்சுண் டமைவர் நயத்தக்க

நாகரிகம் வேண்டு பவர்

(குறள் 580)

என்று கூறுகிறார். “நாகரிகம் வேண்டுபவர்” என்பதற்கு, விரும்பத்தக்க கண்ணோட்டத்தினை வேண்டுபவர்” என விளக்கம் தருகிறார் பரிமேலழகர். உற்றார் என உளத்தால் நினைத்தவர் நஞ்சினையே கொடுப்பினும், அவர் மேல் ஐயுறுது, அதை உண்டு வாழ்தல்—சாதலன்று—கண்ணோட்டம் என்பது வள்ளுவர் கருத்து. இதன்வழியே வள்ளுவர், நம்பிக்கை அடிப்படையை நெகிழ்த்தலாகாது என்பதையும், ஐயந்தீர்க்கும் உபாயங்களான் ஆய்ந்து, ‘தவறு செய்யமாட்டார்’ என்று மன்னர் முற்றும் நம்பியவரிடம் மறுபடியும் ஐயம் கொள்ளலாகாது என்பதையும் காட்டுவதோடு, அந்த எண்ணம்—திண்மை—சாகடிக்கும் ஆற்றலுடைய விடத்தினையும் பயனைச் செய்துவிடும் என்ற உண்மையையும் விளக்குகிறார். பிறர் குற்றத்தைப் பொறுக்கும் பண்பினை இது குறிக்கும் என்ற அளவே பரிமேலழகர் இக்குறட்பா

விற்கு உரைகாணினும் இதனினும் மேம்பட்ட செம்மைப் பொருளில் இது சிறக்கின்றது எனலாம். இக்கருத்தினையே,

முந்தை யிருந்து நட்போர் கொடுப்பின்
நஞ்சம் உண்பர் நனிநா கரிகர்

(நற். 355)

என்ற நற்றிணை அடிகள் நன்குவிளக்குகின்றன. “நஞ்சும் உண்பர்” என்பதற்கு ‘நஞ்சுண்டமைவர்’ என்ற குறளின் தொடரே பாடமாக உண்டெனவும் சிலர் கூறுவர். எப்படியாயினும் குறளும், நற்றிணையும் இந்த உயர்ந்த பண்பினைச், சிறப்பாக மன்னர் மேலேற்றிக் கண்ணோட்டம் என்ற இந்த அடிப்படையில் வாழ்ந்தாலன்றி உலகம் வாழாது என்று வரையறுத்துக் கூறிக் காட்டுகின்றனவன்றோ? “கண்ணோட்டம் என்னும் கழிபெருங்காரிகை உண்மையால் உண்டின் உலகு”, (குறள் 571) என்பது உண்மையன்றோ?

18. இவ்வாறு இன்னும் அரசியலில் வரும் காலம், இடன், வலி முதலியனவற்றை அறிதல் பற்றியும், பிற தலைப்புக்கள் பற்றியும், படைச் செருக்கு முதலிய அரசற்கு இன்றியமையாச் சிறப்புக்கள் பற்றியும் ஆராயப் புகின் எல்லையற்றுப் பெருகிக் கொண்டே போகும். ஆயினும் கால எல்லைக்கருதி இந்த அளவோடு அமையக் கருதுகின்றேன். வல்லார் பல்லோர் உள்ள அவையில் எல்லை மீறி, அவர்கள் அறிந்தவற்றை அளவுக்கு மீறிப் பேசிக் கொண்டிருத்தல் ‘நாகரிக’ மன்றே. எனினும் முடிக்குமுன் இவ்வரசியலுக்கே அடிப்படையான ‘நாடு’ பற்றி மட்டும் ஒரு சில கண்டு அமையலாம் எனக் கருதுகின்றேன்.

19. திருவள்ளுவர் ‘நாடு’ பற்றிக் கூறும்போது அங்க வியலில்,

நாடென்ப நாடா வளத்தன நாடல்ல
நாட வளந்தரு நாடு

(குறள் 739)

என்றும்,

தள்ளா விளையும் தக்காரும் தாழ்விலாச்
செல்வரும் சேர்வது நாடு

(குறள் 731)

என்றும்,

உறுபசியும் ஓவாப் பிணியும் செறுபகையும்

சேரா தியல்வது நாடு

(குறள் 734)

என்றும் கூறியுள்ளார். இத்தகைய நாட்டு நலன்களையெல்லாம் புறப்படல்களில் மட்டுமன்றி, அகப் பாடல்களிலும் நிரம்பக் காணலாம்.

விசிபிணி முழுவின் குட்டுவன் காப்பப்

பசினை அறியாப் பனைபயில் இருக்கைத்

தடமருப் பெருமை தாமரை முனையின்

முடமுதிர் பலவின் கொழுநிழல் வதியும்

குடநாடு

(அகம் 91)

என்று மாமூலனார் அகத்தில் காட்டியுள்ளார். பாரியோடு வாழ்ந்த கபிலர் அப்பாரியின் நாடு மூவேந்தரால் எத்தனை நாட்கள் முற்றுகை இடப் பெறினும், நாடாவளம் வாய்ந்த தாகலின், அவர்களால் வெல்ல முடியாது எனக் காட்டுகிறார். பறம்பு நாட்டு இயற்கை நிலையை எண்ணிக் களி துரும்பிய உள்ளத்தோடு அவர்,

உழவர் உழாதன நான்கு பயனுடைத்தே;

ஒன்றே, சிறியிலை வெதிரின் நெல் விளையும்மே;

இரண்டே, தீஞ்சுளைப் பலவின் பழமுழ்க்கும்மே

மூன்றே, கொழுங்கொடி வள்ளிக்கிழங்கு வீழ்க்கும்மே;

நான்கே, அணரிநிற ஓரி பாய்தன்ன மீதுழிந்து

தணிநெடுங்குன்றம் தேன்சொரியும்மே

(புறம் 109)

என்று காட்டி, மக்கள் கைவருந்திப் பெருகின்ற பொருள்களோடு இயற்கைப் பொருள்களும் செறியும் நிலை உணர்த்தி “நாடென்ப நாடா வளத்த” என்ற நிலையை விளக்கிவிட்டார். இவ்வாறே, பல்வேறு புலவர்களும் தாம்தாம் பாடவந்த புரவலர்களைப் பாடு போதும், மாற்றார் நாடுகள் நிலைகெட்ட போதும் அவரவர் நாடுகளின் ஏற்றத்தைப் பாடி அந்த நாடுகளைக் கண்டு தானே வள்ளுவர் தன் நாட்டிற்கு இலக்கணம் வகுத்தார் என்று எண்ணத்தக்க வகையில், சிறப்பித்துள்ளனர். விரிப்பிற் பெருகும்.

20 ஈண்டு வள்ளுவர் அரசியற் கருத்துக்களுடன் சங்க கால அரசியற் கருத்துக்கள் இயைந்துள்ளவற்றுள் ஒரு சில காட்டினேன். மன்னன் முறை செய்யும் திறன் அவனைச் சேர்ந்நொழுதுவார் செயல், அவன் நட்பு நெறி, ஒற்று, தூது பற்றிய விளக்கங்கள் அனைத்தையும் ஒப்பு நோக்கிக் காணின் அது ஒரு பெருநூலாக அமையும் எனக் கருதி இந்த அளவோடு அமைகின்றேன். எனவே இக்கட்டுரை எடுத்த தலைப்பை முற்றக் காட்டியது எனக் கொள்ள இயலாது என்பதையும் கூறிக் கொள்ளுகிறேன்.

நாலடியார் திருக்குறளுக்கு அடுத்த பெருமை சான்றது. புலவர் பலரால் இயற்றப்பெற்ற பாக்களின் தொகுப்பு நூலாதலின், அதன்கண் அரசியல் கருத்துக்கள் குறளில் உள்ளது போல நிரல்பட வரையறையுடன் காணுமாறில்லை. மேலும் அந்நூல் சமண் சார்பி னது ஆதலின், நிலையாமையறங்கள் முதலியவற்றை விளக்கி வீடு பேற்றினையே வலியுறுத்தும். நூலின் தொடக்கமே செல்வ நிலை யாமை, இளமை நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை ஆகியவற் றைக் கூறும். பதினெண் கீழ்க்கணக்கில் உள்ள பெரும்பாலான அறநூல்கள் சமண் சார்புடையவை ஆதலின், அவை அரசியல் கூறுவதில் நாட்டம் செலுத்தவில்லை. துவறறக் கருத்துக்களையும் மன்பதைக்கு வேண்டிய பொது அறங்களையுமே அவை அறிவுறுத்து கின்றன. தீரிகடுகம் ஒரு பாடலில் அறம் மூன்றனையும், நான் மணிக்கடிக்கை நான்கனையும், சிறுபஞ்சமூலம் ஐந்தனையும் ஏவாதி ஆறனையும் கூற வேண்டும் என்று வரையறுத்துக் கொண்ட மையின் அவை அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் பாகுபாடின்றி எண்ணிக்கைப்படியே அறத்தைத் தொகுத்துக் கூறலாயின. இப் போக்கும் அரசியலை விரித்துக் கூற இடந்தரவில்லை. ஆதலின் அந் நூல்களிடையே இலைமறை காய் போல் ஆங்காங்கே ஒரு சில அரசியற் கருத்துக்களையே காணமுடிகிறது. வாழ்விற்கு இனிமை பயப்பன இன்னுமை பயப்பனவற்றைத் தொகுத்துக் கூறவே முறையே இவியவை நாற்பதும் இன்ன நாற்பதும் எழுந்தன. அவற்றிடையும் அரசியற் கருத்து மிகச் சிலவே காணப்படும். தேர்ந் தெடுத்த நூறு அறம் கூறும் முதுமொழிக் காஞ்சியும் ஒரு சில அரசியல் அறமே மொழிகின்றது. அறஞ்சான்ற பழமொழிகளை வரலாறு, கதை முதலிய கொண்டு விளக்கும் பழமொழி நானூற்றில் ஏனை அறநூல்களிலும் மிகுதியாக அரசியல் காணப் பெறுகின்றது. அந்நூலாசிரியர் முன்றுறையரையனார் அரச மரபின ராதல் அதற்கு ஏதுவாகலாம், அன்றாட நடைமுறைப் பழக்கங்களை விரித்துக் கூறும் ஆசாரக்கோவை மன்னரைச் சார்ந்தொழுகும் முறையை அகல உரைக்கின்றது.

இளஞ்சிறுர்க்கு அறிவு கொளுத்தும் பொருட்டு அகர வரிசைப் படி ஆத்திதடி, கொன்றை வேந்தன் நூல்களை ஒளவையார் அரு

ளினார். அவரால் இயற்றப்பெற்ற நல்வழி, வாக்குண்டாம்என்னும் நூல்களும் அந்நோக்கத்தில் தோன்றியவையே. சிவப்பிரகாசரும் எளிய இனிய உவமைகளால் விழுமிய நீதிகளை இளைஞர்களுக்குக் கூறி நன்னெறிப்படுத்தவே நன்னெறி பாடினார். ஆகவே நன்னெறி வாக்குண்டாம், நல்வழி என்னும் நூல்களில் அறவே அரசியல் இல்லை. இடைக்காலத்தில் சமயமும் அறமும் பிரிக்க முடியாதபடி ஒன்றியமையான் 'நீநில்லா நெற்றி பாழ்', 'திருமாலுக்கடிமை செய்', 'சிவாய நமவென்று சிந்தித்திருப்போருக்கு அபாயம் ஒருநாளும் இல்லை' என்பன போன்ற வைதீக சமயக் கருத்துக்கள் அறநூல்களில் இடம் பெறலாயின. அதன் காரணமாக அரசியல் கூறும் நோக்கில் முனைப்பு ஏற்படவில்லை.

சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா, இரங்கேசர் வெண்பா முதலியன சில குறள்களைத் தேர்ந்துகொண்டு அவற்றுக்குக் கதை, வரலாறு ஆகியவற்றால் விளக்கத் தந்துள். தண்டலையார் சதகம், கோவிந்த சதகம் போன்றவை இறைவன் மேல் பாடப் பெறிலும், நீதிகளைக் கூறுவதையே நோக்கமாகக் கொண்டவை. அவற்றிலும் அரசு பற்றிய சில செய்திகள் உள். வேதநாயகம் பிள்ளை எழுதிய நீதிநூல், அரசியல்பு, குடிமக்கள் இயல்பு என்ற தலைப்பில் சில அரசியல் கருத்தினை நுவல்கின்றது. நாட்டு விடுதலை, சமூக விடுதலைகளில் வேட்கை கொண்ட பாரதியாரும் பாரதிதாசனும் புதிய ஆத்திசூடி பாடிக் காலத்துக்கேற்ற அறங் கூறியுள்ளனர். திருக்குறள் முதலாக ஏனை அறநூல்கள் எல்லாம் வெண்பா யாப்பான் அறங்கூற நீதிநூல் சதகம் போன்றவை விருத்த யாப்பான் அறங் கூறியிருத்தல் கால மாற்றத்தால் ஏற்பட்ட கோலம் எனலாம். உவமைகளை அடுக்கியும், கதை வரலாறுகள் கூறியும் விரிவாக அறங் வளிப்புறுத்த விருத்தப்பா ஏற்றது. ஆதலின் பிற்காலத்தார் அப்பாவகையை மேற்கொண்டனர் போலும்.

ஏனை அறநூல்களோடு ஒப்பிட்டு நோக்குமித் திருக்குறளே அரசியலைச் செவ்விதின் விரிவாகப் புலப்படுத்தியமை புலனாகும். சில அரசியல் குறள்களுக்குச் சில அறநூல்கள் விளக்கம் செய்து உள்ளன. குறளிற் காணப்பெறாத புது அறங்களையும் சில புகல்

கின்றன. சுக்கிரநீதி முதலிய நீதி நூல்களைத் தழுவிச் சில நீதிகள் கூறப்பெற்றுள்ளன. காலமாறுதலால் சில புது அறங்களும் எழுந்துள்ளன. இவற்றை இனிக் காண்போம்.

2. 'இறைவன்'

நிலனாகும் வேந்தற்கு வேண்டிய அறத்தையே திருக்குறளும் ஏனை அறநூலும் பெரிதும் பேசுகின்றன. ஏனெனில் அறநூல்கள் தோன்றிய காலம் முடியரசுக் காலம். பண்டைக் காலத்தில் மன்னன் தெய்வமாக மதிக்கப் பெற்றான். 'எண்திசை காக்கும் தெய்வங்களின் தன்மைகளை ஓர் உருவாகப் பெற்றவன்தான் அரசன்' என்று **மநு தரும சாத்திரம்** (VII-4) கூறுகிறது. சுக்கிர நீதியும் உலகத்தைக் காக்க நான்முகன் இந்திரன், வாயு, இயமன், சூரியன், அக்கினி, வருணன், சந்திரன், குபேரன் ஆகிய இவர்களுடைய அழிவில்லாத கூறுகளைக் கொண்டு அரசனைப் படைத்தான் (I : 71--2) என்று நுவல்கிறது. பிளேட்டோ போன்ற மேனாட்டறிஞர்களும் கடவுளே மக்களை ஆண்டதாகப் பண்டு கருதினர். ஆனால் திருவள்ளுவர் மன்னனைக் கடவுளாகக் கருதாமல் கடவுளை ஒப்ப உயர்ந்தோனாக நினைத்தார்; 'வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வன் வாறுறையுந் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்' (50) எனக் கூறியாங்கு, 'முறை செய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு இறையென்று வைக்கப்படும்' (388) என்றுரைப்பர். அமைச்சனையும் குறிப்பறியும் திறன் கண்டு 'ஐயப்படாஅது அகத்தது உணர்வானைத் தெய்வத்தோடு ஒப்பக் கொளல்' (202) என்று குறிப்பிடுவதும் ஈண்டைக்கு ஒப்புநோக்கத் தரும். மன்னவன் முறை செய்யாது கொடுங்கோலாட்சி புரிந்தால் அவன் தன் பிறப்பு நோக்கிச் செந்நாப்போதார் போற்றுவாரல்லர், மாறாக 'வெருவந்த செய்தொழுகும் வெங்கோலன்' (563) 'அருஞ் செவ்வி இன்ன முகத்தான்' (565) என்றெல்லாம் தூற்றுவர். ஆகவே, மன்னனுக்குப் பிறப்பாற் சிறப்பில்லை. செய்தொழில் மாண்பால் தான் சிறப்பு என்பது போதரும். ஆனால் பின் வந்த நூல்கள் மன்னனைத் தெய்வமாகவே மதித்துப்பாடியுள்ளன. நீதிநெறி விளக்கம் 'அனைவோர்க்கும் தெய்வம் இலைமுகப் பைம்பூண் இறை' (27) என்றும், 'செங்கோல் வழுவாமற் புனியாளும் வண்மை செய்த

தீர்க்கமுள்ள அரசனையே தெய்வமென்பார்'(38) என்று தண்டலை யார் சதகம் புகழும்.

3. செங்கோன்மை

திருக்குறளும் சிறப்பாக ஏனை அறநூல்களும் குடிப்பிறந்து நெறிபிறழாது ஆளும் செங்கோன்மையையே பெரிதும் சிறப்பிக்கின்றன. 'யாரிடத்தும் கண்ணோடாது நடுவு நிலைமையுடன் ஆராய்ந்து ஆட்சி புரிவதே செங்கோன்மை. உலகம் வாளுக்குக் கி வாழ்தல் போலக் குடிகள் மன்னவன் கோளுக்குக் கி வாழும்; அந்தணர் நூற்கும் அறத்திற்கும் அடிப்படை செங்கோலே; செங்கோல் மன்னன் நாட்டில் மாரி பொய்க்காது, வாரி பெருகும்; அரசற்கு வெற்றியளிப்பது வேலன்று, செங்கோலே; கோல்கோடி மன்னன் கேடெய்தும்; குற்றத்திற்குத் தக ஒறுத்துக் குடிமக்களை ஒம்பல் கோனின் கடன்' இவ்வாறு செங்கோன்மையதிகாரத்தில் முறை செய்தலின் நன்மை முதலியன பற்றித் திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார். 'முன்னோர் மொழி பொருளையன்றி அவர் மொழியும் பொன்னே போல்' போற்றிப் பின்வந்த அறநூல்கள் ஆட்சி செய்துள்ளன.

ஏமம் வேண்டுவான் முறை செயல் தண்டான்

(முதுமொழிக் காஞ்சி 10 : 9)

கோளுக்குக் கி வாழும் குடியெல்லாம் (நான்மணிக்கடிகை 28)

யார்கண்ணும் கண்ணோட்ட மின்மை முறைமை

(நான்மணிக்கடிகை 95)

கோல்கோடி மாராயம் செய்யாமை முன்னினிது (இனியவை நாற்பது 6)

முற்றன் தெரிந்து முறை செய்தல் முன்னினிதே

பற்றிலனாய்ப் பல்லுயிர்க்கும் பாத்துற்றுப் பாங்கறிதல்

வெற்றிவேல் வேந்தர்க் கினிது (இனியவை நாற்பது 36)

சாலக் குடிஒம்பல் வல்லான் அரசன் (திரிகடுகம் 13)

கொடிதுறீஇ, நல்லவை செய்வான் அரசன்

பெய்யெனப் பெய்யும் மறை (திரிகடுகம் 96)

..... கிளர்வேந்தன் தன்னுடு

வாட்டான்நன் நென்றல் வனப்பு (சிறுபஞ்சமூலம் 9)

மன்னர்க் கழகு செங்கோன் முறைமை (வெற்றிவேற்கை 5)

..... ஆழியான் ஆயினும்

செங்கோலன் அல்லாக்கால் சேர்த்தாரும் என்னவரால் (பழமொழி 250)

கோவுக் கழகுசெங் கோல்அச்சு தாநந்த கோவிந்தனை
(கோவிந்த சதகம் 27)

மன்னவன் வலிசெய் கோலினு லன்றி
வாளினுற் சேனையால் இல்லை (நீதிநூல், அரசியல்பு 8)

முறை செய்தவின் வகையைப் பழமொழி நானூறு, நீதிநெறி விளக்கம், வெற்றி வேற்கை ஆகியவை விரித்து விளக்குகின்றன. தன் மகன்மீது தேரூர்ந்த மனு நீதிச் சோழன் வரலாற்றைக் காட்டி, 'மன்னன் நீதி வழங்கும் போது முதியவன் இளையவன் என்று பருவ வேறுபாடு கருதலாகாது' என்று பழமொழி விளக்குகிறது:

கறவைக்கன் றூர்ந்தானைத் தந்தையும் ஊர்ந்தான்
முறைமைக்கு முப்பிளமை இல் (242)

'தன் குடிமக்களுள் செல்வர்க்கு ஒரு நீதி வறியவர்க்கு ஒரு நீதி என இறைவன் வழங்கலாகாது. நெறிமாறி வழங்கின் தாய் தன் ஒரு குழந்தைக்கு ஒரு நகிலினால் பாலூட்டி மற்றொரு குழந்தைக்குப் பிறிதொரு நகிலினால் நீரூட்டுதல் போலாம்' என்று பழமொழி (243) இல்பொரு ளவமையால் முறை பிறழ்ச்சியின் தீமையைக் காட்டும்.

வேண்டியவராயினும் தகவிலாச் செயல் புரியின் அவரை மன்னன் வன்கண்ணனாகி ஒறுக்க வேண்டும். ஒறுக்கும் வன்மையிலா மென்களுளன் அரசாளத் தகுதியற்றவனாவான் (241) என்பதும் பழமொழிக் கருத்தேயாம்.

'சான்றுக்கு வருவோர் வாய்மை தவறி மனம் போன போக்கில் பொய்யுரைப்பர். நேருக்கு நேர் சிலர் காக்கை நிறம் வெண்மையே எனக் கூறித் தாம் பிடித்ததைச் சாதிப்பர். சிலர் தாய்க் கொலை மறத்தின் பாற்படாது அறமே என்று நிறுவுவர். இங்ஙனம் அயலார் கூறுவனவற்றை அரசன் செவிமடுத்துக் குறிப்பறிந்து தீமை நீக்கி நல்ல தீர்ப்பு வழங்க வேண்டும். அதுவே பேரறிவு ஆகும்' என்று நீதிநெறி விளக்கம்(33) குறிப்பிடும். வழக்குரைப்பவர்தம் கூற்றைப் பன்முறை கேட்டு ஆய்ந்து நெறி பிறழாது தீர்ப்புக்கூற

வேண்டும். ஏனெனில் சிலர் தம் சொல்வன்மையால் பொய்யை மெய் போலுரைப்பர். சிலர் சொல்லாற்றவின்மையால் மெய்யையே பொய்யெனக் கருதுமாறு கூறுவர். ஆகவே விரைந்து முறை மாறித் தீர்ப்பு வழங்கின், வழங்கியவரின் பரம்பரை அழிந்துபடும். அதனை அழிக்கும் ஆற்றல் ஏழை அழுத கண்ணீருக்கு உண்டு என்று அதிவீரராம பாண்டியர் வெற்றிவேற்கையில் கூறுகிறார்.

பொய்யுடை ஒருவன் சொல்வன் மையினால்
மெய்போ லும்மே மெய்போ லும்மே (73)

மெய்யுடை ஒருவன் சொல்லாட் டாமையால்
பொய்போ லும்மே பொய்போ லும்மே (74)

இருவர்தம் சொல்லையும் எழுதரம் கேட்டே
இருவரும் பொருந்த உரையா ராயின்
மனுமுறை நெறியின் வழக்கிழந் தவர்தாம்
மனமுற முறுகின் றழுத கண்ணீர்
முறையுறத் தேவர் மவர் காக்கினும்
வழிவழி சர்வதோர் வாளா கும்மே (75)

இவ்வெற்றிவேற்கைப் பகுதி,

அல்லற்பட்ட டாற்றது அழுதகண் ணீரன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை (555)

என்னும் குறளுக்கு விளக்கமாக உள்ளது. குறளில் வரும் செல்வத்தை மக்கட் செல்வமாகவும் படையினை வாளாகவும் அதிவீரராமர் கொண்டிருப்பது கருத்தாகும்.

4. கொடுங்கோன்மை

கல்விக்குக் கல்லாமையும் நட்புக்குத் தீநட்பினையும் எதிர்மறை யதிகாரமாகக் குறள் கொண்டிருத்தல் போலச் செங்கோன்மைக்குக் கொடுங்கோன்மையைக் கொண்டுள்ளது. நல்லாட்சியைச் செங்கோன்மையில் விரித்தாங்கு, அல்லாட்சியைக் கொடுங் கோன்மையில் குறள் விரிக்கின்றது. சீரிய கருத்தினை உடன்பாட்டாலும் எதிர்மறையாலும் வலியுறுத்தல் வள்ளுவர் இயல்பு. கொடுங்கோன்மையதிகாரத்தில் அல்லவை செய்தொழுகும் வேந்து கொலைஞரினும் கொடியன், அவன் நாட்டில் மழை பொய்க்கும்; ஆபயன் குன்றும்;

குறிப்புதவிநூல்

வள்ளுவர் அரசியலும் பிற அற இலக்கியத்தார் அரசியலும் 51

அறுதொழிலோர் நூல் மறப்பர், அவன் கூழும் குடியும் ஒருங்கிழப்பன் என்று தீயாட்சியின் கொடுமையை வள்ளுவம் கூறுகிறது. இக் கருத்துக்களை ஏனை அறநூல்களும் தழுவியுள்ளன.

அவை:

கொடுங்கோள் மறமன்னர்க் கீழ்வாழ்தல் இன்ன (இன்ன நாற்பது 7)

கொள்பொருள் வெஃகிக் குடியலைக்கும் வேந்தன்

வல்லே மறையருக்கும் கோள் (திரிகடுகம் 50)

முறையில் அரசன் நாடு நல்கூர்ந்தன்று (முதுமொழிக்காஞ்சி 9.1)

சரிவா, வெங்கோலான் கிழக்குகள் வீந்துகவும் (ஏலாதி 10)

படியாளுமன்னர் மனுநீதி தப்பின்---குடியார் இருக்கவல்லார்

(கோவிர்த சதகம் 26)

‘கொடுங்கோள் மன்னனை வள்ளுவர் கொலைஞர்க்கும் ஆறலை கள்வர்க்கும்தான் ஒப்பிட்டுக் கூறினார். ஆனால் அதிவீர ராம பாண்டியரோ கடும்புலிக்கு ஒப்பிடுவர்.

கொடுங்கோள் மன்னர் வாழும் நாட்டின்

கடும்புலி வாழும்காடு நன்றே (வெற்றிவேற்கை 63)

5. வரி வரங்குதல்

284279
0,31,136,7:9(14)
L431

மன்னன் குடிமக்கட்கு அல்லவை செய்தலாகாது, குடிதழீஇக் கோலோச்ச வேண்டுமென்று குறள் பொதுவாகக் கூறுகின்றதேயன்றி வரிவாங்கும் முறை பற்றி விதந்து கூறவில்லை. ‘வரியினை வேந்தன் நெறியறிந்து கொளின் செல்வமிகுந்து நாடு செழிக்கும். வரிசையறியாது ஒரேயடியாக இறைப்பொருள் வெளவின், யானை புக்க புலம் போலத் தானும் உண்ணான், உலகமும் கெடும்’ எனப் பிசிராந்தையார் வரிபெறுமுறை பற்றிக் கூறுவர் (புறநானூறு 184). பழமொழி நானூறும், நீதி நெறி விளக்கமும் வரிவாங்குதல் பற்றி விரிவாகப் பேசுகின்றன. அரசன் மாலை கட்டுவோனை ஒப்ப (சிதைத்து நவிவு செய்யாமல்) இறைப்பொருள் கொள்ள வேண்டும். கரி செய்து விற்பவனை ஒப்ப (வாட்டி வதைத்து) இறைப்பொருள் கோடலாகாது என்று சுக்கிரநீதி கூறும் (IV : 2--113). இதனை ஒப்பவே பழமொழி, வண்டு, போதாக இருக்கும் போது அதனைச்

சீதைத்துத் தேனுண்ணாமல் மலர்ந்த பின் தேனைப் பருகுவது போலக் குடிமக்களின் அல்லற காலத்துக் கசக்கிப் பிழிந்து வரிவாங்காமல் வளமானகாலத்துப் பெறவேண்டும் என்னும் (244). குடிகள் அரசன் ஆணைக்கு உட்பட்டவரேனும் வரிகளை முறையாக வாங்காமல் விட்டு வைத்துப் பின் சேர்த்து வாங்கக் கூடாது. அரிந்த தாளிலுள்ள நெல்லையாயினும் காலமறிந்து உடனே அதனைக் கொள்ள வேண்டும். விட்டு வைத்தால் அழிந்து படும். சில நாள் விட்டு வைத்து ஒரு சேரக் கறக்கலாம் என்று பின் பால் கறந்தால் ஆவின் மடியில் பால் மிகுதியாகச் சுரக்காது. அது போலக் குடிகளிடம் ஒரேயடியாக வரிபெறச் செல்வம் இராது (பழமொழி 246). தன் அடி தழுவி நிற்கும் குடிகளிடம் அல்லவை செய்து அரசன் கோல் கோடிப் பெரும் பொருள் பெற்றுப் பின் நல்லவை செய்தாலும் அவர்கள் மகிழ் வெய்தார். வருத்திப் பெற்ற பொருளால் குடிகட்குப் பின் நன்மை செய்தல் மயிலின் உச்சிக் கொண்டையை அறுத்துப் பின் அதனை உணவாக அதன் வாயிலிட்டு மகிழ்வூட்டுதல் போலாம் என்று உவமை வாயிலாக அதன் கொடுமையைப் பழமொழி பழிக்கும்:

அடைய அடைந்தாரை அல்லவை செய்து
கொடைவேந்தன் கோல்கொடியருகிக்--குடிகள் மேல்
கூட்டி றப்பக் கொண்டு தலையளிப்பின் அ., தன் றோ
தட்டறுத்து வாயில் இடல்.

(247)

குடிகொன்று இறைகளென்றும் கொடுங்கோலனுக்குக் கன்றிற்குப் பால் கொடாமல் பசுவின் மடி வருத்திப் பால் கொள்ளும் மாண்பாகும் என்றும், குடி மக்களின் நிலையறிந்து முறையாக வரி பெறும் மன்னனுக்குச் செல்வம் மேன்மேலும் பெருகும் என்றும் நீதி நெறி விளக்கம் (29) புகலும். இன்று கொடுக்க வேண்டிய வரியை நாளை தருவேன் என்று சொன்னாலும் கொடுங்கோன் இசையான். தங்கள் குறைகளை நேரிற்கண்டு முறையிட விழைந்தாலும் காட்சிக்கு அரியனவான். ஒருகால் கண்டு நேரே யாதேனும் குறை யிரந்தால் கடுஞ்சொற் கூறிச் சினப்பான். இத்தகையவன் ஆறலைக்கும் கள்வனுமல்லவன், அரசனுமல்லன் (30) என்று குமரகுருபரர் இகழ்ந்து கூறுவர். 'வேலொடு நின்றான் இடு

வென்றது போலும் கோலொடு நின்றான் இரவு' (552) என்னும் குறளின் சாயல் மேலைப் பாடற்கருத்தில் படிந்துள்ளது. வரிபெறும் முறையையும் வருத்தி வாங்குவதனால் விளையும் தீமையையும் பழமொழியும் நீதிநெறி விளக்கமும் ஓராற்றான் விரித்துள்ளன. வரிப் பணத்தை மன்னன் எங்ஙனம் செலவழிப்பான் என்று நீதிநூல் கூறுகிறது. நாட்டு மக்களைக் காத்து வருகின்ற காவற் படைக்கும், அரசுப் பணிபுரியும் அலுவலர்க்கும், நாடு நகரங்களின் நலம் பெருக்கும் பணிகட்கும் வரிப்பணத்தை வகுத்தளிக்க வேண்டும் என்று நீதிநூல் (குடிசனியல்பு 4) கூறுவதனை, 'வகுத்தலும் வல்லதரசு' (385) என்னும் குறள் விளக்கமாகக் கொள்ளலாம்.

6. படை

படைகுடி கூழமைச்சு நட்பரண் ஆறும்

உயையான் அரசருள் ஏறு.

(381)

இக்குறள் அரசனுக்கு வேண்டிய ஆறுறுப்புக்களைக் கூறும். அவற்றுள் சிறந்தது படை என்பதனை அது முற்கூறப்பட்டமையான் அறியலாம். இப்படைச் சிறப்பை வள்ளுவர் படைமரச்சி, படைச் செருக்கு என்னும் ஈரதிகாரங்களால் உணர்த்துவர். ஏனை அறநூல்களும் படைச்சிறப்பின் மாண்பினை உணர்த்தத் தவறவில்லை. நான்மணிக்கடிகை, படையின்றி மன்னர் சீர்வாடி வீடும் (43) என்றுரைக்கிறது.

தான் யானை குதிரை என்ற

நோகு ருட்கும் முவகை நிலையும்

(தொல்காப்பியம் 1018)

என்று தொல்காப்பியம் அக்கால முப்படையைச் சுட்டும். யானைப் படை அரசனுக்கு மிகச் சிறப்பாகக் கருதப்பெற்றது. 'குன்றேறி யானைப் போர் கண்டற்றால்' (758) 'புதையம்பிற்பட்டுப் பாடுன்றும் களிறு' (597) 'கைவேல் களிறெடு போக்கி வருபவன்' (774) என்றும் குறள் தொடர்கள் யானைப் போர் மிகுதியுணர்த்தும். பின்வந்த அறநூல்களும் யானைப்படையின் இன்றியமையாமையைப் புறக்கணிக்க வில்லை.

படைதனக்கு யாளை வனப்பாகும்

(சிறுபஞ்சமூலம் 7)

யாளை யுடைய படைகாண்டல் முன்னிரிதே

(இனியவை நாற்பது 5)

யாளையில் மன்னரைக் காண்டல் நனியின்னா (இன்னா (நாற்பது 23)

யாளைப்படை போலவே குதிரைப்படையுமிருந்தமை 'அமர கத்து ஆற்றறுக்கும் கல்லாமா'(814) என்னும் குறள் ஆட்சியாற் பெறப்படும். 'படைக்குட்டம் பாய்மா உடையான் உடைக்கிற்கும்' (18) என்று நான்மணிக்கடிகையும் 'ஊருங்கலிமா உரனுடைமை முன்னிரிதே' (9) என்று இனியவை நாற்பதும் குதிரைப்படைச் சிறப்புணர்த்தும். 'படைத்தகையாற் பாடு பெறும்' (768) என்னும் குறளுக்கியைய, யாளைப்படை குதிரைப்படைகளின் ஒப்பினையையும் அற நூல்கள் சிறப்பிக்கின்றன. ஒப்பனை செய்யப்பெறாத கரிபரி களின்மீது அரசன் இவர்ந்து செல்லுதல் சிறப்பில்லை.

மணியில்லாக் குஞ்சரம் வேந்தர்தல் இன்னா

(14)

புல்லார் புரவி மணியின்றி ஊர்வினா

(16)

வெறும்புறம் வெம்புரவி ஏற்று இன்னா

(39)

என்று இன்னநாற்பது மட்டும் படைகளின் ஒப்பனையின்மையின் இன்னமையை உணர்த்தும்.

மறவர்களுக்குரிய இலக்கணங்கள் சில அறநூல்கள் புலப் படுத்தியுள்ளன. அரசன் உளமுவப்பப் பொருது வாகை சூடினாலும் வெற்றி பெற்ற மறவன் தானே தன்னைப் புகழ்ந்து கொள்ளலாகாது என்று தீரிகடுகம் (8) கூறும். உடையின்றி ஓடுவார், புல்லினைவாயில் வைத்திருப்பவர், அஞ்சி நீருக்குள் புகுவார், கையகத்துப் போர்க் கருவியில்லாதார், சார்பின்றி நிலை தளர்வார் ஆகிய ஐவர் மீதும் மறவர்கள் பொரமுற்படார் என்பது சிறுபஞ்ச மூலம் (41) கூறும் செய்தியாகும். 'எனைமாட்சித் தாகியக் கண்ணும் வினைமாட்சி இல்லார்கண் இல்லது அரண்' (750) என்னும் குறட்கருத்து, 'யார்க் கானும் அஞ்சுவார்க்கில்லை அரண்' (285) என்னும் பழமொழியுடன் ஒப்புடையது. 'வாளொடென் வன்கண்ணர் அல்லார்க்கு' (726) என்னும் குறட்கருத்து, 'ஆற்றல் இல்லாதவன் பிடித்த படையின்னா' (8) என்னும் இன்னா நாற்பதில் காணலாம். புறங்கொடுத்தோடு

வார்மிது படையாண்மை காட்டல் நாவிதன் கத்தி சேப்பிலையை யறுக்கப் பயன்பட்டாற் போலும் (319) என்பது பழமொழி தரும் செய்தியாகும். ‘உருவு திருவூட்டுமாறு’ (301) என்னும் பழமொழிக் கருத்து ‘படைத்தகையாற் பாடு பெறும்’ (768) என்னும் குறளோடு ஒப்பு நோக்கத் தகும். பொருதற்குரிய ஆற்றல் இல்லாவிடினும் படைக்கும் பொலிவு வேண்டும் என்று குறள் கூறுவது போல, மறவர் வலி குன்றியவராயினும் பலராகக் கூடியிருப்பின் படைக்குச் சிறப்பு என்று பழமொழி கூறுகிறது.

..... துன்னினார்

நன்மை யிலராய் விடினும் நனிபலராம்

பன்மையிற் பாடுடைய தில்.

(303)

ஆனால் இக்கருத்து,

ஒலித்தக்கால் என்றும் உவரி எலிப்பகை

நாகம் உயிர்ப்பக் கெடும்

(763)

என்னும் குறள் கருத்துக்கு முரண்போலத் தோன்றுகிறது.

7. அரசும் குடியும்

ஆங்கமை வெய்தியக் கண்ணும் பயமினறே

வேந்தமை வில்லாத நாடு

(740)

என்னும் குறளால் நாட்டிற்கு மன்னனின் இன்றியமையாமையை வள்ளுவர் வற்புறுத்துவர்.

மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்

(புறம் 186)

என்றுங்கு மன்னவன் . குடிமக்களின் உயிர் தான் என்று கருதித் தன் உடம்பனைய மக்களை நன்கு புரத்தல் வேண்டும். நாட்டு மக்களும் பண்பினராக வாழ்ந்தால்தான் அரசனுக்குச் சிறப்பு. அதனால்தான் திருவள்ளுவர் பொருட்பால் இறுதியில் குடிமக்களுக்கு வேண்டிய பண்புகளை விரித்துக் கூறுகிறார். குடிமை, மானம், சான்றாண்மை முதலிய அதிகாரங்களிற் கூறப்படும் நல்லியல்புகள் குடிமக்கட்கு வேண்டும். ‘தக்காரும் சேர்வது நாடு’ (731) என்பது

குறள். 'எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர், அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே' (புறம் 187) என்று ஓளவையார் கூறுமாப்போல, குடிமக்கள் எந்நாட்டில் நல்லரோ அந்நாடே நன்னாடாகும். இதனை நான் மணிக்கடிகை 'கொண்டாளும் நாட்டான் வீறெய்துவர் மன்னர்' (85) என நவிலும். குடியின் சிறப்பே கொற்றவன் சிறப்பு என்றும் இக்கருத்தைச் சிறுபஞ்ச மூலமும் தெள்ளிதின் விளக்குகிறது.

வார்சான்ற கூந்தல் வரம்புயர வைகலும்
நீர்சான்று உயரவே நெல்லுயரும்--சீர்சான்ற
தாவாக் குடியுயரத் தாங்கருஞ்சீர்க் கோவுயரும்
ஓவா துரைக்கும் உலகு.

(46)

கொற்றவன் நடுநிலை நின்று தீர்ப்பு வழங்கும்போது குற்றப் பட்டார்க்கு அது மாறாதத் தோன்றலாம். அப்பொழுது குடிமகன் அரசனை எதிர்த்துப் பேசுதல் ஆகாது. பேசின் பேராற்றல் படைத்த மன்னனால் மாய்வு ஏற்படும். ஆதலால், 'கொற்றவனோடு எதிர் மாறு பேசவேண்டாம்' (4) என்ற உலக நீதியும் 'வேந்தன் சீரின் ஆந்துணை இல்லை' (88) என்று கொன்றை வேந்தனும் அச்சுறுத்தும். குடிமக்கள் மன்னனின் செங்கோல்வழி ஒழுக்க வேண்டும். 'சக்கர நெறிநில்' (44) என ஆத்திதடியும், 'கோல்வழி வாழ்தல் குணம்' (15) எனச் சிறுபஞ்ச மூலமும் இதனை அறிவுறுத்தும். குடிமக்கள் மன்னன் ஆணைவழி நடவாவிடின் நன்னெறியிற் செலுத்த அவர்களை ஒறுக்க நேரிடும். அப்பொழுது வேந்தன் வெகுண்டால் யாரும் துணையாகார். இதனையறிந்து, 'சக்கர நெறி நில்' என்றும் 'வேந்தன் சீரின் ஆந்துணையில்லை' என்றும் ஓளவையார் காரண காரிய இயைப்புடன் கூறியிருத்தல் சிறப்புடையதாகும்.

உலகத்தோர்க்கு அச்சாணி போன்றவர்கள் குடிமக்கள். இக்கருத்தை அறநூல்கள் வற்புறுத்துகின்றன.

மழையின்றி மாநிலத்தார்க் கில்லை; மழையும்
தவமிலார் இல்வழி இல்லை; தவமும்
அரசன் இலாவழி இல்லை; அரசனும்
இல்வாழ்வான் இல்வழி இல்.

(48)

இந்நான்மணிக்கடிகைப் பாடல் உலகிற்கு மழை தேவை; மழைக்குத் தவம் தேவை; தவத்திற்கு அரசு தேவை;

அரசுக்குக் குடிகள் தேவை என்று இன்றியமையாத பொருள்களைத் தொடர்புபடுத்தி அனைத்துக்கும் அடிப்படை குடிமக்களே என அறிவிக்கும். திருக்குறள் வேந்தமவிலல்லாத நாடு பயனின்று என வேந்தற்குச் சிறப்புக் கொடுத்து அறங்கூறிற்று. ஆனால் நான் மணிக்கடிக்கையோ, 'அரசனும் இல்வாழ்வான் இல்வழி இல்' என்று குடிமக்கட்குச் சிறப்புக் கொடுத்துக் கூறுகிறது. இது குடியரசுக் காலத்துக்கேற்ற அறமாக அமைதல் காணலாம்.

8. மன்னருடன் பழக்தல்

மன்னரிடம் தீக்காய்வார் போல அகலாது அணுகாது பழக வேண்டும். மன்னர் விழைபவற்றை விழைதல் கூடாது. மன்னர் காணுமாறு மறை பேசுதல் கூடாது, நெடுநகை புரிதல் கூடாது இனையர் இன முறையர் என்று இகழாது மதித்தொழுக வேண்டும். இனைய செய்திகளை மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல் என்னும் அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் குறிப்பிடுவர். பழமொழி, ஆசாரக்கோவை, நீதி நெறி விளக்கம் ஆகிய அறநூல்கள் மன்னர் முதலிய பெரியவர் களுடன் எங்ஙனம் பழகவேண்டும் என்பதைக் குறள் தழுவிபும் வட மொழி நீதிநூல்கள் தழுவியும் உரைத்துள்ளன.

அரசன் பால் வெருண்டு அகன்று நில்லாது அவர் மன முவப்ப ஒழுகின் பெருவளம் உண்டாகும் (269). நெய் பெய்த கலமே நெய் வைத்தற்குரிய சிறப்புப் பெறுவது போல, வேந்தனால் மதிக்கப்பட்டவர் பிறரால் மதிக்கப் பெறுவர் (272). தாம் அல்ல, லுறினும், பழக்கம் காரணமாக மன்னனிடம் யாதொரு பொருளையும் விழைதலாகாது (273). மன்னனை விடுத்து அவனுடைய ஏவல ரிடம் உதவி கேட்பது தாய் முலை இருப்பக் கன்று அலைதாடியைச் சுவைப்பதொக்கும் (274). இளைதென்று யாரும் பார்ப்பின் இகழார். அதுபோலச் சுற்றம் நீங்கி அரசன் சீர்கெட்டவிடத்தும் அவனை எள்ளுதல் ஆகாது (277). செருக்குடை மன்னர் நடுவே புருந்து ஒருவருக்கும் பயன்படாதவற்றைக் கூறுதல், வலிய இரு எருது களுக்கிடையே கிடக்கும் வைக்கோலை ஓர் எருது இடைப்புக்குத் தின்றலை ஒக்கும் (278). வெஞ்சின மன்னன் தனக்கு வேண்டாதவே செய்யினும் அவன் மனத்துட் கொள்ளும்படியான தீமையைச்

செய்தலாகாது. துஞ்சு புனியை யாரேனும் துயில் எழுப்புவரோ? (281). அரசன் பொறுத்துக் கொள்வான் என்று கருதித் தீமை செய்தலாகாது (283) - இவை பழமொழி தரும் செய்திகளாகும்.

ஆசார்க்கோவையும் சற்று விரிவாக மன்னருடன் பழகுமுறை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. அவற்றைக் காண்போம். அரசர்தம் மனையில் நுழையும்போது வாயிலில் யாரேனும் தடுத்தால் வெகுளலாகாது. அரசரிடம் மிகுந்த உரிமை பாராட்டலாகாது. வரிப் பொருளை மறந்தும் கொடாதிருத்தலாகாது. அரசனைப் போல ஒப்பனை செய்யலாகாது. அரசனிக்குமிடத்தே ஊடறுத்துக் குறுக்கே சென்று பிறரிடம் சேர்தல் கூடாது (66). அரசன் செயலை வெறுத்தலும் அவனுக்கு எதிரே நின்றலும் கூடா. மன்னன் தனித்திருக்குமிடம் ஏகித் தன் குறையைக் கூறலாகாது. இனிய செயல்களையாம் அறிவோம் என்று தாமே முன் வந்து மன்னரிடம் கூறுதல் பிழையாகும். காக்கை வெண்ணிறம் என்று அரசன் கூறினும் அவன் வெகுண்டு வெறுக்குமாறு மறுத்துரைக்கக் கூடாது (69). அரசன் முன் எச்சிலுமிழ்தலும் உயர்ந்தவிடத்து ஏறி அமர்தலும் வெற்றிலை பாக்கு மிசைதலும் தகுதியற்றவை கூறுதலும் உறங்குதலும் கூடா. தங்குடியுயர்வு, செல்வச் சிறப்பு, கல்விப் பெருமை முதலியவற்றை அரசர்முன் உயர்ந்தோர் உரையார் (71). தெய்வ வழிபாடு செய்யும் கோயில்களில் மன்னரையும் வணங்குதல் ஆகாது (72). சிரிப்பு, கொட்டாணி, காறியுமிழ்தல், தும்முதல் முதலியவற்றை மன்னன்முன் செய்யின் பழியேற்படும் (73). இறைவனைச் சார்ந்து நின்றலும் அவன்முன் மறை பேசுதலும் அவன் பேசும் மறையைக் கூர்ந்து கேட்டலும் கூடா (78). பெரியவர்களை முறைப் பெயர் கொண்டு அழைக்கலாகாது (80). அரசன் களியாட்டு நிகழ்த்தும் போதும் உரிமை மகளிரொடு உறையும் போதும் நோக்கலாகாது (81). அரசர்தம் படையின் தொகையளவைப் பிறர்க்குக் கூறலாகாது (83). பாம்பு, அரசு, நெருப்பு, சிங்கம் இவை நான்கும் இனைய, எளிய, பழகியவை என்றெண்ணி இகழ்ந்தால் இன்னல் வரும் (84). 'உயிர்க்கும் பொருட்கும் தலைவனும் பிரபுவுமாகிய வேந்தனை எரிகின்ற நெருப்பைப் போலவும் சினமிக்க பாம்

பைப் போலவும் கருதி அவன் பக்கல் அணுக வேண்டும் என்பது சுக்கிரநீதி (II:9-24). இக்கருத்தைத் தழுவியே ஆசாரக்கோவை கூறியிருக்கலாம். தம்மிடம் செல்வம் மிகினும், அறச்செயல், திருமணம், வீடுகட்டுதல் முதலியவற்றில் அரசனைக் காட்டிலும் செலவழிக்கக் கூடாது. செலவழித்தால் அவனது பகை தோன்றி அழிய நேரிடும் (85). குறளிற் காணப்பெறாத இவ்விரிவுகளை ஆசாரக் கோவை வடமொழி நீதிநூல்களைத் தழுவி விரித்துள்ளது.

இனி, நீதி நெறி விளக்கம் கூறும் ஒரு சிலவற்றைக் காண் போம். ஒவ்வொருகால் அரசன் எளியனாகக் காணப்படலும் பெரும் பாலும் அரியனாவான். அவன் கண்ணோட்ட மிலனாகவும் உள்ளத்தே சினமுடையவனாகவும் இருப்பான். ஆதலால் அரசன் நமக்கு ஒத்து வருவான் என்று கருதி நாம் கருதியவற்றை எல்லாம் செவ்வி தெரியாமல் உரைத்தல் ஆகாது (46). அரசன் சினந்தால் தனக்கும் பிறர்க்கும் உள்ளநெடுநாளைய தொடர்பினையும் கருதான்; நட்பினையும் பொருட்படுத்தான்; உரிமையையும் பாரான். இவர் அயலார் இவர் அன்பர் எனவும் பகுத்தெண்ணான். அனைவரும் அவனுக்குச் சமமே; ஆதலால், அரசனிடம் உரிமை பாராட்டாது நடந்து கொள்ள வேண்டும் (47). ஒப்பு நோக்கும் போது குறளிலும் விரிவாக இவ்வறநூல்கள் மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகுதல் பற்றிய செய்திகளைக் கூறியிருந்தலை அறிய முடிகிறது.

9. குறள் கூரும் புதியன

அமைச்சு, ஒற்று, தூது என்பவர்களின் இலக்கணம் பற்றித் திருக்குறளினும் சிறப்பாகவோ, விரிவாகவோ ஏனை அறநூல்கள் கூறவில்லை. எனினும், அமைச்சர் நடந்துகொள்ளும் முறை பற்றிப் பழமொழி ஒன்று கூறும் செய்தி புதுவதாக அமைந்துள்ளது. திங்களைக் காட்டிப் பொய் கூறி மருட்டித் தன் குழந்தைக்கு உணவூட்டும் தாய் போலத் தகுதியற்ற செயலை மன்னன் செய்யுங்காலத்து, அறிவுடைய அமைச்சன் சூழ்ச்சி புரிந்து வஞ்சித்தாயினும் அவனை நன்னெறிப்படுத்த வேண்டும் என்று பழமொழி (264) அறிவுறுத்துகிறது. 'பொய்மையும் வாய்மையிடத்த' (292) என்று கூறும் குறாறம் போல், மேலைப் பழமொழியறத்தைக் கோடல் வேண்டும்.

இளவரசனுக்குரிய கடமைகள் இவை எனத் திரிகடுகம் மட்டும் எடுத்துக் கூறுவதும் ஈண்டு நோக்கத்தகும். தன் குடியின் முன்னோர்களிடம் தொடர்பு கொண்ட பழையமையுடைய அமைச்சரைப்பேணிக் காத்தலும், தன் சுற்றத்தார் சுற்றப்பட ஒழுகலும், கேளிர் போல் பழகி இன்சொல் இயம்பி நல்லினத்தைக் கூட்டலும் ஆகிய மூன்றும் இளவரசனது தொழில் என்று திரிகடுகம் (58) சிறப்பாக மொழியும். மேன்மேல் நிலப்பகுதி கோடல் அரசர்க்குரிய தொழில்களுள் ஒன்று என்பது சுக்கிரநீதி (I:124, 125) கூறும் செய்தியாகும். இதனை ஒப்பவே 'பெற்ற செல்வம் போதும் என அமைதி பெறும் மன்னன் ஈனமுறுவன்' என நீதிவெண்பா (14) நுவலும். இதுபோன்ற கருத்து குறளிற் காணப்பட்டிலது. அறநெறிச்சாரம் சுக்கிர நீதிக்கு மாறாக 'எப்பொழுதும் நாடு பிடிக்கக் கருதும் அரசனை அறஞ்சாராது' என்றியம்புகின்றது. 'எப்பொழுதும் மண் விழைவார்க்கு இல்லை மற மின்மை' (104).

10. அரசும் சாதியும்

சதகங்கள் சாதிக்குரிய கடமைகளையும் சாதிக்கேற்ப அரசன் வழங்கும் தண்டனை முதலியவற்றையும் குறிப்பிட்டுள்ளன. 'சாதிமுறையவரவர்க்கேற்ற மரியாதையை' அரசன் விரும்பிச் -செய்யவேண்டும் என்று கயிலாச நாதர் சதகமும்(4), 'சாதி முறை வழுவாமல் அவரவர் விருத்தியைச் சார்ந்த நியமம் புரிந்து'(4) என்று மநுநீதி சதகமும் கூறும். இஃது அக்கால நடைமுறை நீதியை உணர்த்துவதாகும். 'சாதி இருக்கின்ற தென்பானும் இருக்கின்றனே' எனக் கருதும் இக்காலத்தில் இந்தீதிகள் நமக்கு வியப்பினை விளைக்கின்றன. காலப்போக்கிற்கேற்பச் சில நூல்கள் இங்ஙனம் அறம் உரைத்துள்ளன. பாரதிதாசனும் பொது உடைமைக் கொள்கைக்கேற்ப 'ஓடப்பராயிருக்கும் ஏழையப்பர், உதையப்பராகி விட்டால் ஓர் நொடிக்குள், ஓடப்பர் உயரப்பர் எல்லாம் மாறி, ஒப்பப்பர் ஆய் விடுவர் உணரப்பா நீ' என்று தம் கவிதைத் தொகுதியில் (I:53-5) கூறியிருப்பதும் கால மாறுதலின் விளைவுதான். இங்ஙனம் அறம் கூறும் போக்கில் சில மாறுபாடுகளையும் காண்கின்றோம்.

11. முடிவுரை

குறள் போன்ற நூல்கள் கூறும் அறங்களின் அடிப்படை எக் காலத்துக்கும் பொருந்துவதேயாம். காரணம் 'திருக்குறள் அரசனது ஆடை, அணி, இருக்கை முதலியன பற்றியோ அமைச்சன், தூதன், படைத்தலைவன் முதலியோர் தம் புறத்துலுப்புகள், போர்க்கருவிகள் பற்றியோ கூறவில்லை. அரசியற்கு இன்றியமையாச் சிறப்பு இயல்பு களையோ பொறுக்கி உணர்த்துவதுதான்' (வள்ளுவம் 234). மேலும், திருவள்ளுவர் ஊர்தோறும் குடியாட்சியும் தலைநகரங்களில் முடியாட்சியும் இருந்த காலத்தில் வாழ்ந்தவராதலின் இருவகை ஆட்சிக்கும் பொதுவான அடிப்படைகள் இன்ன இன்ன என்று அவருக்குத் தெளிவாக விளங்கின. அவற்றை மட்டுமே எக்காலத்துக்கும் பயன்படுமாறு நூல்வடிவு கொடுத்து வாழ வைத்துள்ளார் என்று திருவள்ளுவர் அல்லது வாழ்க்கை விளக்கத்தில் (62) டாக்டர் மு. வ. கூறுவதும் குறளின் நிலைப்பேற்றுக்கு ஏதுவாகும். குறளும் ஏனை அறநூல்களும் கூறுகின்ற அரசியல் கருத்துக்கள் மன்னர் மேலனவாகக் காணப்படினும், இக்காலத்து நாட்டினை நடத்தும் தலைவர்களுக்கும் உரியனவே என்று கருதி ஏற்க வேண்டும். மன்பதைக்கு இன்றியமையாத அடிப்படைக் கூறுகளை அறிவுறுத்தலினால்தான் தமிழில் உள்ள அறநூல்கள் பெரும்பாலும் என்றும் நின்று நிலவும் பெற்றியொடு இலங்குகின்றன.

வள்ளுவர் கண்ட அரசன்

இறைமையின்¹ எல்லையும் இயல்பும்

1. கட்டுரையின் நோக்கம்

உலகின் அரசியற் சிந்தனை வரலாற்றில் 'நாடாளும் மன்னர்க்குத் தெய்வப்பண்பு உண்டு; அதாவது மன்னர்கள் தெய்வாமிசம் பொருந்தியவர்கள்' என்ற கருத்துப் பரவலாக இடம்பெற்றுள்ளது. மேலைநாட்டுச் சிந்தனையிலும் கீழைநாட்டுச் சிந்தனையிலும் இது இறைமைக் கொள்கை (The Theory of Divinity of Kings) என வகுக்கப்பட்டும் ஆராயப்பட்டும் வந்துள்ளது. பார்க்கும் இடந்தோறும் பரமன்கோலத்தைக் கண்டுணர்ந்த நம் பாரத நாட்டில் இக் கொள்கை அரசியற் சிந்தனையில் சிறப்பிடம் பெற்றதில் வியப்பில்லை. திருக்குறளிலும் இவ்விறைமைக் கொள்கைக்கு இடம் உண்டு என்று கருதுமாறு ஓரதிகாரத் தலைப்பும் அரசர்க்கு உரிய ஒரு பெயரும் ஒரு குறளும் அதன் உரையும் அமைந்திருக்கின்றன. வள்ளுவர் கண்ட வேந்தர்க்கு உரிய இறைமையின் எல்லையும் இயல்பும் எத்தகையன என ஆராய்வதே இக்கட்டுரை.

1. இறைமை என்ற சொல் இங்குத் தெய்விகம் (Divinity) என்னும் பொருளில் ஆளப்பட்டது. அது 'செங்கோன்மை' என்னும் பொருளில் பரிபாடலில் பயன்பட்டுள்ளது. [பரி. 10 - 127]; இன்று Kingship, Sovereignty என்னும் ஆங்கிலச் சொற்களுக்கு நேராகத் தமிழில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

2. இறைமைக் கொள்கை

வள்ளுவர் கொண்ட இறைமைக் கொள்கையைக் காணும் முன் இக்கொள்கையின் எல்லையையும் இயல்பையும் ஓரளவு அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

2. 1. அரசுகளின் தோற்றம் (Origin of State) பற்றி அரசியல் வரலாறு ஆராய்கிறது. வல்லாண்மைக்கொள்கை (The Theory of Force), மெல்வளர்ச்சிக் கொள்கை (The Evolutionary Theory) முதலான தோற்றங்களின் வரிசையில் தெய்வவழித் தோற்றமும் (The Theory of Divine Origin) ஒன்று. இதன் படி அரசும் அரசரும் தொல்பழங்காலத்தில் கடவுளால் தோற்று விக்கப்பட்டனர். ஆகவே இவர்கள் தெய்வாமிசம் பெற்றவர்கள். அதனால் அரசன் இவ்வுலகத்து இறைவனே ஆவான்; வானுறையும் தெய்வத்துக்கு உரிய தகுதிகள் எல்லாம் வையகத்துறையும் வேந்தர்க்கும் உண்டு என்றாகிறது. ²

2. 2. இடைக்காலத்தில் இத்தெய்வீகத் தோற்றம், அரசரிடையே தெய்வீக உரிமையாக (Divine Right of Kings) உருவம்கொண்டது. இதன் உள்ளார்ந்த பொருள், சமயத்தைப் பயபக்தியுடன் போற்றுதல் போன்று அரசையும் அரசரையும் போற்றுதல் வேண்டும் என்பதாகும்; சமயத்துக்கு அடங்குதல் போன்றே அரசர்க்கும் அடங்குதல் வேண்டும். சமயத்தையும் தெய்வத்தையும் எதிர்த்தல் கூடாதது போன்றே அரசையும் அரசரையும் எதிர்த்தல் கூடாது; அது பாவமும் ஆகும். அரசரே ஆக்கவும் அளிக்கவும் அழிக்கவும் உரிமை பெற்றவராவர். ³

இக்கருத்துக்கள் உண்மையோ பொய்யோ? ஆனால் இவை ஒரு கொள்கை. அரசு தோன்றிய நாள் தொட்டே இக்கொள்கையும் உலகில் நிலவி வந்துள்ளது. இந்திய மரபைப் பொறுத்தவரை

2. P. 54, Political Theory, Ideas and Institutions.

3. 2 - ஆம் அடிக்குறிப்பிற் கண்டது காண்க.

இத்தெய்வாமிசக் கொள்கை உண்டோ இல்லையோ என்பதில் கருத்து வேறுபாடில்லை; அரசர்க்கு எந்த அளவு இத்தெய்வாமிசம் உண்டு என்பதே இங்கு ஆராய்ச்சிக்கு உரியதாக இருக்கிறது.

3. குறள் தரும் குறிப்புகள்

3. 1. திருவள்ளுவர், பொருட்பாலின் முதலதிகாரமாக இறைமாட்சி' என்பதை அமைத்துள்ளார். இது அரசனுடைய 'நற்குண நற்செய்கைகள்' பற்றிப் பேசுகிறது. இங்கு 'இறை என்னும் சொல் இறைவனாகிய அரசனைக் குறிக்கிறது. திருவள்ளுவர் இறை, இறைவன் என்னும் சொற்களை அரசன் என்னும் பொருளில் ஐந்திடங்களில் ஆண்டுள்ளார் (குறள்கள் 547, 564, 690, 733, 778). இச் சொற்கள் அரசனின் தெய்வாமிசத்தைக் குறிக்கின்றன எனக் கருதப்படுகின்றன. 'இறை' என்பது 'தலைமை' என்னும் பொருளுடைய சொல்; அது பண்பாகு பெயராய் இறைவனுக்கு அமைந்தது என்பர். 'இறை என்னும் கடவுளின் பெயர், இங்கே, உபசாரவழக்காய் அரசன் மேல் நின்றது' என அச்சொல் அரசனுக்கு ஆகிவந்தமை விளக்கப்படுகிறது.⁴ இறை என்னும் சொல் உபசார வழக்காய் எங்ஙனம் அரசனுக்கு ஆகிறது என்பதைப் பரிமேலழகர் விளக்குகிறார். "உலக பாலர் உருவாய் நின்று உலகங்காத்தலின் 'இறை' என்றார்; 'திருவுடை மன்னரைக் காணின் திருமாலக் கண்டேனே என்னும்' என்று பெரியாரும் பணித்தார்".

'உலகங் காத்தல் கடவுளின் பணி; ஆதலால் நாடுகாக்கும் காவலனும் கடவுட் பண்பு கொள்கிறான்; ஆகவேதான் அவனும் இறைவன் எனப்படுகின்றான்' என்பதே பரிமேலழகர் கூற்றின் பொருள். 'இனி, உலக பாலர் உருவாய் நின்று — உலகபாலரின் (திசைக் காவலரின்) அமிசத்தைப் பெற்று நின்று என்பாரும் உளர்... அரசன் திக்பாலகரின் எட்டு அமிசங்களால் நியமிக்கப்பட்டுள்ளான்' எனப் பரிமேலழகர் கூற்றுக்கு மேலும் ஒரு விளக்கம்

4. வை. மு. கோபால கிருட்டிணமாச்சார்யர் திருக்குறள் பதிப்பு, பொருள். பக். 2.

தரப்படுகிறது.⁵ இக்கருத்துக்கள் எல்லாம் வள்ளுவர் காட்டும் அரசன் தெய்வாமிசம் பொருந்தியவன் என்பதை வலியுறுத்துகின்றன. இவை முதற் கருத்து.

3. 2. இவை மட்டுமல்லாது திருக்குறளில் இறைமைக் கொள்கையை வெளிப்பட வலியுறுத்துவது போன்று ஒரு குறளும் உண்டு:

முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு

இறைஎன்று வைக்கப் படும்.

(குறள் 388)

‘தான் முறை செய்து பிறர் நவியாமற் காத்தலையுஞ் செய்யும் அரசன் பிறப்பான் மகனேயாயினும் செயலான் மக்கட்குக் கடவுள் என்று வேறு வைக்கப்படும்’ என்பது இக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் வகுத்த உரை. இது இரண்டாம் கருத்து.

இக்கருத்துக்களே திருக்குறளில் இறைமைக் கருத்துக்களாக எடுத்துக் காட்டப்படுபவை. இவற்றின் வன்மை மென்மைகளையும் எல்லை இயல்புகளையும் இனி ஆராயலாம்.

4. ‘இறை’ பொருளும் வழக்கும்

திருக்குறளில் இறைமைக் கொள்கை மேலே கண்டவாறு ‘இறை’ என்னும் சொல்லை ஒட்டியே அமைந்திருக்கிறது என்பது முதலில் கவனிக்கத்தக்கது.

4. 1. இறை என்னும் சொல், முதலில் தலைமையைக் குறித்துப் பின்னர்ப் பண்பாகுபெயராய்த் தெய்வத்தைக் குறித்துப் பின்னர் உபசார வழக்காய் உலகாளும் வேந்தரைக் குறித்தது என்னும் வரலாறு வலிவுடையதாகத் தெரியவில்லை. உண்மை இதற்கு மறுதலையாக இருக்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது. முதலில் அரசனைக் குறித்த ‘இறை’, ‘இறைவன்’ என்னும் சொற்கள் பின்னர்த் தெய்வத்திற்கு ஆகி வந்திருக்கலாம். தெய்வத்திற்கு ஆகி

5. 4-ஆம் அடிக்குறிப்பிற் கண்டது காண்க.

வந்த அப்பொருள் அச்சொல்லின் இரண்டாம் பொருள். சங்க நூல்களான தொல்காப்பியம் எட்டுத்தொகை பத்துப் பாட்டுக்களில் இறை, இறைவன் என்னும் சொற்கள் 32 முறை ஆளப்பட்டுள்ளன என்பது தெரிகிறது. இவற்றில் 7 இடங்களில் மட்டுமே இச்சொற்களுக்குக் கடவுள் எனப் பொருள் கொள்ள முடிகிறது. இவ்விடங்களில் 5 இடங்கள் பரிபாடலில் அமைந்துள்ளன; மற்ற 2 இடங்கள் அகநானூற்றில் உள்ளன. மற்ற 25 இடங்களில் அரசன் அல்லது அரசு என்ற பொருளிலேயே இச்சொற்கள் ஆளப்பட்டுள்ளன.⁶ இவ்வுண்மை சங்ககாலத்தில் இறை, இறைவன் என்னும் சொற்களுக்கு அரசு அரசன் என்னும் முதற்பொருள் தான் பெரும்பான்மையாக வழங்கியது என்பதைக் காட்டுகிறது. இரண்டாம் பொருள் பின்னர் மெல்ல வளர்ந்தது இதற்குக் காரணம் ஆகலாம்.

இக்கருத்துக்கு அரண் செய்வது போன்று 'கோயில்' என்னும் சொல்லும் விளங்குகிறது. சங்ககாலத்தில் 'கோ வாழும் இல் ஒன்றே கோயிலாம்'. பின்னர் இச்சொல் தெய்வம் உறையும் இடத்தைச் சுட்ட வந்தது. பொதுவாகவே தமிழக வரலாற்றில் முன்னர்க் காவலர்க்கு உரியவை பின்னர்க் கடவுளர்க்கு ஆயின. இப்பொது வரலாற்றை ஒட்டியே இறை என்னும் சொல்லின் வரலாற்றையும் அமைத்தல் வேண்டும்.

4. 2. 'இறை' என்னும் சொல்லுக்கு முதலில் அரசு அல்லது அரசன் என்னும் பொருள்தான் உண்டு என்பதற்கு வலிவு செய்வதாகக் கீழ்க்கண்ட தொகைச் சொற்கள் விளங்குகின்றன.

6. இறை (-அரசன்):- புறம்: 138.6, 171.6, 180.3, 314.7, 294.5, 72.12, 172.9; நற்றிணை: 43.8, 161.1; கலி: 8.78, 24.120, 34.67; தொல். பொருள்: 1202.

இறை (-அரசு):- பத்துப்பாட்டு: 2.79; பதிற்றுப்பத்து: 54.17, 90.57.

இறை (-தெய்வம்):- அகம் 388 (இருமுறை); பரிபாடல் 8.79 (முருகன்) 9.4 (பிரம்மா), 11.8 (சனி), 15.64 (திருமால் வாசுதேவன்).

இறைவன் (-அரசன்):- புறம்: 6.21, 48.5, 316.4, 18.26, 152.19; பத்துப்பாட்டு: பட், 120; தொல். பொருள்: 1018.

இறைவன் (-தெய்வம்):- பரிபாடல்: 17.49 (முருகன்).

இறை கூடி - அரசாண்டு

(பத்துப் பாட்டு 2. 79)

இறை கிழவோய் - அரசனாதல் தன்மையுடையவனே

(பதிற்றுப்பத்து 54. 97; 90. 57)

இறை புரிந்து - அரசனாயிருந்து

(குறள் 541, பரிப்பெருமான் உரை)

சங்ககாலத்தில் தெய்வத்தைக் குறிக்கும் பொருளில் இத்தகைய தொகைச் சொல் எதுவும் வழங்கியதில்லை. இத்தொகைச் சொற்களில் இறை என்னும் சொல் தன் முதற்பொருளை இழவாது போற்றி வைத்திருப்பதாகக் கொள்ளலாம். மேலும் 'இறை' என்னும் சொல்லிலிருந்து அமைக்கப்பட்ட இறைமை என்னும் சொல் (பரிபாடல் 10. 127) செங்கோன்மை என்னும் பொருளில்தான் அன்று வழங்கியது. இப்பொருள் மரபினைப் பின்பற்றியே வள்ளுவரும் இறை, இறைவன் என்னும் சொற்களைப் பொருட்பாவில் அரசர் என்னும் பொருளில் ஆண்டிருக்கிறார் எனக் கொள்ளுதல் தவறுகாது.

4. 3. அவ்வாறாயின்,

முறையெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு

இறையென்று வைக்கப் படும்

(குறள் 388)

என்னும் குறளில் இறை என்னும் சொல்லுக்குக் 'கடவுள்' என்று பரிமேலழகர் (முதலானோர்) கூறும் கருத்தை எவ்வாறு புறக்கணிப்பது என்ற வினா ஒழலாம். 'மக்கட்கு இறை என்று வைக்கப்படும்' என்ற தொடருக்கு 'மனிதர்க்கு நாயகன் என்று எண்ணப்படுவான்' எனவே மணக்குடவரும் பரிப்பெருமானும் பொருளுரைக்கின்றனர். இப்பொருளே நாம் மேலே கண்ட சங்க இலக்கியப் பொருள் மரபுக்கு ஒத்ததாக உள்ளது என்பது வெளிப்படை. இங்கனம் உரைக்கும் பொருளும் சிறப்புடைய பொருளாகவே கொள்ளக்கிடக்கிறது.

இவ்வாறுகத் திருக்குறளில் தெய்வக் கருத்தைச் சுட்டி நிற்பதாகக் கொள்ளப்படும் இறை என்னும் சொல்லில் அக்கருத்து இல்லாமை நிலைபெறுகிறது.

(திருவள்ளுவர், தெய்வத்தைக் குறிக்கும் இரண்டாம் பொருளில் இறைவன் என்னும் சொல்லைக் கடவுள் வாழ்த்தில் பயன்படுத்தியுள்ளார். இறை என்னும் சொல்லுக்கு இவ்விரண்டாம் பொருள்

‘இற’ (-கட, நீள், உயர்) என்னும் வினையடியாக நேரே தோன்றியும் அமைந்திருக்கலாம். அல்லது முதற் பொருளிலிருந்தும் வளர்ந்து அமைந்திருக்கலாம். முதற் பொருளிலிருந்தே இரண்டாம் பொருள் வளர்ந்து அமைந்தது என்பதே மேலே கூறப்பட்டது. அரசனைக் குறிக்கும் முதற்பொருளும் உயர்ந்தோன் என்ற கருத்தில் ‘இற’ என்னும் வினையடியாகத் தோன்றியிருக்கலாம்).

5. பரிமேலழகர் பணி

ஆனாலும் வள்ளுவர் கருத்துப் போக்கு மேலும் ஆராய இடம் தருகிறது. ‘மக்கட்குஇறை என்று வைக்கப்படும்’(குறள்388) என்னும் குறளுக்குப் பரிமேலழகரும் பரிப்பெருமானும் காளிங்கரும் கொண்ட பொருளை அப்படியே புறக்கணிக்கவும் முடியவில்லை. அவர்கள் இறை என்னும் சொல்லுக்குக் ‘கடவுள்’, ‘பரமேஸ்வரன்’, ‘இறையவன்’ என இரண்டாம் பொருளே உரைக்கின்றனர். பரிமேலழகர் வடமொழிக் கருத்துக்களைப் பின்பற்றித் திருக்குறளுக்கு உரை எழுதிச் செல்லுகிறார். தமிழ் மரபினையும் அவர் நன்குணர்ந்தவர். இரு மரபுகளுக்கும் இடையே அமைந்த ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைத் தம் உரையில் அவர் எடுத்துக்காட்டிச் செல்லுகிறார். இக்குறளுரையிலும் இவ்வொற்றுமையை எண்ணியே அவர் பொருள் எழுதுகிறார். இங்கு அவர் ஒற்றுமை மட்டும் காணவில்லை; ‘ஒருமையே காணுகிறார். மேலும் அவர் உரை வள்ளுவரின் கருத்துப்போக்கு ஒன்றினைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது என்பதையும் அறியலாம். ஒருகால் திருவள்ளுவரும் இந்தக்குறளில் இறை என்னும் சொல்லைத் தெய்வம் என்னும் இரண்டாம் பொருளிலும் ஆண்டிருக்கலாம். இவை பற்றி இனி இங்குக் காணுதல் வேண்டும்.

அரசரது இறைப் பண்பைப் பொறுத்தவரை பரிமேலழகர் பின்பற்றிய வடமொழி மரபை அறிதல், அவர் கருத்துப்படி வள்ளுவர் காட்டும் அரசரது இறைமையின் எல்லையையும் இயல்பையும் திருக்குறளின் சிறப்பையும் உணர்ந்து கொள்ளப் பெரிதும் துணையாகும்.

6. இந்திய மரபில் இறைமை

இந்திய மரபில் அரசரது இறைப் பண்பைப் பொறுத்த வரை எல்லாவகையான கருத்துக்களும் காணக்கிடக்கின்றன.

6. 1. இவ்வுலக வேந்தர்கள் தேவர்களைப் போன்று இயற்கையிறந்த ஆற்றல்கள் பெற்றிருந்தார்கள் எனப் புராணங்கள் புகல்கின்றன. தூங்கெயில் எறிந்த தொடித்தோட்செம்பியன், சிபிசக்கரவர்த்தி, வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன் முதலானோர் வரலாறுகள் இதை வலியுறுத்துகின்றன.

6. 2. பண்டை வேந்தர்கள் வாஜபேய வேள்வி செய்கின்ற போது இந்திரகைவே மாறுகிறார்கள் என ஷதபத பிராமணம் கூறுகின்றது. மற்றபோது அரசர்கள் மக்கள்தாமாம். இதனை 'ஒரொரு கால் இறைமை' (Occasional Divinity) என வரலாற்றறிஞர்கள் குறிக்கின்றனர்.⁷

6. 3. சங்கப் புலவர் நக்கீரனார்,

கூற்றொத் தீயே மாற்றஞ் சீற்றம்;
வெலியொத் தீயே வாலியோனை;
புகழ் ஒத் தீயே இகழுநர் அநுனை;
முருகு ஒத் தீயே முன்னியது முடித்தலின்

எனக் கடவுட்பணியினையும் காவலர் பணியினையும் உறுவுபடுத்தி நன்மாறனைப் போற்றுகின்றார் (புறம் 56). , இது 'பணியொற்றுமை இறைமை' (Functional Divinity) எனப்படுகிறது.

7. இந்திய மரபில் அரசரது இறைப்பண்பை வரையறுத்த முறையில் ஒரு கருத்தாகக் கூற முடியவில்லை எனவும் அதனைப் பன்னிரண்டு படிக்களாக (gradations)க் காணலாம் எனவும் ஸ்பெல்மான் என்னும் ஆராய்ச்சியாளர் 'பண்டை இந்தியாவில் அரசியற்கோட்பாடு' என்னும் தம் நூலில் வகுத்தமைத்துள்ளார். இப்பிரிவில் கூறப்படும் கருத்துக்கள் அவர் நூலில் கண்டவை. பக்.28.

6. 4. 'அரசன் திக்பாலகரின் எட்டு அமிசங்களால் நிருமிக்கப்பட்டுள்ளான்' என மனுதரும சாத்திரம் கூறுகிறது.⁸ இந்நிலை 'உறுப்புடைமையிறைமை' (Divinity through Incorporation) எனப்படுகிறது.

6. 5. சில அரசகுலத்தினர் தம்மைச் சூரிய குலத்தினர், சந்திரகுலத்தினர், அக்கினி குலத்தினர் எனப் பெருமை பாராட்டிக் கொள்கின்றனர். இது 'தெய்வவழி இறைமை' (Divine Descent) எனப்படுகிறது.

6. 6. 'உலகபாலர் உருவாய் நின்று உலகங்காத்தவின் இறை என்றார்' திருவள்ளுவர் என்கின்றார் பரிமேலழகர். 'காத்தற் றொழிற்குரிய சடவுளாகிய திருமால் தானே திக்பாலகர் வடிவமாகவும், அரசர்கள் வடிவமாகவும் நின்று பிராணிகளைக் காத்தலாகிய தனது தொழிலை நடத்துகின்றான் என்பது நூல் துணிவு. ஆதலால் இறை என்னும் கடவுளின் பெயர், இங்கே, உபசார வழக்காய் அரசன் மேல் நின்றுது.⁹ 'கடவுளே காவலன்' என்னும் கொள்கை (God as King) இங்கு அமைந்துள்ளது. இராமாவதார கிருஷ்ணாவதாரங்கள் இக்கருத்துக்களையே வலியுறுத்துகின்றன.

7. இறைமையின் 'எளிவந்த' இயல்பு

இந்தியப் பண்பாட்டினை நன்கு அறிந்தவர்களுக்கு இத்தகைய கருத்துக்கள் புதுமை அல்ல. இந்தியப்பண்பாடு எங்கும் எதிலும் தெய்வத்தைக் காண்கிறது. மக்கட் பிரிவினரில் ஒருசாரான பிராமணர்களைப் 'பூதேவர்கள்' என அது போற்றுகிறது. முனி

8. மனுதரும சாத்திரம் 5, 96-97. ஸ்பெல்மான் இதனை எடுத்துக் காட்டுகிறார் "எல்லாவுலகங்களும் அரசனின் நி அச்சத்தால் எப்பக்கங்களிலும் சிதறுண்டிருக்குங்கால் அவ்வெல்லாவற்றையும் காத்தற்பொருட்டுப் பிரமதேவன், இந்திரன், வாயு, இயமன், சூரியன், அக்கினி, வருணன், சந்திரன், குபேரன் ஆகிய இவர்களுடைய அழிவில்லாத கூறுகளைக் கொண்டு அரசனைப் படைத்தான்" - சுக்கிரநிதி, அத். 1, சு. 71, 72.

9. 4-ஆம் அடிக்குறிப்பிற்கண்டது காண்க. சிலம்பும் இக்கருத்தைக் கொண்டிருக்கிறது:

ஆனேறு ஊர்ந்தோன் அருளின் தோன்றி

மாநிலம் விளக்கிய மன்னவன் ----- வரந்தருகாதை, 141-142.

வர்களும் துறவிகளும் பூசாரிகளும் பத்தினிப் பெண்டிரும் இங்குத் தெய்வாமிசம் பெற்றவர்கள். ஒவ்வொருவரிடத்தும் நாதன் உள்ளிருக்கும் திறம் எல்லோரும் அறிந்தது. அது மட்டுமல்ல. காளையும் பசுவும் கழுகும் பெருச்சாளியும் வழிபாட்டுக்கு உரியவை. நீரும்நெருப்பும் புனிதமானவை. ஆகவேதான் பாஷாம் போன்ற மேலைநாட்டு வரலாற்றாசிரியர்கள் இந்தியமரபில் தெய்வாமிசம் என்பது Cheap என இகழ்ந் துரைத்திருக்கின்றனர். ¹⁰ பாராளும் வேந்தர்கள் பரமேஸ்வரனாகக் கருதப்படுதல் அவருக்கு ஒரு சிறப்பாகத் தோன்றவில்லை! ஒருகால் அரசர்க்கு இத்தெய்வாமிசம் கற்பிக்கப்படாதிருந்தால் அது அவர்களுக்குப் பெருமை தந்திருக்கும் போலும். இவ்வாறும் சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர். ¹¹ திரு. பாஷாம் அவர்கள் கருதுவதுபோன்று இந்தியாவில் இறைமைக் கொள்கை மலிவாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்று கருதாது அவ்விறைமைக் கொள்கை — மற்றுஞ்சில மேலைநாட்டு ஆராய்ச்சியாளர் கொள்வது போன்று — விரிந்த பரந்த பொருளில் ஆளப்பட்டிருக்கிறது என ஒருவாறு கொள்ளலாம். ¹² உண்மையில் மேலை நாடுகளில் அரசரது இறைமைக் கொள்கை கொள்ளப்படும் உயர் பொருளில் இந்திய நாட்டில் இறைமைக்கொள்கை கொள்ளப்

10. '.....Divinity was cheap in ancient India. Every brahman was in a sense a god, as were ascetics with a reputation for sanctity. Householders sponsoring and financing sacrifices were in theory raised to divinity, atleast for the duration of the ceremony, while even sticks and stones might be alive with inherent god-head' — A. L. Basham, 'The Wonder That Was India, P. 88.

11. 'With so many other persons considered divine, it would be remarkable if the King were not'— John W. Spellman, "Political Theory of Ancient India", P. 42

12. 'It is most important that we understand the perspective when we ascribe divinity to the Kings of ancient India. It was divinity in its widest and loosest sense and yet not without meaning' — J. W. Spellman, *ibid.* P. 42.

படுதல் கூடாது என அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.¹³ மந்திரதந்திர மாயங்கள் செய்யும் சில தெய்வங்களோடு அரசர்கள் உறவுபடுத்துவது அரசருக்குப் பெருமைதருவதாகவும் இல்லை.¹⁴

8. இந்திய மரபில் இறைமையுரிமை (Divine Right)

மேலே கண்ட கருத்துக்களால், அரசர்கள் இறைப்பண்பு பெற்றவர்கள் என்ற கருத்து இந்திய மரபில் உண்டு என்பது நிலைபெறுகிறது. இவ்வகையில் இந்திய மரபு மேலைநாட்டு மரபுடன் ஒத்துச் செல்கிறது. ஆனால் அங்கு நிலவிவந்த இறைமையுரிமைக் கொள்கை (Divine Right of Kings) இந்திய மரபில் இடம்பெறவில்லை என வரலாற்றறிஞர்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். அரசர்கள் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளே இங்கு மிகுதியும் வற்புறுத்தப்படுகின்றன.¹⁵ மன்னர், நீதிதவறுது ஆளவேண்டும்; குறை

13. "It is difficult to say how seriously the Indian took this matter of royal divinity, and the point has been much argued. My own feeling is that they took it seriously enough, but that gods were not so awesome a thing as they seem to us...the Indians claimed their King to be an incarnation of gods, not of God," (Ingalls (191), PP. 41 f) - Foot note by C. Drekmeier, 'Kingship and Community in Early India', P. 250.

14. 'Indeed, even if he were an exclusive human 'deva', this would not mean that the King was infallible and incorruptible. Just as the gods practised trickery and deceit, were vain braggarts, we have no reason to suppose that most kings were otherwise. In other words, to have been invested with divinity would not necessarily indicate those virtues and morality with which we associate the word' - J. W. Spellman, Ibid. PP. 41 & 42. See also Basham, P. 88.

15. 'Yet prittu, of divine descent, must take an oath to uphold the customs and institutions of the people. Rather than "divine obligation" - the duty of the king to preserve the social order' - C. Drekmeier, P. 250.

யில்லாது குடிகளைக் காத்தல் வேண்டும். இக்கடமைகளைத் தவறாது தவிர்க்காது நிறைவேற்றுவதாக மன்னர்கள் உறுதிமொழி மேற்கொண்டால்தான் அவர்கள் முடி புனையலாம்.¹⁶ கடமை தவறிய அரசர்கள் குடிமக்களின் கண்டனத்துக்கு உரியவர்கள்; மக்களின் மதிப்பைப் பெறத் தகுதியற்றவர்கள். அத்தகைய அரசர்கள் ஓட்டைப் படகுபோன்று ஒதுக்கத்தக்கவர்கள். பைத்தியம் பிடித்த நாய் போன்று கொல்லத்தக்கவர்கள். இத்தகைய கருத்துக்கள் மன்னர்க்கு எதுவும் செய்யும் தெய்வீக உரிமை இல்லை என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன; ¹⁷ அது மட்டுமல்ல; மக்களும், மன்னர்கள் செயலுக்கு மனம் கோணாது பணிதல் வேண்டும் என்ற கருத்தை மறுக்கின்றன.

16. Ditto

17. 'Those schooled in the Western tradition are apt to confuse the theory of divine origin with that of divine right. In Hindu political philosophy the two are distinct. Never was the Hindu King vested with divine right. Only when he is virtuous and self-restrained, only when he carries out his duties of providing protection for his people and attending to their welfare, is the king to be compared with the gods. According to the Shantiparva, in a crisis the king is that man who is able to fulfil the Kshatriya function; if the ruler is incapable of governing, he should be abandoned as one would desert the leaky boat' - P. 251.

'The sage observes that the king who fails to protect his subjects must be slain "like a mad dog". This is certainly more a warning to the king than it is a doctrine of tyrannicide, but it is sufficient to suggest that the King did not rule by divine right as defined by the Stuart kings. We never find the idea that ruler is accountable only to God. — P. 252 C. Drekmeier.

இவ்வாறான கருத்துக்கள் உண்மையில் இந்திய அரசியற் சிந்தனைக்குப் பெருமை கூட்டுபவை. இங்கு அரசியலும் சமயமும் இணைந்து சென்றமை இந்நிலைக்கு ஒருகாரணம் போலும்.¹⁸

9. இந்தியமரபும் குறளும்—வேற்றுமை

இத்தகைய இந்திய மரபின் பின்னணியில் இனி வள்ளுவரின் கருத்துக்களைக் காணலாம்.

இந்திய மரபில் மன்னர்களது தெய்வாமிசம் பற்றி 6-ஆம் பிரிவில் மேலே சுட்டிக்காட்டப்பட்ட எந்தக்கருத்தும் திருக்குறளில் இல்லை. ஆதலால் அரசின் இறைவழித் தோற்றம், அரசரின் இறைவழித்தோற்றம், அரசரது இறைப்பண்பு ஆகியவையும் வள்ளுவர்க்கு உடன்பாடில்லை. மேற்சுட்டிக்காட்டப்பட்டகருத்துக்களில் சிலவற்றைப் பரிமேலழகர் முதலானோர் எழுதிய உரைகளில் மட்டுமே காணமுடிகிறது. இவ்வுரையாசிரியர்கள், இடைக்காலத்திலும் தம் காலத்திலும் தோன்றி வழங்கிய கருத்துக்களைத் திருக்குறளில் திணித்துள்ளனர். இது வரலாற்றுக் காலவுணர்வு இன்றிச் செய்த பிழை (Anachronism). தொடக்க காலத்தில் இத்தகைய கருத்துக்கள் இல்லாமலிருந்து படிப்படியாகப் பல்வேறு காரணங்களுக்காக இவை தோன்றி வளர்ந்தன என ஆராய்ச்சியாளர் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர்.¹⁹ அக் காரணங்கள் இல்லாத வள்ளுவர் காலத்திலும் வள்ளுவர் வாழ்ந்த

18. இடைக்காலத்து ஐரோப்பாவில் போப்பாண்டவருக்கும் அரசர்களுக்கும் இடையே பூசல் மூண்டது. ஒவ்வொருவரும் தத்தம் உரிமையை வற்புறுத்தினர். இருவரும் இறைவழித் தோற்றமும் இறையுரிமையும் கொண்டாடினர். இத்தகைய பூசல் இந்தியாவில் இல்லாமையால் இறையுரிமைக்கொள்கைக்குத் தேவையும் இல்லாது போய்விட்டது.

19. 'It seems reasonable to assume that the later emphasis on the divine nature of the king was often an attempt to disguise the humble origins of the Dravidian (shudra) Kings who were sponsored by brahmins to oppose Buddhist Kshatriyas.'—Foot note by C. Drekmeier, P. 252.

தமிழகத்திலும் இத்தகைய கருத்துக்கள் எந்த அளவு வழங்கி வந்தன என இனி ஆராயப்பட்டு வரையறை செய்யப்பட வேண்டும்.²⁰

10. குறள் காட்டும் இறைமையின் இயல்பு

திருக்குறளில் இறையுரிமைக் கொள்கைக்கும் இடம் இல்லை. வள்ளுவர், இக்கருத்தாராய்ச்சிக்கு எல்லாம் இடமாக அமைத்த அந்தக் குறள் இது தான்:

முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு
இறைஎன்று வைக்கப்படும்.

(குறள் 388)

இக்குறளில் இரண்டு கருத்துக்கள் அமைந்து கிடக்கின்றன. ஒன்று மன்னர்கள் மக்களுக்கு முறை செய்தல் வேண்டும்; மக்களைக் காப்பாற்றுதல் வேண்டும். இரண்டாவது, இவற்றைச் செய்வோன் கடவுளாக உயர்த்து வைக்கப்படுவான் (பரிமேலழகர்); அல்லது எண்ணப்படுவான் (பிறர்). இக்குறளில் குறிக்கத்தக்கது, 'இறை என்று வைக்கப்படும்' என்னும் இரண்டாம் கருத்துக்கு 'முறை செய்து காப்பாற்றுதல்', காரணமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளமையாகும். முறை செய்து காப்பாற்றாத மன்னர்கள் இறையென்று வைக்கப்படமாட்டார்கள். ஆதலால் இறையுரிமைக்கு இங்கு இடமில்லை. ஏனெனில் இறையுரிமை எதற்கும் கட்டுப்படாத ஒன்று.

11. உரையில் சிக்கல்

ஆனால் திருமால்தானே 'உலகபாலர் உருவாய் நின்று உலகம் காக்கின்றார்' எனப் பரிமேலழகர் கொள்ளுமாறு கொள்ளுவோமானால் இக்குறளில் இறையுரிமைக்கொள்கை இடம் பெற்று விடுகிறது திருமால், 'முறைசெய்து காப்பாற்றுவார்'. ஒருகால் அவர் முறை

20. புறநானூற்றில் பாண்டியன் நன்மாரனை நக்கிரர் பாடிய பாடல் (இக் கட்டுரை பிரிவு 6 காண்க) அக்காலத்தில் இறைமைக் கொள்கை முனை விட்டுப் புகுந்ததைச் சுட்டிக் காட்டலாம். சிலம்பில் இக்கருத்துக்கள் உண்டு. இவை போல்வன.

தவறிக் காப்பாற்றாது போனாலும் அவர் திருமால்தான். அவர் இறையென்றே வைக்கப்படுவார். இங்கேதான் இறையுரிமைக் கொள்கை இடம் பெறுகிறது. ஆனால் இது குறளின் பொருட் போக்கல்ல. வள்ளுவர் கண்டது வரையறைக்குட்பட்ட இறைமை (Conditional Divinity). இது அரசர் தோற்றத்தால் பெறுவதல்ல; தம் தகுதியால் இடையில் பெறுவது.

12. குறள் காட்டும் இறைமையின் எல்லை

முறை செய்து காப்பாற்றும் மன்னவனை வள்ளுவர் எந்த அளவு உயர்த்துகிறார்?

வள்ளுவர்க்கு இறை நம்பிக்கை உண்டு. அவர் பாடிய 'கடவுள் வாழ்த்தால்' இது புலப்படுகிறது. ('கடவுள் வாழ்த்து' என்னும் அதிகாரத்தில் அவர் 'இறைவன்' என்னும் சொல்லை இரண்டு இடங்களில் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்) இருந்தும் 'முறை செய்து காப்பாற்றும் மன்னவனை அவர் 'முழுமுதற்கடவுள்' நிலைக்கு உயர்த்துகிறாரா என்பதில் ஐயம் எழுகிறது. வள்ளுவர் வேறுசில ரையும் இறை என்று வைக்கிறார்.

ஐயப் படா அது அகத்தது உணர்வனைத் தெய்வத்தோடு ஒப்பக் கொளல்	(குறள் 702)
வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்	(குறள் 50)
செல்விருந்து ழம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான் நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு	(குறள் 86)
கொல்லான் புலாலை மறுத்தாணைக் கைகூப்பி எல்லா உயிரும் தொழும்	(குறள் 260)
தன்னுயிர் தான் அறப் பெற்றானை ஏனைய மன்னுயிர் எல்லாம் தொழும்.	(குறள் 268)
யான்னைது என்னும் செருக்கு அறுப்பான் வாணோர்க்கும் உயர்ந்த உலகம் புதும்.	(குறள் 346)

ஐயப்படாது அகத்தது உணரும் அமைச்சனையும் வாழ்வாங்கு வாழும் இல்லறத்தானையும் பிறரையும் ஒருங்கே திருவள்ளுவர் தெய்வமாக உயர்த்துதலை இங்குக் காணுகின்றோம். மக்களுட்கிறந்

தாரையும், பற்றுத்து ஆற்றல் பெற்றாரையும் தெய்வநிலைக்கு உயர்த்திப்பேசுதல் வள்ளுவர் போக்குப்போலும். இவர்களுையல் லாம் வள்ளுவர் காரணம் கற்பித்து உயர்த்துதல் கவனிக்கத்தக்கது. மக்கட்கு 'இறை என்று வைக்கப்படும்' என்ற இடத்தில் பரிமேலழகர் கடவுள் என்று உரை வகுத்தல் இப்போக்கைச் சுட்டியும் ஒட்டியும் நிற்கிறது. (பிரிவு 5 காண்க.)

வள்ளுவர், ஆதிபகவனுக்கு அடுத்தபடியாக நீத்தார், துறந்தார், நிறைமொழி மாந்தர், அந்தணர், நோற்றலில் ஆற்றல் தலைப் பட்டவர், ஐயத்தின் நீங்கித்தெளிந்தார் ஆகியோர் பற்றிப் பேசுகிறார். முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவனையும் அகத்தது உணரும் அமைச்சனையும் அவர் இவர்கள் நிலைக்கு உயர்த்துகிறாரா?

வள்ளுவர் கொள்கைதான் என்ன? வள்ளுவர் காட்டும் அரசன் தெய்வவழித் தோற்றம் பெற்றவன் அல்ல. அவனுக்குத் தெய்வீக உரிமையும் இல்லை. அவன் தான் ஆற்றும் கடமையின் தகுதியால் தெய்வம் ஆகலாம். ஆனால் இது (மேலைநாட்டுக் கோட் பாடுகளில் காண்பது போன்று) அவனுக்கு மட்டுமே உரிய தனிச் சிறப்பல்ல. அவனுடன் அமைச்சனும் குடிமக்களும் இத் தெய்வச் சிறப்புப் பெறத் தகுதி பெற்றவர்கள். வள்ளுவர் இவர்களுக்கு வழங்கும் இறைப்பண்பு (சில மேலைநாட்டு ஆராய்ச்சி யாளர் சுட்டிக்காட்டுவது போன்று) விரிந்து பரந்துபட்ட பொருள் கொண்டது. குறள் கூறாத இறைவழித் தோற்றம் முதலானவை உள்ளிட்டுப் பரிமேலழகர் பார்க்கும் புராணமரபுக் கண்ணோட்டத் துடன் வள்ளுவர் கருத்துக்களைப் பார்த்தால் முரண்பாடுகள் தோன் றுதலே அன்றி அறிஞர் பாஷாம் சுட்டிக் காட்டும் ஏளனத்துக்கும் அவை உள்ளாக நேரும்.

நூல் விளக்கம்

1. உ. வே. வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியர் திருக்குறள் பதிப்பு (1965), சென்னை-5.

- 2 Amal Ray & Mohit Bhattacharya, Political Theory, Ideas and Institutions, (1964), The World Press Private LTD., Calcutta.
- 3 John W. Spellman, Political Theory of Ancient India, A Study of Kingship from the earliest times to circa A. D. 300, (1964), Clarendon Press, Oxford.
- 4 A. L. Basham, The Wonder that was India, (1971, Fontana, Books), Rupa & Co., Calcutta.
- 5 Charles Drekmeier, Kingship and Community in Early India (1962), Standford University Press, California.

டாக்டர் கோ. சுந்தரமூர்த்தி

வள்ளுவர் கண்ட இறைவனும் வடநூல் மரபும்

1. பண்டை இந்தியாவில் ஓரிரு காலங்களில் ஆங்காங்கே குடியாட்சி¹ வழக்கில் இருந்தாலும், முடியாட்சியே அக்காலத்தில் நிலவி வந்தது என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. முடியாட்சி பல அங்கங்களைக் கொண்டு விளங்கியது என்றாலும் அம்முடியாட்சியின் தலையாய அமிசமாகத் திகழ்ந்தது இறைமையேயாகும் (Kingship). அரசனை மையமாகக் கொண்டுதான் முடியாட்சியின் அத்தனை அமிசங்களும் திகழ்ந்தன. இன்னமும் அழுத்தமாகக் கூறவேண்டுமானால் முடியாட்சியின் ஒரே அமிசம் அரசன்தான். மற்றவை எல்லாம் பெயரளவிற்குத்தான் அமிசங்களாக இருந்தன. இறைமைக்குத் துணை செய்வதாகத்தான் மற்ற அமிசங்கள் இருந்தன. ஆகவே அக்

-
1. குடியாட்சியை ஒத்த ஆட்சிமுறை மிகப்பழங்கால இந்தியாவில் ஒரு சில இடங்களில் நிலவியது என்பதற்கு இருக்குவேத இலக்கியத்திலேயே குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இருக்கு வேதத்தில் இடம்பெறுகின்ற 'கணம்' என்ற வழக்கு இதற்குச் சான்று. (பார்க்க: வேதகால இந்தியா, பக். 355) கி. மு. ஆறாம் நூற்றாண்டில் பல குடியாட்சிகள் நிலவின என்பதற்குப் பெளத்த இலக்கியங்களில் நிறைய ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. (பார்க்க: பேரரசு ஒற்றுமைக்காலம், பக். 1 முதல்), பாணினி குறிப்பிடும் 'சங்கம்' குடியாட்சியைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். (பார்க்க: அதே நூல் குறிப்பு)

கால முடியாட்சியைப்பற்றி அறிந்து கொள்ளவேண்டுமானால் இறைமை பற்றி அறிந்து கொண்டால் போதும். இறைமை பற்றி நன்கு அறிந்து கொள்ளாமல் மற்ற அரசியல் கோட்பாடுகளைப் பற்றி அறிந்து கொள்வது முடியாதது மட்டுமன்றிப் பயனற்றதும் ஆகும். இதை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டுதான் இக்கட்டுரையில் இறைமைக் கோட்பாடு ஆராயப்படுகிறது.

அரசியலின் எல்லா அமிசங்களையும் உள்ளடக்கி நிற்பதால் இறைமை மிகச் சிக்கலானது எனக் கூறலாம்.² இது மிகப் பழமையானது. சுமார் நாலாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுந்த இருக்கு வேத இலக்கியத்தில் துவங்கி, சமீபகால இலக்கியம் வரை இறைமை பற்றிப் பல விவரங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றையெல்லாம் இச்சிறு கட்டுரையில் முற்றாக விவாதிப்பது என்பது முடியாத காரியம். இக்கோட்பாட்டைப் பற்றிய சில முக்கியமான கருத்துக்களை மட்டும் ஓரளவு மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்ப்பதுதான் இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

2. அரசியலைப்பற்றி எழுதப்பட்ட பண்டைய இந்திய இலக்கியங்களுள் மிகச் சிறந்த நூல் திருக்குறள். சமஸ்கிருத மொழியில் அரசியல் பற்றி எழுதப்பட்ட நூல்கள் அருத்தசாத்திரம் எனப்படும். அருத்த சாத்திரம் என்றவுடன் அனைவருக்கும் நினைவிற்கு வருவது கௌடல்யரின் அருத்த சாத்திரம் தான். அருத்த சாத்திரம் என்னும் தலைப்புக்கு ஏற்ப அமைந்திருப்பதும் இந்நூல் ஒன்று தான். இதைப்பின்பற்றி முழுமையான அருத்த சாத்திரநூல்கள் பின் எவையுமே சமஸ்கிருத மொழியில் எழவேயில்லை எனலாம். கௌடல்யருக்கு முன் பல அருத்த சாத்திர நூல்கள் இருந்தன என்பதற்குக் கௌடல்யரின் நூலை ஆதாரமாக அமைந்துள்ளது. இவற்றில் எவையும் நமக்குக் கிட்டாது போனது நமது தீவினையே.³

2. 'இந்திய அரசியற் கருத்துக்களின் வரலாறு' என்ற நூலில் கோஷல் இந்திய அரசியற் கோட்பாடுகளைப்பற்றி விரிவாக ஆராய்கிறார்.

3. கௌடல்யர் தன்னுடைய நூலில் குறிப்பிடுகின்ற முன்னோர் பலர். ஆசாரியர், பாரத்வானர், விசாலாட்சர், பராசரர், பிசுனர், கொணபதந்தர், வாதவியாதி, பாகுத்தி, பிருகஸ்பதி, உசனர் ஆகியோர் இவர்களில் குறிப்பிடத் தகுந்தவர்.

அருத்தசாத்திரம் என்னும் பெயரைத்தாங்கிய நூல் சமஸ்கிருதத்தில் கௌடல்யரின் அருத்த சாத்திரம்⁴ ஒன்று தான் என்றாலும், அருத்த சாத்திரக் கருத்துக்கள் சமஸ்கிருத நூல்கள் பலவற்றில் காணப்படுகின்றன. சமயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்த வேத, இதிகாச புராணங்களிலும், தரும சூத்திர, சாத்திர நூல்களிலும், சமஸ்கிருத உரைநடை, நாடக இலக்கியங்களிலும் அருத்தசாத்திரக் கருத்துக்கள் பல விரவிக் கிடக்கின்றன.⁵ இவற்றில் காணப்படுகின்ற இறைமைக் கோட்பாட்டையும், கௌடல்யரின் இறைமைக் கோட்பாட்டையும் திருக்குறளின் இறைமைக் கோட்பாட்டுடன் ஒப்பிட்டு ஆராய்வது இக்கட்டுரையின் இலட்சியம்.

3. திருக்குறளில் காணப்படும் இறைமைக் கோட்பாடுகளையும் சமஸ்கிருத நூல்களில் காணப்படும் இறைமைக் கோட்பாடுகளையும் ஒப்பிட்டு ஆராயும் முன் வேறு சில விஷயங்கள் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும்.

அரசியல் என்பது இருவகைப்படும். கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசியல் ஒருவகை. நடைமுறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசியல் ஒருவகை. கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசியலில் பேசப்படும் அறம் ஒருவகை. நடை முறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசியலில் பேசப்படும் அறம் மற்றொருவகை.

சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்ட நூல்களில் கொள்கை அரசியலும் பேசப்படுகிறது; நடைமுறை அரசியலும் பேசப்படுகிறது. வேத இதி

4. கௌடல்யரின் அருத்த சாத்திரத்திற்குக் கேரளத்தைச் சேர்ந்த கணபதி சாத்திரி சமஸ்கிருத உரை ஒன்று எழுதியிருக்கிறார். இதற்கு சியாமாசாத்திரியரின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பும் பண்மதமணியின் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பும் உள்ளன.

5. இப்பகுதிகளில் காணப்படும் அரசியற்கருத்துக்களை விரிவாக ஆராய்கிறது கோஷுலின் முனடி குறிப்பிடப்பட்ட நூல். சுருக்கமாகவும் அழகாகவும் இவ்விஷயங்கள் வெள்ளைக்குடை என்னும் மெகன்சி பிரவுனின் நூலில் ஆராயப்படுகின்றன. சமஸ்கிருத நாடகமான முத்ரா ராக்கசம் இவ்வகையான அரசியல் கருத்துக்களை நிறைய உள்ளடக்கியுள்ளது.

காச புராணங்களிலும், தரும சூத்திர சாத்திர நூல்களிலும் காணப்படும் அரசியல் பெரும்பாலும் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசியல்.⁶ கௌடல்யரின் அருத்த சாத்திரத்தில் பெரும்பாலும் நடைமுறை அரசியலே பேசப்படுகிறது.⁷

எந்த ஓர் இலட்சியமும் கடைப்பிடிப்பதற்காகவேதான் வகுக்கப்படுகிறது. ஆனால் எந்த ஓர் இலட்சியமும் கடைப்பிடிக்கப்படும் போது நடைமுறையில் பல மாற்றங்களையும், தேய்வுகளையும் அடைந்து விடுவது இயல்பே. அரசியலில் வகுக்கப்படும் இலட்சியமும் இத்தகைய மாற்றங்களையும், தேய்வுகளையும் அடைந்து விடுவது இயல்புதான். நடை முறையில் எதிர்ப்படும் மாற்றங்களையும் தேய்வுகளையும் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இலட்சியங்களையெல்லாம் வகுத்து விட்டுச் செல்லும் நூல்கள் வேதம், தரும சாத்திரம் போன்ற நூல்கள். நடை முறையில் எதிர்ப்படும் மாற்றங்களையும் தேய்வுகளையும் ஏற்றுக் கொண்டு அதற்கேற்ப இலட்சியங்களை அமைத்துத்தரும் நூல் கௌடல்யரின் அருத்த சாத்திரம். வேத இதிகாச, தரும சாத்திர நூல்கள் அரசியலின் பொதுநூல்களாக விளங்குபவை என்றால் கௌடல்யரின் நூல் அரசியலின் சிறப்பு நூலாகவும் நடைமுறை வழிகாட்டி நூலாகவும் இருக்கிறது.

திருக்குறளில் காணப்படும் அரசியல், குறிப்பாக இறைமைக் கோட்பாடு, ஒருவகையில் சமஸ்கிருத தருமசாத்திர நூல்களினின்றும் வேறுபட்டதாகக் காணப்படுகிறது. மற்றொரு வகையில் கௌடல்யரின் அருத்த சாத்திரத்தினின்றும் வேறுபட்டதாகக் காணப்படுகிறது. சமஸ்கிருத தரும சாத்திர நூல்களினின்றும் திருக்குறள் வேறுபட்

6. தரும சாத்திர நூல்களில் காணப்படும் அரசியல் கருத்துக்களைக் காணே என்பவரால் எழுதப்பட்ட 'தருமசாத்திர வரலாறு' என்னும் நூலில் விரிவாகக் காணலாம்.

7. கௌடல்யரின் அரசியற் கருத்துக்களை ராதாகிருஷ்ண செனநிதி எழுதிய 'கௌடல்யரின் அரசியற் கருத்துக்கள்' என்னும் நூலில் காணலாம். கௌடல்யரின் நூலில் பெரும்பாலும் அரசியல் சூழ்ச்சிகளும், தந்திரங்களும் நிறைய வருணிக்கப்படுவதால் பாணன் போன்ற சமஸ்கிருதக்கவிஞரால் கௌடல்யர் கிந்திக்கப்படுகிறார்.

டாலும் இவ்விருவகை நூற்களுக்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாட்டை விட ஒற்றுமை அதிகம் எனலாம். கௌடல்யரின் நூலுக்கும் திருக்குறளுக்கும் இடையே ஓரளவு ஒற்றுமை உண்டு என்றாலும் வேறுபாடுதான் அதிகம்.⁸

இதற்கு அடிப்படைக்காரணம் ஒன்று உண்டு. திருவள்ளுவர் அமைத்த அரசியல் நடைமுறை அரசியலை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. திருவள்ளுவர், மகரிஷிகளுக்கு ஒப்பான ஒரு நீதிநூலாசிரியர். நடைமுறை வாழ்வில் எத்தகைய தடைகள் இருந்தாலும் அறத்தை மாற்றவோ தேய்க்கவோ கூடாது என்ற கருத்தை வலிவாகக் கடைப்பிடிப்பவர் திருவள்ளுவர். இந்நிலையில் இவர் சமஸ்கிருத தரும சாத்திர நூல்களுடன் மிக நெருங்கிக் காணப்படுகிறார். வள்ளுவரும் தரும சாத்திர நூல்களும் இப்படி ஒரு கருத்தைக் கடைப்பிடிப்பதற்கு முக்கியமான காரணம் ஒன்று உண்டு.

4. அரசன் என்பவன் அரசியலில் பல்வேறு அயிசங்களுக்கு மட்டும் நடுநாயகமாக நிற்பவன் அல்லன். சமுதாயம் முழுமைக்கும், அடிப்படையாக நிற்பவன் அரசன். அறத்தையும், ஒழுக்கத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் சமுதாயம் அமையவேண்டும் என்பது திருவள்ளுவரும், தரும சாத்திர நூல்களும் கொண்ட அடிப்படையான உண்மை. சமுதாயம் ஒருவகையில் அரசனை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளங்கியது என்றால், மறுவகையில் அறத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு விளங்கியது. சமுதாயத்தையும் அறவொழுக்கங்களையும் ஒன்றுகூடப் பிணைத்திருக்கும் பாலம் இறைமைக் கோட்பாடுதான். அரசன் எனும் கோட்பாட்டில் தவறே, சிறுமையோ நிகழ்ந்து விட்டால் சமுதாயமும், அறவொழுக்கங்களும் தனியாகப் பிரிந்து விடும். அறவொழுக்கங்கள் இல்லாத சமுதாயமும், பின்பற்றப்படுவதற்குச் சமுதாயம் என்று ஒன்று இல்லாத அறவொழுக்

8. திருக்குறளுக்கும் சமஸ்கிருத நீதிநூல்களுக்கும், அருத்த சாத்திர நூல்களுக்கும் இடையே அரசியலைப் பற்றிக் காணப்படும் ஒற்றுமைகளை ஆராய்ந்து எழுத ஒரு தனி நூலை தேவைப்படும். இத்தகைய முயற்சியில் இக்கட்டுரையாளர் ஈடுபட்டுள்ளார்.

கங்களும் பயன்றிறவை. ஆகவேதான் வள்ளுவத்திலும், தருமசாத்திரங்களிலும் இறைமைக்கு இத்தனை முக்கியத்துவமும் சிறப்பும் அளிக்கப்படுகின்றன.

அரசியலின் தலைவன் என்ற முறையில் அரசனிடத்தில் அஞ்சாமை, அறிவுடைமை, ஊக்கமுடைமை, துணிவுடைமை போன்ற பண்புகள் இருக்கவேண்டியது அவசியம்.⁹ காண்பதற்கு எளியவனாய் கடுஞ்சொல் கூறுதவனாய் அரசன் இருக்கவேண்டியதும் அவசியம் தான்.¹⁰ ஆனால் அவனுக்கு இருக்கவேண்டிய மிக முக்கியமான பண்பு அறநெறிப்பண்பு.¹¹ அறநெறி பிறழ்ந்த மன்னன் மக்களால் கொடுங்கோலன் என்று தூற்றப்படுவான். இது மட்டுமல்ல. அறநெறி பிறழுவது என்பது மக்களைப் பொறுத்த நிகழ்ச்சி மட்டுமல்ல. அது தெய்வத்தையும், இயற்கையையும் பாதிக்கின்ற செயல். அறநெறி பிறழ்ந்த மன்னன் அழிந்து போவான்.¹² நீதிமுறைப்படி செங்கோல் செலுத்தும் அரசனுடைய நாட்டில் பருவமழையும், நிறைந்த விளைவும் ஒருசேர ஏற்படும்.¹³ அரசன் முறை தவறி நாட்டை ஆட்சி செய்வானால் அந்நாட்டில் பருவமழை தவறி மேகம் மழை

9. அஞ்சாமை சகை அறிவுக்கம் இந்நான்கும் எஞ்சாமை வேந்தர் கியல்பு.

(குறள் 382)

தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை இம்முன்றும் நீங்கா நிலனான் பவற்கு.

(குறள் 383)

10. காட்சிக்கெனியன் கடுஞ்சொல்லன் அல்லனேல் மிக்கறும் மன்னன் நிலம்.

(குறள் 386)

11. அரசனது செங்கோலின் தன்மையையும் அவசியத்தையும் பற்றி வள்ளுவர் செங்கோன்மை என்னும் அதிகாரத்தில் எடுத்துரைக்கிறார். அரசன் கொடுங்கோலனாக இருக்கக் கூடாது என அதற்கடுத்த அதிகாரத்தில் வலியுறுத்திக் கூறுகிறார்.

12. நாடொறும் நாடி முறைசெய்யா மன்னவன்

நாடொறும் நாடு கெடும்.

(குறள் 553)

கூழும் குடியும் ஒருங்கிழக்கும் கோல்கோடிச்

துழாது செய்யும் அரசர்.

(குறள் 554)

13. இயல்புளித் கோலோச்சும் மன்னவன் நாட்ட பெயலும் வியுளையும் தொக்கு.

(குறள் 545)

பெய்யாமல் போகும்.¹⁴ நாட்டைக் காக்கும் தலைவன் முறைப்படி காக்காவிட்டால் அந்நாட்டில் பசுக்கள் பால் தருதலாகிய பயன் குன்றும்; அந்தணரும் அறநூல் மறப்பர்.¹⁵ இவ்வாறெல்லாம் கூறுகிறார் திருவள்ளுவர். தரும சாத்திர நூல்களும் இத்தகைய கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கின்றன.¹⁶ கௌடலீயத்திலும் இத்தகைய கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன.¹⁷ வள்ளுவத்திற்கும் சமஸ்கிருத நூல்களுக்கும் இடையில் ஒற்றுமை காணப்படும் பகுதி இது.

5. வள்ளுவத்திற்கும் தருமசாத்திர நூல்களுக்கும் இடையில் வேற்றுமை காணப்படுவதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஓரிரு உதாரணங்கள் காட்டலாம்.

5. 1. சமஸ்கிருத நூல்களில் இறைமை தெய்வம்சம் பொருந்தியதாகக் காட்டப்படுகிறது.¹⁸ இறைமை அமைக்கப் பட்டதற்குப் பல புராணக்கதைகள் கூறப்படுகின்றன.¹⁹ வள்ளுவத்தில் அரசனுக்கும் தெய்வத்திற்கும் உள்ள தொடர்பைப் பற்றி வள்ளுவர் வெளிப்படையாக எதுவும் கூறுவில்லை. வள்ளுவர் தெய்வம்சக் கோட்பாட்டை ஏற்றார் எனக் கூறுவதைவிட ஏற்கவில்லை எனக் கூறுவதுதான் பொருத்தமாகும் எனத் தோன்றுகிறது.

5. 2. அரசனாக இருப்பவன் எவ்வாறு நடக்கவேண்டும் என்பதற்கு விதிமுறைகள் வகுக்கின்ற வள்ளுவர், அரசரிமைபற்றி

14. முறைகோடி மன்னவன் செய்யின் உறைகோடி

கூல்லாது வானம் பெயல்.

(குறள் 559)

15. ஆபயன் குன்றும் அறுதொழிலோர் நூல் மறப்பர்

காவலன் காவான் எனின்.

(குறள் 560)

16. உதாரணமாக மகாபாரதத்தில் காணப்படும் இவை போன்ற கருத்துக்களை கோஷல் எழுதிய புத்தகம் பக். 188 முதல் காண்க.

17. கௌடலீயரின் அரசியற் கருத்துக்கள் பக். 69 முதல் காண்க.

18. சமஸ்கிருத நூல்களில் காணப்படும் இக்கருத்துக்களை கோஷலின் நூலில் காண்க.

19. இக்கதைகளின் குறிப்பை, கௌடலீயரின் அரசியற் கருத்துக்கள் என்னும் நூலில் பக்கம் 77 முதல் காண்க.

எதுவும் பேசவேயில்லை. அரசரிமை பெறுவதற்குத் தகுதி யாரிடம் உள்ளது, அரசரிமை பிறப்பினால் வருகிறதா அன்றித்தேர்தலினால் வருகிறதா என்பது பற்றி வள்ளுவம் எதுவும் கூறவில்லை. ஆனால் சமஸ்கிருத நூல்களில் இதுபற்றிய விதிமுறைகள் ஓரளவு விரிவாகக் காணப்படுகின்றன.²⁰

5. 3. வள்ளுவத்திற்கும் சமஸ்கிருத நூல்களுக்கும் இடையில் காணப்படும் மற்றொரு வேற்றுமை இங்குக் குறிப்பிடத்தகுந்தது. வள்ளுவத்தின் பொருட்பாவில் முதல் அதிகாரமாக இடம் பெறுவது இறைமாட்சி. இதையடுத்து இடம் பெறுவது கல்வி, கல்லாமை, கேள்வி, அறிவுடைமை, பெரியாரைத் துணைக் கோடல் போன்ற அதிகாரங்கள். கல்வி²¹ போன்ற அதிகாரங்கள் அரசியல் என்னும் தலைப்பில் அமைக்கப்பட்டிருந்தாலும் இவற்றிற்கும் அரசியலுக்கும் உள்ள தொடர்பு மிகவும் குறைவு. சமுதாயம் முழுமைக்கும் ஏற்ற கல்வி, பெரியாரைத் துணைக்கோடல் போன்ற விஷயங்களைப் பற்றித்தான் இங்கு வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறாரே ஒழிய அரசனுக்கோ, அரசியலுக்கோ ஏற்ற கல்வியையோ, பெரியாரைத் துணைக்கோடலையோ இங்குக் குறிப்பிடவில்லை. சமஸ்கிருத நூல்களில் கல்வி போன்றவை சமுதாயத்திற்குப் பொதுவான தென்றும், அரசனுக்கு மட்டும் சிறப்பானதென்றும் பகுத்துப் பேசப்படுகின்றன. பொதுக்கல்வியை வைத்து அரசன் சிறப்பாக விளங்கமுடியாது, அரசனுக்கு மட்டும் ஏற்ற கல்வியென்று ஒன்று உண்டு என்பது சமஸ்கிருத நூல்களின் முடிவு. சமுதாயத்திற்கு என்று குறிப்பிடப்படும் அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட கல்வி போன்றவை தான் அரசனாலும் கடைப்பிடிக்க வேண்டியவை என்பது வள்ளுவரின் முடிவு. சமுதாயத்திற்கு வகுக்கப்படும் கல்வி அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்றால். அரசியல் கல்வி சூழ்ச்சியையும், சந்தேகத்தையும், இராஜதந்திரத்தையும் அடிப்படையாகக்கொண்டது.

20. அதே குறிப்பு. பக், 81 முதல்

21. கல்வி போன்ற அதிகாரங்கள் அரசியலில் அமைக்கப்பட்டிருப்பதற்கான காரணங்களைப் பரிமேலழகர் போன்ற உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

அறத்தை மட்டுமே அடிசார்ந்து அரசன் சிறந்த அரசியல் நடத்த முடியும் என்ற உயர்ந்த நோக்கம் கொண்டவர் வள்ளுவர் என்பது நமக்கு இதனினின்றும் புலப்படுகிறது.²²

5. 4. சமஸ்கிருத நூல்களுக்கும் வள்ளுவத்திற்கும் இடையே மற்றொரு வேற்றுமை உண்டு. இவ்விருவகை நூல்களும் அரசியல் ஏழு அங்கங்களைக் கொண்டு விளங்குவது என்பதை ஏற்றுக் கொள்கின்றன. ஆனால் சமஸ்கிருத நூல்களில் அரசியலின் ஏழு அங்கங்களுள் ஒன்றாக அரசன் கணிக்கப்படுகிறான். அந்நூல்களில் அரசன் அரசியலின் அமிசங்களில் ஒன்றாக ஆகித் தன் சிறப்பை இழக்கிறான். ஆனால் வள்ளுவர் வகுக்கின்ற இறைமை அரசியலின் அங்கமாக இல்லை. அரசன் அரசியலின் ஓர் அமிசமாக மட்டுமே வள்ளுவர் ஏற்கவில்லை. அவருடைய அரசன் அரசியலின் ஆறு அமிசங்களை 'உடைய' அரசன்²³ வள்ளுவரின் அரசியலுக்கு அரசன் தான் அடிப்படை. அவனுடைய அங்கங்கள்தான் மற்ற அமிசங்கள். அரசியலின் ஓர் அங்கமாக இருக்கும் அரசனுக்கு உள்ள பொறுப்பை விட, அரசியலின் தலைமையில் அமைந்துள்ள அரசனுக்கு உள்ள பொறுப்பு வேருனது. வள்ளுவத்தில் அரசியலின் முழுப் பொறுப்பும் அரசனைச் சார்ந்தது. சமஸ்கிருத நூல்களில் அரசனுக்கு உள்ள பொறுப்பு ஏழில் ஒரு பங்குதான்.²⁴

6. வள்ளுவர் உருவாக்கிய அரசன் முழுவதுமாக அறத்தையும், இலட்சியத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவன் என்றாலும் வள்ளுவர் நடைமுறை உண்மைகளை மறுப்பவர் அல்லர். நடைமுறை

22. அரசர்களும் வேதம் போன்ற பொது அறிவுநூல்களைக் கற்கவேண்டும் என்பது நியதியானாலும், பிராமணர்கள் போன்று வருடக்கணக்கில் அவர்கள் வைதிக நூல்கள் பயிலவேண்டாம். அவர்களுக்குரிய யானையேற்றம் போன்ற கல்வியைத்தான் அவர்கள் சிறப்பாகக் கற்கவேண்டும்.

23. படைகுடி கூழ் அமைச்சு நட்பரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு.

24. சமஸ்கிருத நூல்களில் அரசனுக்கு அறநூலில் உள்ள பங்கைப் பற்றி முன்பு குறிப்பிட்டுள்ள நூல்களில் காண்க. குறிப்பாக, கௌடல்யரின் அரசியற் கருத்துக்கள் என்னும் நூலில் காண்க.

வாழ்வில் இலட்சியங்களை மாற்றிவிடக்கூடாது என்பதுதான் வள்ளுவரின் அடிப்படைக் கருத்து.

6. 1. வள்ளுவரின் அரசனுக்கும் பகையரசன் உண்டு.²⁵ வள்ளுவரின் அரசனும் போர் செய்ய வேண்டும்.²⁶ வள்ளுவரின் அரசனுக்கும் காத்துக்கொள்ள அரசன் வேண்டும்.²⁷ வள்ளுவரின் அரசனுக்கும் பகைநாட்டில் பணிபுரிய ஒற்றர்கள் உண்டு.²⁸ ஆனால் வள்ளுவர் அறத்திற்குப் புறம்பான போர் உத்திகளைக்கூறவில்லை. பகைநாட்டில் சூழ்ச்சி வித்துக்களை ஒற்றர்கள் விதைக்கவேண்டும் என வள்ளுவர்கூறவில்லை. ஆனால் கௌடலியத்தில் இவைபற்றி யெல்லாம் மிக விரிவான குறிப்புகள் உள்ளன.²⁹

6. 2. வள்ளுவர் வகுத்த அரசனின் குடிகள் தவறே, குற்றமோ செய்யக்கூடாது என்பதுதான் வள்ளுவரின் கருத்து. ஆனால் நடைமுறைச் சமுதாயத்தில் தவறே, குற்றமோ செய்யாத குடிகள் இருக்கமுடியாது. குடிகள் குற்றம் புரிந்தால் அதற்காக அரசன் அவர்களைக் கண்டிக்கத்தான் வேண்டும். இத்தண்டனை அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கவேண்டும், செய்யப்பட்ட குற்றத்திற்கு ஏற்ற தண்டனையைத்தான் தரவேண்டுமே ஒழிய உண்மையிலேயே பெரிய தண்டனை விதித்துவிடக்கூடாது என விழைகிறது வள்ளுவரின் அன்புள்ளம்.³⁰ கருணையே உருவான

25. பகைமாட்சி, பகைத்திறம் தெரிதல், உட்பகை போன்ற அதிகாரங்களில் இதன் விரிவைக் காண்க.

26. படைமாட்சி, படைச் செருக்கு போன்ற அதிகாரங்களைக் காண்க.

27. 'அரசன்' அதிகாரம் காண்க.

28. 'ஒற்றாடல்' அதிகாரம் காண்க.

29. கௌடல்யர் ஒற்றர்களைப் பற்றி மிக விரிவாகப் பேசுகிறார். முதலாம் புத்த கத்திலும், பதின்மூன்றாம் புத்தகத்திலும் இவற்றின் விவகாரங்களைக்காண்க. ஒற்றர்கள் எதிரிநாட்டிற்கு என்னென்ன வேடங்களில் போய் எவ்வெவ்வகையில் குழப்பங்களையும், வெறுப்பையும் விதைக்க வேண்டும் என்பதை விளக்குகிறார் கௌடல்யர். முற்றுகைக் காலத்திலும் மற்ற காலங்களிலும் ஒற்றர்களின் பங்கை இவர் விரிவாகக் கூறுகின்றார்.

30. கடிதோச்சி மெல்ல எறிக நெடிதாக்கம்
நிம்மாவை வேண்டுபவர்.

வள்ளுவரைக்கூடக் கல் நெஞ்சனுக்கிவிடும் குற்றங்களை யாரேனும் செய்துவிடலாம். அப்படிப்பட்டவர்களுக்குக் கொலைத் தண்டனை விதிப்பது அரசனுக்கு இயல்பு எனக்கூறுகிறார் வள்ளுவர்.³¹ இவற்றைத்தவிர அரசன் விதிக்கவேண்டிய தண்டனைகளை விவரிக்கவில்லை வள்ளுவர். ஆனால் சமஸ்கிருத தருமசாத்திரங்களும், கௌடலீயமும் அரசனால் அளிக்கப்படவேண்டிய தண்டனைகள் பற்றி மிக விரிவாகப் பேசுகின்றன.³²

6. 3. அரசாங்கத்தை நடத்துவதற்குப் பொருள் வேண்டும், இப்பொருளை அரசன் குடிமக்களிடமிருந்துதான் பெறவேண்டும். எத்தனை பொருளை யார்யாரிடமிருந்து எப்படிப் பெறவேண்டும் என்ற விவரங்களை சமஸ்கிருத நூல்கள் விரிவாகக் கூறுகின்றன.³³ வள்ளுவர் இவ்விவரங்களைக் கூறுவதில் அக்கறை கொண்டவராகத் தோன்றவில்லை. இறை, சுங்கம், திறை இவையே அரசனின் பொருட்கள்.³⁴ இவற்றைத்தவிர அரசன் முறையற்று எப்பொருளை யாவது மக்களிடமிருந்து கோரினால் அது வழிப்போக்கர் ஒருவரைத் தடிகொண்டு மிரட்டி ஒரு கயவன் வழிப்பறி செய்தது போன்றதாகும் என்கிறார் வள்ளுவர்.³⁵

6. 4. சமஸ்கிருத நூல்களைப் போன்றே வள்ளுவரும் ஒற்றர்களின் அவசியத்தை வலியுறுத்துகிறார். அரசருக்குரிய இரு கண்களில் ஒன்றாக ஒற்றர்களைக் கூறுகிறார் வள்ளுவர்.³⁶ ஒற்றர்களை அப்படியே ஏற்று அவர்கள் சொல்வதை நம்பி விடக்கூடாது என்று

31. கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்

களைகட்டதொடு நேர்.

(குறள் 550)

32. சமஸ்கிருத தரும சாத்திர நூல்களிலும், அருத்த சாத்திரத்திலும் குற்றங்களைப் பற்றியும் அவற்றிற்கான தண்டனைகள் பற்றியும் மிக விரிவான விளக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. கானே எழுதிய தருமசாத்திர வரலாறு என்னும் நூலில் இவற்றின் ஆய்வைக் காணலாம்.

33. கௌடலீயம் இரண்டாம் புத்தகத்தில் காண்க.

34. உறுபொருளும் உல்கு பொருளும் தன் ஒன்றாற்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்.

(குறள் 756)

35. வேலொடு நின்றான் இடுஎன் றதுபோலும்
கோலொடு நின்றான் இரவு.

(குறள் 552)

36. ஒற்றும் உரைசான்ற நூலும் இவையிரண்டும்
தெற்றென்க மன்னவன் கண்.

(குறள் 581)

அரசர்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்கிறார் வள்ளுவர். இரண்டு மூன்று ஒற்றர்களை ஒருவர் மற்றொருவர் அறியாமல் ஒரு காரியத்தைச் செய்ய ஏவி, அவர்கள் யாவரும் ஒரேமாதிரியான செய்தியைக் கொண்டுவந்தால் அதைச் சீர்தூக்கி ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்பது வள்ளுவர் நியதி.³⁷ ஒற்றர்களைப்பற்றி மிக விரிவாக எடுத்துரைக்கிறார் கௌடல்யர்.³⁸

6. 5. அரசன் தன் அமைச்சர்களுடன், குடிமக்களுடன், மனைவி, பிள்ளைகளுடன் எப்படிப்பழகவேண்டும் என சமஸ்கிருத நூல்கள் மிக விரிவாக எடுத்துக் கூறுகின்றன. தன் மனைவி, பிள்ளைகளுடன்கூட மிக முன்னெச்சரிக்கையுடன் பழக வேண்டும் எனவும்,³⁹ உண்பதற்கு முன் உணவை நன்கு பரிசோதித்து உண்ணவேண்டும் எனவும், அரசனின் தினசரி வாழ்க்கை எப்படி அமைக்கப்படவேண்டும் எனவும் சமஸ்கிருத நூல்கள் கூறுகின்றன.⁴⁰ ஆனால் வள்ளுவர் இதைப் பற்றிக் கூறவேயில்லை. பெரியாரைத் துணைக்கோடல் எனும் பகுதியில் கூட வள்ளுவர் பொதுவாகக் கூறுகிறாரே ஒழிய அரசர்களுக்குச் சிறப்பாகக் கூறவில்லை. அரசன் மற்றவர்களுடன் எவ்வாறு பழகவேண்டும் என்பதைவிட, அரசனுடன் மற்றவர்கள் எவ்வாறு பழகவேண்டும் என்பதை விரிவாக எடுத்துக்கூறுகிறார் வள்ளுவர்.⁴¹

37. ஒற்றெற்றித் தந்த பொருளையும் மற்றுமோர்

ஒற்றினால் ஒற்றிக் கொளல்.

(குறள் 588)

ஒற்றெற் றுணராமை ஆள்க் உடன்முவர்

சொல்தொக்க தேறப் படும்.

(குறள் 589)

38. கௌடலியம் முதலாம் புத்தகம்; பதின்முன்றாம் புத்தகம்.

39, 40. அக்கினி புராணத்தின் 224-ஆம் அத்தியாயம். இவற்றைப்பற்றி மிக விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது.

41. 'மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல்' என்னும் அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் இவற்றைப்பற்றி விரிவாக எடுத்துரைக்கிறார். அரசனைச் சார்ந்தவர்கள் தீக்காய் வார் போல இருக்கவேண்டும் என்ற மிகப் பொருத்தமான உவமையைக்கூறி இதனை மிக அழகாக விளக்குகிறார் வள்ளுவர். அரசனைச் சேர்ந்திருக்கிறோம் என்ற காரணத்தால் யாரும் தவறே செய்யக்கூடாது என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. அரசர்க்குப் பழைமையானவராக இருக்கின்றவர்கள் கூட அதனை வாய்ப்பாக எடுத்துக்கொண்டு தவறிழைக்கக்கூடாது என்பது வள்ளுவர் கட்டளை.

7. சமஸ்கிருத நூல்களைப் போன்றே அரசனின் பண்புகள் பலவற்றைப் பற்றித் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறார் வள்ளுவர். அரசன் காட்சிக்கெளியனாக இருக்கவேண்டியதன் அவசியம் பற்றியும், கடுஞ்சொல்கூறுது இருக்கவேண்டியதன் அவசியம் பற்றியும், ஈகையில் சிறந்தவனாக இருக்கவேண்டியதன் அவசியம் பற்றியும் இரு நூல்களும் ஒரேமாதிரியாக உரைக்கின்றன. செவிகைத்துப் போனாலும் பிறர் கூறும் சொற்களைக் கேட்காமல் விடக்கூடாது என்பது வள்ளுவர் அரசனுக்கு இட்ட கட்டளைகளில் ஒன்று.⁴²

அரசியல் உத்திகள், தந்திரங்கள் பற்றி வள்ளுவத்தில் காணப்படுபவை ஓரளவு குறைவுதான். ஆனால் மிகமுக்கியமான உத்திகளையும் தந்திரங்களையும் வள்ளுவர் கூறிவிடுகிறார். அரசன் எல்லோரையும் ஒரே வகையாக நோக்காமல் அவரவர் சிறப்புக்கு ஏற்றவாறு நோக்கவேண்டும்.⁴³ தன்னிடமிருந்து பிரிந்து சென்று ஒரு காரணம்பற்றித் திரும்பினவனை அரசன், அவன் நாடிய உதவியைச் செய்து ஆராய்ந்து உறவு கொள்ளவேண்டும்.⁴⁴ பகைவரை இகழக்கூடாது. சிறிய படை உடையவனாக இருந்தாலும் தக்கதாகப் பொருந்தி நின்று பெரிய படையையும் ஊக்கம் அழியச் செய்யவேண்டும்.⁴⁵ இடம், காலமறிந்து படையெடுக்கவேண்டும். இடம் காலம் தனக்குச் சாதகமாக அமையும்வரை பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பன போன்ற விவரங்கள் வள்ளுவரால் கூறப்படுகின்றன.⁴⁶ இக்கருத்துக்கள் பெரும்பாலும் சமஸ்கிருதநூல் கருத்துக்களை ஒத்திருக்கின்றன.⁴⁷

42. செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன்
கவிகைக்கீழ்த் தங்கும் உலகு. (குறள் 389)

43. பொதுநோக்கான் வேந்தன் வரிசையா நோக்கின்
அதுநோக்கி வாழ்வார் பலர். (குறள் 528)

44. உழைப்பிரிந்து காரணத்தின் வந்தானே வேந்தன்
இழைத்திருந்து எண்ணிக் கொளல். (குறள் 530)

45. சிறுபடையான் செல்லிடம் சேரின் உறுபடையான்
ஊக்கம் அழிந்து விடும். (குறள் 498)

46. 'இடன் அறிதல்' அதிகாரம் காண்க.

47. கௌடல்யரின் நூலில் ஒன்பதாம் பத்தாம் புத்தகங்கள் பார்க்க.

8. மேற்கூறிய விவரங்களிலிருந்து நாம் சில விஷயங்களை நன்கு உணரலாம். வள்ளுவர் எழுதிய அரசியல் வெறும் கீழ்த்தர அரசியல் அல்ல. சமஸ்கிருத நீதிநூல்களைப் போன்று வள்ளுவர் உயர்தர அரசியலையே வகுக்கிறார். கௌடலீயம் போன்று ஓரளவு கீழ்த்தர அரசியல் வள்ளுவருக்கு உடன்பாடல்ல. வள்ளுவர் போன்ற மேதகை அல்லது மெய்ஞ்ஞானிகளிடமிருந்து இப்படிப்பட்ட அரசியல் தவிர வேறு எதை எதிர்பார்க்கமுடியும்?

டாக்டர் சேர. சுப்பிரமணியன்

வள்ளுவர் கண்ட அரசியலும் மனுவும்

1. முன்னுரை

பொய்யாமொழிப் புலவர் திருவள்ளுவர், இந்திய அரசியலின் தந்தையெனக் கருதப்படும் மனு ஆகியோரின் அரசியற் கருத்துக்கள் எத்தன்மையன; இக்கால அரசியற் கொள்கைகளோடு அவை எந்த அளவிற்குப் பொருந்துகின்றன என்பதை அறிவதற்கும், சரியாக மதிப்பீடு செய்வதற்கும், அரசியல், அரசியற் கொள்கைகள் பற்றிய தற்காலக் கருத்துக்களென்ன வென்பதைத் தெரிந்து கொள்வது இன்றியமையாததாகும்.

அரசியலென்பது, நிலப்பரப்பு (territory), மக்கள் கூட்டம் (population), அரசாங்கம் (government), இறைமை (sovereignty) எனப்படும் நான்கு கூறுகளை ஒருங்கே கொண்டுள்ள அரசைப் (state) பற்றிய இயலாகும். இவ்வரசையும், அதன் நோக்கத்தை (end) அடையக் கருவிகளாகக் கொள்ளப்படும் அரசாங்கம் அதன் பிரிவுகளான நிர்வாகத்துறை, சட்டத்துறை, நீதித்துறை ஆகியவற்றின் அமைப்பு, இயல்புகள், இயங்குமுறைகள் பற்றிய கருத்துக்களையுமே தற்காலத்தில் அரசியல் கொள்கை

(Political Theory) எனக் கூறுகின்றனர். இத்தன்மையதான அரசியல் கொள்கை ஐரோப்பிய நாடுகளைப் பொறுத்தவரை, கிரேக்கர்கள் காலத்தில்தான் முதன்முதலில் தோன்றியதென்பது எர்னஸ்ட் பர்க்கர் (E. Barker) போன்ற அரசியல் சிந்தனையாளர்களின் முடிவாகும். கிரேக்க, உரோமானிய நாடுகளில் அரசுமுறை (state system) ஏற்பட்டுஇயங்கிய அதே காலத்தில் ஆசியப் பெருங்கண்டத்தின் பெரும்பகுதிகளிலும், குறிப்பாக இந்தியத் துணைக்கண்டம் சீனா போன்ற பகுதிகளிலும் அரசு முறைகள் இருந்திருக்கின்றன வென்பது ஆராய்ச்சியாளர்களின் முடிவு. இருப்பினும், இந்நாடுகளில் அரசு முறையும் அதைச் சார்ந்த கொள்கைகளும் எப்போது ஏற்பட்டன என்பதைத் திட்டவட்டமாகக் கூற முடியாது. காரணம், ஹோமர் (Homer), ஹெராதத்தஸ் (Herodotus), லிவி (Livy), பிளேட்டோ (Plato), அரிஸ்டாட்டில் (Aristotle), போன்ற அறிஞர்களினுடைய படைப்புக்களைப் போல இந்நாட்டில் நாட்டு நடப்புகளைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் இல்லாமல் போனதேயாகும். ஆனால், ஒரு சிலர் இராமாயணம், பாரதம், மனுஸ்மிருதி போன்ற நூல்கள் இருக்கவில்லையா; அவைகள் அரசியற் கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறவில்லையா என்று வாதிக்கக்கூடும். இவ்விடத்தில் அறிய வேண்டியதெல்லாம் அந்நூல்களில் காணப்படும் கருத்துக்களின் உண்மை அல்லது உண்மையற்ற நிலைமையல்ல, அதற்குமாறாக அந்த நூல்கள் எப்போது ஏற்பட்டன; அவைகள் சற்றேறக் குறைய, எந்தக் காலங்களைப் பற்றியவைகளாக இருக்கின்றனவோ, அந்த அந்தக்காலங்களில் தோன்றியவைதானோ, என்பதாகும். இன்னும் ஒரு படி மேலே சென்று குறிப்பிட வேண்டுமானால் மனுநீதி சாத்திரமே யொரு கட்டுக்கதை என்று கருதப்படுகிறது என்பதை அறிதல் அவசியமாகும்.

அடுத்து மேலை நாட்டு அரசியற் கொள்கைகளும் நடைமுறைகளும் அங்குள்ளவாறே இங்குமிருக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பதும், அவற்றோடு இங்குள்ளவற்றை ஒப்பு நோக்குவதும் எந்த அளவிற்குப் பயன்தரும் என்பது அவ்வப்போதுள்ள நிலைமையைப் பொறுத்ததாகும். பொதுவாக 'இந்திய அரசியற் கொள்கை இந்நாட்டு மக்களால், தாங்களாகவே சொந்தமாக வகுத்துக் கொள்ளக் கூடிய சூழ்

நிலையும், வாய்ப்பும் இருந்தபோது ஏற்பட்டதாகும்.¹ எனவே, அதில் இந்திய முத்திரையைத் தவிர ஐரோப்பா நாடுகளின் தன்மைகளையும், அம்சங்களையும் பெரும்பாலும் காணமுடியாது. இருப்பினும் ஒரு சில அம்சங்களில் இவைகளுக்கிடையே ஒற்றுமை இருப்பதை மறுப்பதற் கில்லை. மேற் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள் அடிப்படையில் இந்திய அரசியற் கொள்கையைப் பற்றியும் திருவள்ளுவர் மனு ஆகியோரு டைய அரசியற் கருத்துக்களில் சிலவற்றைப் பற்றியும் இங்குச் சுருக்கமாகக் காணலாம்.

2. இந்திய அரசியற்கொள்கை

ஆரம்பத்தில் 'இந்தியாவில் அரசியல், அரசதர்மம், அரச சாத்திரம், அரசநீதி, அர்த்தசாத்திரம், தண்டநீதி, நீதிசாத்திரம் போன்ற சொற்களால் வழங்கப்பட்டது'.² இச்சொற்களில் அரச தர்மம், அரசசாத்திரம், அரசநீதிபோன்றவை இந்நாட்டில் மிகப்பழங் காலத்தில் வழக்கிலிருந்த முடியாட்சி அரசாங்க முறையை விளக்கு பவைகளாகும். உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் இருந்த அரசு, அரச சாங்கங்கள்போன்ற பலதிறப்பட்ட அமைப்புக்கள் இங்கும் இருந்த னவாக அவை விளக்குவனவல்ல. ஆயினும், நம்நாட்டு அரசியல் முறையையும் (Political system) அரசாங்க வகைகளையும் (Forms of Government) ஆராய்ந்துள்ள பலர் இங்கும் இதர நாடுகளில், குறிப்பாக கிரேக்க, யவன நாடுகளில் இருந்தது போன்று பலவகைப் பட்ட அரசாங்க முறைகள் இருந்தனவென்று கருதுகின்றனர். இவர்களுடைய கூற்றில் ஓரளவிற்கு உண்மையிருப்பினும், கோனாட் சியையும், ஒரு சில குடியாட்சிகளையும் (Republics) தவிர, இதர பலவகைப்பட்ட அரசாங்கங்கள் இந்நாட்டில் இருந்தனவென்பதை ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லை. குடியாட்சிகள், முடியாட்சி முறை அரசாங்கங்களுக்குப் பிறகு ஏற்பட்டவை என்பது அறிஞர்களால் மறுக்கப்படாததாகும். எனவே, 'அரசின் தொடக்க காலத்திலும்

-
1. U. N. Ghoshal : A History of Indian Political Ideas, P. 3, (1966).
  2. A. S. Altekar : State and Government in Ancient India, P. 1, (1968).

அதற்குப் பிறகும் பன்னெடுங்காலம் முடியாட்சி முறைதான் இந்நாட்டில் இருந்ததென்று சொல்லவேண்டும்'.³ இதனால், அக்காலத்தில் அரசியல் அல்லது அரசியற் கொள்கை முடியாட்சி அரசாங்கத்தைப் பற்றியதாக இருந்ததென்பதும் அதனால் 'அரசியல்' — 'அரசபதவியைப் பற்றிய இயலாக' (Science of Kingship) கருதப்பட்டதென்பதும் அறியத்தக்கதாகும்.

3. திருவள்ளுவர், மனு கண்ட அரசு

மேற்கூறப்பட்ட அரசியலைப் பற்றிய கருத்துக்களைத்தான் திருவள்ளுவரும், மனுவும் நமக்குத் தந்திருக்கின்றனர். எடுத்துக் காட்டாகத் திருக்குறளை எடுத்துக் கொண்டால் பொருட்பாவில் இறைமாட்சி தொடங்கி இருபத்தைந்து அதிகாரங்களில் அரசரது இயல்பு கூறப்படுவதால் அரசியல் என்றும், அமைச்சு முதலாக அவையஞ்சாமை ஈறுகவுள்ள பத்து அதிகாரங்களில் அமைச்சர்களின் குணநலன்கள், தகுதிகள், கடமைகள் கூறப்படுவதால் அமைச்சியல் என்றும் கூறப்படுவதைக் குறிப்பிடலாம். இங்ஙனமே, மனுதர்ம சாத்திரத்தின் ஏழாவது அத்தியாயமும், அரசரது தோற்றம், தன்மை, தகுதிகள், கடமைகள், அமைச்சர்களின் இன்றியமையாமை ஆகிய பலவற்றைக் குறிப்பிடுகிறது. எனவே, இவ்விரு நூல்களும், முடியரசரைப் பற்றியும், முடியாட்சி அரசாங்க முறையின் இலக்கணம், அதன் நோக்கம், செயல்முறை, பயன்பற்றியும் விரிவாக எடுத்துரைத்திருக்கின்றனவென்பது வெள்ளிடைமலையென விளங்கும். ஆனால், இவ்விரு நூல்களும் முடியாட்சி பற்றிய கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறும் முறை மாறுபட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். திருக்குறள், எந்தவொரு தனிப்பட்ட அரசரைப்பற்றியோ, ஆட்சி அமைப்பைப் பற்றியோ கூறுது பொதுவாக அரசருக்கும், அரசாங்கத்திற்கும் இருக்கவேண்டிய தகுதிகளையும், தன்மைகளையும் எடுத்துரைக்கிறது. இதற்கு ஆதாரமாக, பொருட்பாவில் ஆங்காங்கு நிலவிவரும் பல பாக்களும் சொல்லப்படலாமெனினும்,

3. A. S. Altekar : State and Government in Ancient India, P. 75, (1968).

படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்பரன் ஆறும்	
உடையான் அரசருள் ஏறு	(குறள் 381)
தள்ளா விளையுநம் தக்காரும் தாழ்விலாச்	
செல்வரும் சேர்வது நாடு	(குறள் 731)
உறுபசியும் ஓவாப் பிணியும் செறுபகையும்	
சேரா தியல்வது நாடு	(குறள் 734)
ஆங்கமை வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே	
வேந்தமை வில்லாத நாடு	(குறள் 740)

என்ற பாக்களைக் குறிப்பாக எடுத்துக் காட்டலாம். ஆனால் மனு நீதி, பரப்பளவாலும், மக்கள் தொகையாலும் சிறியதாகவுடைய அரசைப் பற்றியும், அவ்வரசில் யார் அதாவது எப்பிரிவைச் சேர்ந்தவர் ஆட்சி செலுத்தத் தகுந்தவர் என்பதைப் பற்றியும் அவ்வரசிற்கே இயல்பாகவுடைய பொருளாதாரத்தைப் பற்றியுமே குறிப்பிடுகிறது.⁴ மனுநீதியின் இக்கருத்துக்கள், அக்காலத்தில் இன அரசு (Tribal Polity) முறை இருந்தது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளன.

4. இறையரிமைக் கோட்பாடு பற்றிய கருத்துக்கள் (Ideas of Divine Right theory)

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்காலம் வரை, ஐரோப் பாவில் அரசர் கடவுளின் அவதாரம் அல்லது கடவுள் தன்மையுடையவர் என்று மக்களால் கருதப்பட்டார். அதேபோல இந்தியாவிலும் ஆதிகாலத்தில் அரசர் இறைவனின் அவதாரம் என்ற எண்ணம் இருந்தது. இக்கருத்தை ஆதரித்துப் பலநாடுகளில் இராபர்ட்டு பிஃல்மரைப் (Robert Filmer) போன்ற அறிஞர்கள் பல கருத்துக்களை எடுத்துரைத்திருக்கின்றனர். அக்கருத்துக்களின் தொகுப்பே இறையரிமைக் கோட்பாடு. இக் கோட்பாடு, 'அரசர், கடவுள் அல்லது கடவுளின் பிரதிநிதியாவார்; அவர் தம் விருப்பம் போலக் குடிமக்களை ஆளும் உரிமையுடையவர்; அவருடைய ஆணைகள், அவை எத்தன்மையனவாக இருந்தாலும் சட்டங்களாகும்; மக்கள் அவைகளை ஏற்றுக்கொண்டு அரசருக்குக்

4. Charles Drekmeier : Kingship and Community in Early India, P. 228, (1962).

கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டும்; அரசரைப் பதவியிலிருந்து விலக்கு வதற்கு உரிமை கிடையாது', என்று வற்புறுத்துவதாகும். இக்கோட்பாடு இங்கிலாந்து நாட்டில் 17ஆம் நூற்றாண்டில் ஸ்டூவர்டு அரசர்கள் (Stuart Kings) காலத்திலும், ஃபிரான்சில் பதினாசாம் லூயி காலத்திலும் அதற்குப் பிறகும் உச்சநிலையிலிருந்தது. எனினும், இக்கோட்பாடு இவ்விரு நாடுகளிலும் 1688-இலும் 1789-இலும் முறையே ஏற்பட்ட புரட்சிகளின் விளைவாகக் குழிதோண்டிப் புதைக்கப்பட்டது.

இக்கோட்பாடு எந்த அளவிற்கு இந்தியாவில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்ததென்பதை இங்குச் சுருக்கமாகக் காணலாம். இந்து அரசியல் கொள்கையில் (Hindu Political Theory) அரசர் இறைவன் அவதாரமாக அல்லது இறைமைத்தன்மை (Divinity)யுடையவராகக் கருதப்பட்டாரென்ற செய்திகள் ஒரு சில இடங்களில் காணப்படுகின்றன. 'அரசர் இந்திரனாக, வருணனாக அல்லது சோமனாகக் கருதப்பட்டார்' என்று மனு கூறுவதாக கோஷால் எழுதியிருப்பது இங்கு அறியத்தகுந்ததாகும்.⁵ அவர் மேலும் குறிப்பிட்டுள்ளதாவது: மக்கள், அரசரொருவர் இல்லாமலும் ஆதரவு, பாதுகாப்பு இல்லாமலும் நவித்தபோது கடவுள் அவர்களைக் காப்பாற்ற அரசரைப் படைத்தார். அப்படைப்பில், அவர் (கடவுள்) இந்திரன், வாயு, எமன், சூரியன், அக்கினி, வருணன், சந்திரன், குபேரன் ஆகியோரின் மேல் அணுக்களை எடுத்துப் பயன்படுத்தினார். எனவே, அரசர், இறைவனால் படைக்கப்பட்ட 'இதர ஜீவராசிகளினும்' மேலானவர். இக்கருத்துக்கள் மனுதர்ம சாத்திரத்தின் ஏழாவது அத்தியாயத்தில் மூன்று முதல் பதின்மூன்று முடிய உள்ள ஸ்லோகங்களில் காணப்படுகின்றன. 'அரசர், காட்டுமிராண்டித் தனமான வாழ்க்கையினின்றும் மக்களைக் காப்பாற்றி ஆட்சி செய்வதற்காக இறைவனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டார்' என்று திரக்மேரும் கூறுகிறார். இதனை வலியுறுத்தும் வகையில் விஷ்ணு புராணமும், மசாபாரதமும் பல கருத்துக்களை எடுத்துரைக்கின்றன. இருப்பினும், 'ஸ்டூவர்டு அரசர்களுக்கு இருந்ததைப் போன்ற ஆதிக்கஅதிகாரமும்,

சலுகைகளும் இந்து அரசர்களுக்கு இருக்கவில்லை⁶ என்று திரக் மேர் குறிப்பிட்டிருப்பதையும், தர்மசாத்திரங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு ஆராயும் போது, இந்திய நாட்டு அரசர்கள் சில விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டியவர்களாக இருந்தார்களென்பது புலனாகும். எனவே, இந்நாட்டில் இறையுரிமைக் கோட்பாடு அதன் முழுமையான பொருளில் பின்பற்றப்படவில்லையென்பது உறுதியாகிறது.

இவ்விறையுரிமைக் கோட்பாட்டைத் திருவள்ளுவர் ஏற்கவில்லை. இறைமாட்சி என்னும் அதிகாரத்தில் அவர்

முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்
கிறையென்று வைக்கப் படும் (குறள் 388)

என்று கூறியிருப்பதால் அரசரின் தெய்வீகத் தன்மையை அவர் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார் என்று கருதுவோர் உளர்.

ஆனால்,

படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்பரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு (குறள் 381)

என்று தொடங்கி,

கொடையளி செங்கோல் குடியோம்பல் நான்தும்
உடையானும் வேந்தர்க் கொளி (குறள் 390)

என்று முடிவும் பத்துக் குறட்பாக்களிலும் அரசரைச் சாதாரண மனிதர்களுள் ஒருவராகவேயல்லாது கடவுளாகத் திருவள்ளுவர் காணவில்லை என்று திட்டவட்டமாகக் கூறலாம்.⁷ ஏனெனில் இந்தப் பாக்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற அரசருடைய இயல்புகள், பண்புகள், கடமைகள், பொறுப்புக்கள் ஆகிய பலவும் மானிடப் பிறவி எடுத்து ஆனால் ஆட்சியிலுள்ள ஒருவர் பெற்றுக் கடைப்பிடித்து ஒழுக்கவேண்டியவைகளாகவேயுள்ளன. அரசர், இறைவனவதாரமாக அல்லது பிரதிநிதியாக இருப்பின் மேற்கூறப்பட்ட இயல்புகளும், பிறவும் அவருக்கு இயற்கையாகவேயமைந்திருக்குமன்றோ?

6 Charles Drekmeier : Kingship and Community in Early India, P.5

7. வ.சு.ப. மாணிக்கம் : வள்ளுவம், பக்கம் 236.

5. அரசாங்கம் பற்றிய கொள்கைகள்

அரசியலிலும், அமைச்சியலிலும் அரசருக்கும் அமைச்சருக்கும் இருக்கவேண்டிய குணநலன்களையும், தகுதிகளையும் திருவள்ளுவர் விரிவாக எடுத்துரைத்த போதிலும் அவை, அவருடைய அரசாங்கம் பற்றிய கருத்துக்களும், கொள்கைகளும் ஆகும் எனில் தவறுகாது. எடுத்துக்காட்டாக,

படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்பரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு (குறள் 381)

அறன்இழுக்கா தல்லவை நீக்கி மறன்இழுக்கா
மானம் உடைய தரசு (குறள் 384)

இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்ல தரசு (குறள் 385)

என்ற பாக்கள் அரசாங்கம் வலிமை, அறவழி, பொருளாதாரச் செழிப்பு ஆகியவைகளையுடையதாக இருக்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்துகின்றன.

இவற்று மாண்பிறந்த மானமும் மாணா
உவகையும் ஏதம் இறைக்கு (குறள் 432)

தன்குற்றம் நீக்கிப் பிறர்குற்றம் காண்கிற்பின்
என்குற்றம் ஆகும் இறைக்கு (குறள் 436)

என்ற குறள்கள் அரசாங்கம் வரம்பிற்குட்பட்டதாகவும், சார்பற்றதாகவும் இருக்கவேண்டுமென்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

6. பொதுநல அரசுக் கொள்கை

(Theory of Welfare State)

ஆள்பவர்களின் எண்ணிக்கை, ஆட்சி அதிகாரம் எந்த நோக்கத்தை அடைவதற்காகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்ற அடிப்படைகளில் அரசாங்கங்கள் தரம் பிரிக்கப்பட வேண்டுமென்பது கிரேக்க அறிஞரான அரிஸ்டாட்டிலின் கருத்து. கிரேக்கத்தில் பலவகைப்பட்ட அரசாங்கங்கள் இருந்ததனால் அவர் மேற்கூறப்பட்ட அளவுகோல்களைப் பற்றிக் கூறினார். ஆனால், இந்தியாவில் முடியாட்சியைத் தவிர வேறு அரசாங்க அமைப்புகள் இருக்கவில்லை. எனினும், முடியாட்சியில் மக்களாட்சியையும், குடியாட்சியையும்

சியில் கொடுங்கோலாட்சியையும் காணலாம். ஆட்சி எவ்வுருவத்தையெனும் அதன் நோக்கம், பயன் ஆகியவை கருதித்தான் உயர்ந்த தென்றோ தாழ்ந்ததென்றோ கொள்ளப்படவேண்டும். திருவள்ளுவரும், மனுவும் கோளுட்சியில் கொடுங்கோலாட்சிக்குப் பதிலாகச் செங்கோலாட்சியை-மக்கள் நலம் பேணும் ஆட்சியை-விரும்பினர். மக்கள் நல அரசாகக் கோட்பாடு இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்டதாகும். இதற்கு முன்பு அரசு காவல் அரசு (Police state) என்றே கருதப்பட்டது. ஆனால், திருவள்ளுவர் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஆக்கநல அரசுக்கான விந்திட்டு விட்டாரென்பது 'செங்கோன்மை' என்ற அதிகாரத்தில் காணப்படுகின்ற கருத்துக்களிலிருந்து தெளிவாகிறது.

வான்றோக்கி வாழும் உலகெல்லாம் மன்னவன்

கோல்கோக்கி வாழும் குடி

(குறள் 542)

குடிதழிஇக் கோலோச்சும் மாநில மன்னன்

அடிதழிஇ நிற்கும் உலகு

(குறள் 544)

என்னும் குறட்பாக்களும் பிறபாக்களும் அக்கோட்பாட்டை வலியுறுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

7. வள்ளுவரும் புரட்சியும்

திருக்குறளின் எப்பகுதியிலும் புரட்சியைப்பற்றிய கருத்துக்கள் காணப்படவில்லையென்பது தமிழ்ப் பேராசிரியர்களின் வாதமாகும். இந்த வாதம் எந்த அளவுக்குச் சரியானதென்பது ஆராய்ந்தறியப்பட வேண்டியதாகும். இத்தகையதோர் முயற்சிக்குத் துவக்கமாக அறிஞர்கள் கொடுங்கோன்மை என்னும் அதிகாரத்திலுள்ள பத்துப்பாக்களையும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். இவ்வத்தியாயத்தில் திருவள்ளுவர் கொடுங்கோன்மையின் தன்மையையும், அதனால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளையும் தொகுத்துத் தந்திருக்கின்றார். குறிப்பாக,

கூழும் குடியும் ஒருங்கிழக்கும் கோல்கோடிச்

சூழாது செய்யும் அரசு

(குறள் 554)

என்ற குறளில் வரும் 'ஒருங்கிழக்கும்' என்னும் சொற்கள் அரசருக்கெதிராக ஏற்படக்கூடிய புரட்சியையும், அதன் விளைவாக ஆட்சி இழக்கப்படக்கூடிய சூழ்நிலையையும் கோடிகாட்டுவனவாக அமைந்

துள்ளன. இவ்விடத்தில் மக்களாட்சி முறையொன்றைத்தவிர, பிற ஆட்சிமுறைகளில், குறிப்பாக, கொடுங்கோலாட்சி முறையில் புரட்சியல்லாத, சட்டபூர்வமான முறைகளைப் பின்பற்றி ஆட்சியை அகற்ற எக்காலத்திலும் உலகின் எப்பகுதியிலும் வழிவகைகள் செய்யப்பட்டிருக்கவில்லை என்பதை அறிதல் அவசியமாகும். திருவள்ளுவர், அவருடைய நூல் முழுவதிலும் கோளாட்சி முறையைப்பற்றிய பொதுவான கருத்துக்களை மட்டுமே கூறுகிறார் என்பதும், அம்முறைக்கு ஆதாரமாகவுள்ள வாரிசரிமை போன்ற கொள்கைகளை (Principles) எடுத்துரைக்கவில்லையென்பதும், தகுதியும், திறமையும் உடைய எவரும் அரசராக இருக்கலாம் என்ற கருத்தையுடையவராக அவர் இருந்தாரென்பதற்கு ஆதாரமாக அமைவனவாகும். இந்த வாத அடிப்படையில் கொடுங்கோலனான அரசனொருவன் பதவியில் நீடிக்க முடியாது -- மக்கள் அவனை நீடிக்க விடமாட்டார்கள்--என்ற கருத்தில் பல குறள்களைத் தந்திருக்கின்றார். எனவே, இப்பொருள்படத்தான் மேற்கூறப்பட்டுள்ள குறளில் 'ஒருங்கிழக்கும்' என்றார் எனில் தவறுகாது. ஒருங்கிழக்கின்ற நிலை புரட்சியினால் ஏற்படுவது என்பது அறியத்தக்கதாகும். இதற்கு வலுவூட்டுமாறு வேறு சில கருத்துக்களை அவர் உட்பகை என்ற அதிகாரத்திலும் தந்திருக்கின்றார். இக்கருத்துக்கு ஆதாரமாக நாடு என்னும் அதிகாரத்திலுள்ள குறட்பாக்களும் ஆராய்ந்தறியப்படுதல் அவசியமாகுமெனத் தோன்றுகிறது. மேற்கூறப்பட்டவைகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு, நேர்மையற்ற, மக்கள் நலனை நோக்கமாகக்கொண்டு செயலாற்றாத அரசாங்கத்திற்கெதிராகப் 'புரட்சி' செய்யவும், அதனை அழிக்கவும் மக்களுக்குள்ள உரிமைக்காகத் திருவள்ளுவர் வாதாடுகிறார் எனலாம். இத்தகைய கருத்துக்கள் மனுதர்மசாத்திரத்தில் 'தண்டம்' 'தர்மம்' (Dharma)பற்றிய விளக்கங்களில் தெளிவாகக் காணக்கிடக்கின்றன.

8. அமைச்சரவைக் கொள்கைகள்

கோளாட்சியிலும் சரி, குடியாட்சியிலும் சரி, அமைச்சரவை இன்றியமையாததாக இருந்துவந்திருக்கிறது. இதற்குக் காரணங்கள் பலவாகும். அவைகளுள் ஒன்றாக, பண்டைக்கால அரசாங்கத்தில் அதன் தலைவர் (அரசர்) அறிவாலும், ஆற்றலாலும் சிறந்தவ

ராக இருந்தபோதிலும், தனியாளாக நாட்டு ஆட்சியைத் திறம்பட நடத்தமுடியாது என்று கருதப்பட்டதால் அரசருக்குத் துணையாக அறிவுரை வழங்க அமைச்சரவை ஏற்பட்டதென்பதைக் கூறலாம். இத்தகைய அமைச்சரவையைப் பற்றிய கருத்துக்களைத் திருவள்ளுவரும் மனுவும் மிக விரிவாகவும் அழகாகவும் கூறியிருக்கிறார்கள். திருவள்ளுவர், அரசருக்குத் துணையாகக் கல்விகேள்விகளிற் சிறந்த மதிநுட்பம் மிக்க, திறமைபுடைய, இராசதந்திரத்தில் வல்ல அமைச்சர்கள் தேவையென்கிறார். இக்கருத்துக்கள் பின்வரும் குறள்களில் தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளன.

கருவியும் காலமும் செய்கையும் செய்யும்
அருவியையும் மாண்ட நாமச்சு (குறள் 631)

அறனறிந் தான்மறமந்த சொல்லான் எந்தனன்றும்
திமனறந்தான் தேர்ச்சித் துணை (குறள் 635)

விரைந்து தொழில்கேட்கும் ஞாலம் நீரந்திமிது
சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின் (குறள் 648)

மனுவும் அமைச்சரவை பற்றிக் கருத்துக்கள் வழங்குகிறார். ஆனால் இவ்விருவருக்குமிடையே காணப்படும் வேற்றுமையொன்றுண்டு. திருவள்ளுவர் தகுதியுடைய எவரும் அமைச்சராகலாம் என்கிறார். மனுவோவெனில், அமைச்சர்கள், மேற்குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவும், பரம்பரை பரம்பரையாகப் பதவிக்கு வருபவர்களாகவும் இருக்க வேண்டுமென்கிறார். பெரும்பாலான ஸ்மிருதிகள் அமைச்சர்பதவி, பிராமண வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களுக்கே தரப்படவேண்டுமென்று வற்புறுத்தும்போது, மனு ஒருசில அமைச்சர்கள் கூத்திரியப் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் இருக்கலாம் என்று கூறுவதால் வகுப்பு வாதிடகளில் சற்றுப் பரந்த நோக்குடையவராகத் தோன்றுகிறார்.

அமைச்சரவை அரசாங்க முறையில் தற்காலத்தில் பின்பற்றப்பட்டுவரும் அமைச்சர்களின் கூட்டுப் பொறுப்பு (Collective responsibility), இரகசியப் பாதுகாப்பு (Secrecy) போன்ற கொள்கைகள் அக்காலத்திலும் பின்பற்றப்பட்டிருந்திருக்க வேண்டுமென்பது இவர்கள் நூற்களிலிருந்து தெரியவருகிறது.

“அமைதி, போர், பொருள் (wealth), பாதுகாப்பு (Protection), இராச்சியத்தின் பொது நிலைமை போன்ற விவகாரங்களில் அமைச்சர்களின் கூட்டுக் கருத்தைத் தெரிந்துகொண்ட பிறகே அரசர்

எந்த முடிவிற்கும் வரவேண்டுமென்றும், அமைச்சரவைக் கூட்டங்களில் நடந்த விவாதங்களையும், பிறவற்றையும் இரகசியமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும்”⁸ மனுதர்மசாத்திரம் கூறுகிறது. இக்கொள்கைகள் அரசருக்கெனச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், அமைச்சர்களுக்கும் பொருந்தும்.

திருவள்ளுவரும் இக்கொள்கைகளை வலியுறுத்துகிறாரென்பது

• தெரிதலும் தேர்த்து செயலும் ஒருதலையாச்
சொல்லலும் வல்ல தமைச்சு (குறள் 634)
கடைக்கொட்கச் செய்தக்க தாண்மை இடைக்கொட்கின்
எற்று விழுமந் தரும் (குறள் 663)

என்ற குறட்பாக்களால் தெரிகிறது.

9. மண்டலக் கொள்கை (Mandala Theory)

இராசதந்திரம் (Diplomacy), அயல்நாடுகளுடனான உறவுகள் பற்றிய சிறந்த கருத்துக்களும் திருக்குறளில் காணப்படுகின்றன. அவ்வாறே, மண்டலக் கொள்கைபற்றிய கருத்துக்களும் விரவிக்கிடக்கின்றன. மனுதர்ம சாத்திரத்திலும், திருக்குறளிலும் இக்கொள்கை எவ்வாறு தரப்பட்டிருக்கிற தென்பதைக் காணலாம்.

மனுவின் மண்டலக்கொள்கை ஓர் அரசனுக்கு வழிகாட்டும் வகையில் கூறப்பட்டுள்ளது. அரசன் தன் நாட்டிற்கு அடுத்துள்ள அரசைப் பகையரசாகவும், அதற்கும் அடுத்துள்ள நாட்டை நட்பாகவும் கொள்ளவேண்டும்; இவ்வாறே பகைவனுக்கு நண்பனையும், நண்பனுக்கு நண்பனையும், பின்னொன்று தாக்குபவரையும், பின்னொன்று உதவி செய்பவரையும் இனங்கண்டுகொள்ள வேண்டும்; இத்தகைய போர்களில் ஆர்வங்காட்டாது நிற்கிற பேரரசனையும் (உதாசீன்) தாக்கும் வல்லமை பெற்று அருகிலேயே உள்ள அரசனை (மத்யமன்)யும் கண்காணித்துக்கொண்டு தன் வலிமையை நிலைநாட்டிப் பேரரசனாக முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்று மனு குறிப்பிடுகிறார். ஆகவே அவர் சொல்லும் மண்டலத்தில் பன்னிரண்டு

அரசர்களும் மொத்தமாக எழுபத்திரண்டு வலிமைக் கோட்பாடுகளும் (Prakritis) உள்ளன. இதுதவிரப் பகைவரின் திறனை எவ்வாறு உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும், எப்படி அவர்களை அடக்க வேண்டும், போரில் ஆறு முறைகளான சாந்தி முதல் துவைதிபாவம் வரையானவற்றைக் கைக்கொண்டு எவ்வாறு வெற்றிகரண வேண்டுமென்றும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

ஆனால் வள்ளுவர் 'அணுவைத் துளைத்து, ஏழ்கடலைப் புகுத்திக் குறுகத்தறித்த குறள்' எழுதியவராகையால் பன்னிரண்டு அரசர்கள், 72 பிரகிருதிகள், 6 குணங்கள், 4 உபாயங்கள் என்று இவற்றை விவரிக்காமல், இகல், பகைமரட்சி, பகைத்திறம், தெரிதல் ஆகிய அதிகாரங்களில் சுருங்கக் கூறுகிறார். எடுத்துக் காட்டாக மண்டலக்கொள்கையில் துவைதிபாவம் எனும் போர் முறையைப்பற்றி மனு கூறுவதைப் போலவே வள்ளுவரும் கூறுகிறார். ஓர் அரசன் ஒரே நேரத்தில் இரு பகைவர்களுடன் போர் செய்யமுடியாத காலத்தில் ஒருவனுடன் நட்பாகச் சேர்ந்து கொண்டு மற்ற பகைவனை அடக்குவதுதான் இம்முறை. வள்ளுவரும் இதையே

தன்துணை இன்றால் பகைஇரண்டால் தானெருவன்
இன்துணையாக் கொள்கவற்றின் ஒன்று (குறள் 875)

எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

வள்ளுவரும் மனுவும் வேறுபடும் இடங்களுமுண்டு. அவைகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கீழ்க்கண்டவற்றைக் கூறலாம். மனு கூறும் அரசர், மண்டலம் முழுவதையும் தன் ஆதிக்கத்தின் கீழ்க் கொண்டு வருவதற்காகப் போர் செய்வதையே பெரும்பாலும் தன் கடமையாகக்கொண்டிருக்க வேண்டியவராவார். ஆனால் குறள் விவரிக்கும் அரசர் பகைமையை விரும்பாதவராகப் 'பகை நட்பாக் கொண்டொழுகும் பண்புடையான்' (குறள் 874). மேலும், வள்ளுவர் வடமொழி நூலாசிரியர்களின் மண்டலக்கொள்கையை⁹ ஆமோதிப்பதைப்போல அரசர், அமைச்சர் ஆகியோர் தத்தம் அறிவுத்திறனுக்கு

ஏற்ப, பகையையும், நட்பையும் இனம் கண்டுகொண்டு ஆவன செய்யவேண்டும் எனக் கூறியுள்ளார்.

படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்பரண் ஆறும்

உடையான் அரசருள் ஏறு

(குறள் 381)

என்னும் இக்குறளில் நாட்டின் அங்கங்களைச் சொல்லும்போது நட்பு நாடுகளின் இன்றியமையாமையை வலியுறுத்துகிறார்.

அடுத்து, திருவள்ளுவர் மனுவைப்போலத் திட்டவட்டமாக வரையறை செய்கின்ற முறையில் மண்டலம் பற்றி எடுத்துரைக்காமல், தூது, ஒற்று என்னும் அதிகாரங்களில் வெளிநாடுகளுடன் அமைத்துக்கொள்ளவேண்டிய உறவுகளைப்பற்றித் தெளிவாகக் கூறுகிறார். வெளிநாட்டு உறவுகள் பற்றிய திருவள்ளுவரின் கருத்துக்கள் மனுவின்மண்டலத்தைவிடப் பரந்தவையும், உயர்ந்தவையுமாகும். இவ்வாறு பரந்த சில நெறிகளை மட்டும் சொல்லி, அவ்வளவு முக்கியமல்லாத பிறபொருள்பற்றிச் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டதால்தான் குறள் காலம் கடந்து நிற்கிறது.

10. முடிவுரை

இவ்வாறு திருவள்ளுவரும் மனுவும் ஒருசில அம்சங்களில் ஒன்றுபட்ட, மாறுபட்ட கருத்துக்களையுடையவர்களாக இருக்கின்றனர். இக்கருத்துக்களடிப்படையிலும் பிற அறிஞர்கள் இவர்களைப் பற்றிக் கூறியுள்ளவற்றின் அடிப்படையிலும் மனுதர்ம சாத்திரம் 'ஒரு குலத்துக்கு ஒரு நீதி' யாகக் கருதப்படும் நிலையிலுள்ளது என்பதும், திருக்குறள் எந்நாட்டாரும், எந்நெறியாரும், எம்மொழியாரும் ஏற்றுப் போற்றுவதாகவுள்ளதென்பதும் தெளிவாகும்.

எது எவ்வாறாயினும் இந்நாட்டுப் பெரியோர்களும் பிற நாட்டு அறிஞர்களும் இவ்விருவர்தம் நூல்களை ஆராய்ந்து அவற்றால் ஏற்படக்கூடிய பலன்களை எடுத்துரைக்கின்றார்கள். எனவே, இவர்களுடைய கருத்துக்களை நாம் அறியும்போது வாழ்க்கையின் பயனையும், பொருளையும் அறியமுடிகிறது. இவர்களுடைய கருத்

துக்கள், ஆற்றிவு படைத்த மனிதர்கள் சேர்ந்து கூட்டமாக வாழ வேண்டியதன் இன்றியமையாமையையும், மக்களிடையே எத்தகைய உறவு இருக்கவேண்டுமென்பதையும் உணர்த்துகின்றன. இருப் பினும், கடந்தகாலக் கருத்துக்களும், பழக்கவழக்கங்களும் தற்கால மனித சமுதாயத்தின் நடத்தைக்கும், நடப்புக்கும், எப்பொழுதுமே வழிகாட்டுபவையாகக் கருதுவதற்கில்லை. ஆனால், திருவள்ளுவரு டைய கருத்துக்கள் இறவாப் பெருமையுடையன என்பதில் ஐயமில்லை

SELECT BIBLIOGRAPHY

1. U. N. Ghoshal : A History of Indian Political Ideas, 1966.
2. A. S. Altekar : State and Government in Ancient India, 1958
3. Charles Drekmeier : Kingship and Community in Early India, 1962.
4. John W. Spellman : Political Theory of Ancient India, 1964.
5. F. Max Muller : The Laws of Manu, Vol. XXV, 1967.
6. N. Murugesu Mudaliar: Polity in Tirukkural, 1968.
7. S. Vaipayuri Pillai : History of Tamil Language and Literature, 1956.
8. Dr. N. Subrahmanian : Sangam Polity, 1966.
9. டாக்டர் மு. வரதராசனார் : திருவள்ளுவர் அல்லது வாழ்க்கை விளக்கம், 1955.
10. ச. தண்டபாணி தேசிகர் : திருக்குறள் - உரைவளம், பொருட்பால், 1951.
11. டாக்டர் வ.சுப. மாணிக்கம்: வள்ளுவம், 1953.
12. V. Subramanian : Tamil Contribution to Hindu Political Thought, an Article published in the Indian Journal of Public Administration, Vol. XV, No. 2, April-June, 1969.

பேராசிரியர் பர. சூரிய நாராயணன்

திருவள்ளுவரும், கிரேக்க அரசியற்

சிந்தனையாளர்களும்

1. முன்னுரை

மக்கட் சமுதாய வாழ்வில் தோன்றிய அருங்கலைகளுள் அரசியலும் ஒன்று. அரசியலில் பண்டைத் தமிழாசிரியராகிய திருவள்ளுவரும், பண்டைய கிரேக்க ஆசிரியர்களான சரக்கிரட்டசு, பிளேட்டோ, அரிசுடாடில், எம்பிக்யூரசு, சீனோ, கிரிசிப்பஸ், பனேசியசு முதலியோரும், அரசு, அறம் அல்லது நீதி, உரிமை, அரசியலமைப்பு விதிகளுக்கு உட்பட்ட அரசாங்கவகை, சட்டத்துக்கு மக்கள் கொடுக்க வேண்டிய முக்கியத்துவம் அல்லது மதிப்பு முதலிய கருத்துக்களைப் பற்றிக் கூறியவையெல்லாம், அவரவர் சிந்தித்த சூழ்நிலைகளோடு ஈண்டு எடுத்து ஒப்பு நோக்கப்படுகின்றன.

2. திருவள்ளுவர் சிந்தித்த சூழ்நிலையும் கிரேக்க ஆசிரியர்கள் சிந்தித்த சூழ்நிலைகளும்

கடைச்சங்க காலத்தில் அல்லது அதை ஒட்டிய காலத்தில் (அதாவது கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் அல்லது அதை ஒட்டிய

காலத்தில்) வாழ்ந்தவராகக்கொள்ளப்படும் பேராசிரியர் திருவள்ளுவர் காலத்தில் தமிழகத்தில் மூன்று பேரரசுகளாகிய சேர, சோழ, பாண்டிய அரசுகளும், பல குறுநில மன்னர்களுடைய அரசுகளும் இருந்தன. அரசாங்க வகையைப் பொறுத்தவரையில் முடியாட்சியே இருந்தது. எனினும் இது கிரேக்கர்களால் குறிப்பிடப்படுகிற கீழை நாட்டு அரசுகளின் எதேச்சாதீதாரம் (Oriental Despotism) என்ற வகையைச் சார்ந்து இராமல், சமுதாய வழக்காறுகள், அமைச்சர், புலவர் ஆகியோரின் அறிவுரைகள் முதலிய கருத்துக்களினால் வரம்புபடுத்தப்பட்ட மக்களுடைய நலனை எதிரொலிக்கின்ற முடியாட்சியாக இருந்தது. எண்பேராயம், ஐம்பெருங்குழு முதலிய நிறுவனங்கள் அரசருக்கு அறிவுரை கூறி நாட்டில் ஆட்சி நடைபெறுவதற்கு உதவி செய்தன. இந்த நிறுவனங்கள் சங்க இலக்கியங்களில் சுட்டிக்காட்டப்படாமையினாலும், இவை பிற்காலத்தில் காணப்பட்ட அரசியலமைப்புக்கள் ஆகையினாலும், இவை வள்ளுவர் காலத்திய அரசியலமைப்புக்களல்ல என்று ஒரு மறுப்பு எழுதல் கூடும். வள்ளுவருடைய குறளில் பெரியாரைத்துணைக் கோடல் என்ற அதிகாரத்தில் கூறும் கருத்துக்களிலிருந்து, அவர் கூறும் அறிவிலும், பண்பிலும், செயலறிவிலும் உயர்ந்த பெரியோர்கள்தாம், பிற்காலத்தில் தோன்றிய எண்பேராயத்துக்கும், ஐம்பெருங்குழுவுக்கும் கரு அல்லது ஆதாரம் என்று நாம் கொள்ளலாம். அரசனுக்குப் பண்டைத் தமிழக அரசில் எவருடைய அறிவுரைக்கும் இடமில்லாதபடி வரம்பற்ற அதிகாரம் இருந்ததென்பதற்குச் சான்று இல்லை; முதலில் அமைச்சரேனும் அரசருக்கு அறிவுரை கூறும் நிறுவனமாக இருந்து வந்துள்ளார். பின்னர் பல்வேறு தொழிலைச் செய்பவரும் அவ்வத்துறையில் அரசருக்கு அறிவுரைகூறும் நிறுவனமாக அமைந்தனர்.

“அமைச்சர், புரோகிதர், சேனாபதியர்,
தவாத்தொழில், தூதுவர், சாரணர் என்றிவர்,
பார்த்திவர்க் கைம்பெருங் குழுவெனப் படுமே”

“கரணத்தியலவர், கரும காரர்,
கனகச் சுற்றம், கடைகாப்பாளர்,
நகர மாந்தர், நளி படைத் தலைவர்,
யாண வீரர், இவுளி மறவர்,
இனையர் எண்பேராயமென்ப”

(எண்பேராயம் -- மாசபை)

எனவே வள்ளுவருடைய பெரியாரைத் துணைக்கோடல் என்ற கருத்துக்கு ஆதாரமாக, பிற்கால நிறுவனங்களான எண்பேராயமும், ஜம்பெருங்குழவும், வள்ளுவர் காலத்தில் மிகச் சுருங்கிய, அல்லது சிறிய அளவிலேனும் இருந்திருத்தல் கூடும் என்று நாம் கூறலாம். நாட்டின் சிறிய உட்பிரிவான ஒவ்வொரு ஊரிலும் மக்கள் யாவரும் அடங்கிய மன்றம் என்ற நிறுவனமும், அதனுடைய தீர்மானங்களை நிறைவேற்றி வைப்பதற்கும், நீதி வழங்கவும், குடவோலை முறையால் தேர்ந்தெடுத்து அமைக்கப்பட்ட அறங்கூறு அவையம் என்ற செயற்குழுவும் இருந்தன. (ஆதாரம்: டி. வி. சதாசிவப்பண்டாரத்தார், 'பிற்காலச் சோழர் வரலாறு' - பாகம் 3). தேவைக்கேற்பச் செயற்குழுவின் எண்ணிக்கை பெருகியோ, சுருங்கியோ இருந்தது. இச்சூழ்நிலைகளைக் கவனிக்கும்போது வள்ளுவர் காலத்திலிருந்த அரசு கிரேக்க நகரசுகுகளைப் போலப் பரப்பளவில் சிறியதாக இல்லாமல், பெரியதாகவும் மக்கள் நலனுக்கு உகந்த முடியாட்சி முறையை நடு அரசாங்கத்தில் உடையதாக இருந்ததென்றும், உள்ளூராட்சி முறையில் முழுவதும் குடியாட்சி அரசாங்கம் செயல்பட்டுவந்ததென்றும் அறிகிறோம். மேலும் கிரேக்க நகரசுகுகளிலிருந்த அடிமை வகுப்பு என்ற வகுப்பும் தமிழக அரசுகளில் இல்லையென்பதும் கவனிக்கத் தக்கது. அடிமை என்ற வகுப்பு தோன்றிய சூழ்நிலைகளை ஜே. என். வீச் (J. N. Weech) முதலிய உலக வரலாற்றாசிரியர்கள் விவரித்துள்ளனர்; போரில் சிறைப் பிடிக்கப்பட்டவர் வென்றவருக்கு வேலை செய்யும் அடிமைகளாக மாற்றப்பட்டதையும், கடன் வாங்கியவர், குறிப்பிட்ட கால வரம்பிற்குள்ளாகக் கடனைத் திருப்பிச் செலுத்த இயலாமற் போகும்போது, கடனாளி, கடன் கொடுத்தவருக்கு அடிமையாகப் பிணிக்கப்பட்டும், சிறையிலிடப்பட்டும், இறுதியாகக் கொல்லப்பட்டும் போனதையும், ரோமானியச் சட்டமுறைகளிலிருந்தும், கிரேக்க வழக்கங்களிலிருந்தும் அவர்கள் எடுத்துக்கூறுகின்றனர். இவர்கள் கூறும் சூழ்நிலைகள் பண்டைத்தமிழகத்தில் காணப்படவில்லை. அடிமை வகுப்பினரைப் பற்றி, யாதொரு குறிப்பும் தமிழ் இலக்கியங்களில் இல்லை; மாறாகக் கிரேக்க அரசியல் ஆசிரியர்களுடைய நூல்களில் அடிமை வகுப்புப் பற்றிக் கூறப்படும் இடங்கள் பல உள்ளன.

கிரேக்க நகரசுகளின் சில தன்மைகள் கிரேக்க அரசியற் சிந்தனையாளர்களின் கருத்துக்களை உருவாக்குவதற்குத் துணை செய்தன. பண்டைய கிரேக்கர், ரோமானியர், டியூட்டானியர் முதலியோர் உறவுடைய ஒன்றுபட்ட இந்தோ-ஐரோப்பிய அல்லது இந்தோ செர்மானிய இனத்தைச் சேர்ந்தவராவர். ஹெலனியர் அல்லது கிரேக்கர் எனப்பட்ட பிரிவினர், முதலில் கிரீசில் (Greece) சிறு சமவெளிகளில் சிறு சுதந்திர கிராமங்களில் வாழ்ந்தனர்; இனத்தால் உறவுடைய பல குடும்பங்களின் தொகுப்பே (tribe) கிராமம் (tribal State or Village) ஆகும். நாளாவட்டத்தில் பல கிராமங்கள், தம் சொந்த விருப்பத்தின் பேரிலோ, அல்லது கட்டாயமான முறையிலோ, தற்காப்பு, பொருளாதார வளர்ச்சி முதலிய நோக்கங்களுக்காக ஒரே அரசாங்கத்தின் மூலமாக இணைந்து நகரசாக (City State) ஆயின. எனவே கிரேக்க நகரசுகள், பரப்பளவிலும், மற்றும் பல்வேறு இயல்புகளிலும், தற்கால அரசுகளையினின்றும், திருவள்ளுவர் காலத்துத் தமிழக அரசினின்றும் வேறுபட்டிருந்தது. நகரசுகள் பரப்பளவில் சிறியது; அதில் வாழ்ந்த குடிமக்கள் என்ற வகுப்பினர் (Citizen Class) கிரேக்கப் பிரிவாகிய இந்தோ-ஐரோப்பிய மக்கள் இனத்தைச் (race) சேர்ந்தவர். எனவே இந்த இனத்தைச் சேராமல் அங்கு வாழ்ந்திருந்த பழங்குடிமக்கள் அடிமைகள் என ஒதுக்கப்பட்டனர். எனவே அடிமைகள் வகுப்பு என்பது மனித சமுதாயத்திலேயே இயற்கையாகத் தோன்றிய ஒன்று எனப் பிளேட்டோ, அரிசுட்டால் முதலிய கிரேக்க ஆசிரியர்கள் கருதியுள்ளனர். இவ்வாறு இனவேறுபாடு காரணமாகவோ, வேறெதன் காரணமாகவோ, அடிமைகள் வகுப்பு இருப்பதாகத் திருவள்ளுவர் எவ்விடத்தும் தமது நூலில் கூறவில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது. பண்பில் தாழ்ந்தவர்களைக் கூடக் கயவர் என்றே அவர் குறிப்பிடுவாரே தவிர, உரிமையற்ற அடிமைகள் என அவர் தாழ்த்தியதில்லை. மேலும் கிரேக்க நகரசிலுள்ள குடிமக்கள் வகுப்பும் இன அடிப்படையில் ஒன்றுபட்ட அல்லது உறவுடைய வகுப்பு ஆகையினால், அவ்வகுப்பினரே அரசியலுரிமைகள் யாவற்றையும் பெற்றுச் செயல்படுத்திப் பயனடையவும், அதனால் நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியில் பங்குகொள்ளவும் வாய்ப்புக்களைப் பெற்றிருந்தனர். உரிமைகளற்ற அடிமைகள்

டிர்மக்கள் வகுப்பாருடைய நிலங்களைப் பயிரிட்டு வாழ்க்கை நடத்தி
 குன. இவ்வாறு குடிமக்கள் ஏதும் செய்யாமல், தம் நிலங்களை அடிமை
 களின் உதவியினால் பயிரிடுவதற்கு வசதி இருந்ததனால் அவர்களுக்கு
 நாட்டின் அரசாங்கத்தில் பங்கு கொள்வதற்கு வேண்டிய காலவசதி
 இருந்தது. நகரரசு பரப்பளவில் சுருங்கி இருந்ததனாலும், அவர்களுக்கு
 அரசியல் வாழ்க்கையிலீடுபடுவதற்குப் போதிய பொருள் வசதியும் கால
 வசதியும் இருந்ததனாலும், அரசாங்கத்தில் குடிகள் யாவரும் மறைமுக
 மாக அல்லாமல், நேரடியாகப் பங்கு கொள்ளவும், எந்த அரசாங்க
 நடவடிக்கையும் யாவரும் கலந்து ஆலோசிக்கவும், அரசாங்கமே வாழ்
 வின் எல்லாத் துறைகளிலும் குடிமக்களுடைய செயல்களைக் கட்டுப்
 படுத்தவும் கூடிய இயல்புகள் தோன்றின. இத்தகைய இயல்புகளை இக்
 காலத்திய நாட்டு அரசுகளின் (Country States) அமைப்பில் காண
 இயலாது. சுருங்கச் சொல்லின், நற்கால அரசியலமைப்புக்களில்
 காணப்படும் முக்கியமான இயல்பாகிய அரசு என்பதற்கும், சமுதா
 யம் என்பதற்கும் (State and Society) உள்ள வேறுபாடு பண்டைய
 கிரேக்க நகரரசுகளில் காணப்படவில்லை. மேலும் நகரரசின் பரப்ப
 ளவும், குடிமக்கள் தொகையும் சுருங்கியதாக இருந்தமையால், குடிமக்
 கள், முடியாட்சி(monarchy), உயர்குடிப்பிறந்தோராட்சி (arist-
 ocracy), செல்வராட்சி, (oligarchy), நேரடிக் குடியாட்சி (dire-
 ct democracy) முதலிய அரசாங்க வகைகளை ஏற்படுத்தவும், ஒவ்
 வொன்றின் சிறப்புக்களையும், குறைபாடுகளையும் ஆராயவும், பொது
 வாக அரசியல் மாற்றங்களும், புரட்சிகளும் தோன்றுவதற்கான
 காரணங்களை ஆராயவும் வசதிகள் இருந்தன. எடுத்துக்காட்டாக
 ஆதென்சு நகரரசில் (Athens) இத்தகைய வாய்ப்புக்கள் நிறைய
 இருந்தன. எனவே அதில் வாழ்ந்த சாக்ரட்டீசு (கி. மு. 469-
 கி. மு. 399), பிளேட்டோ (கி. மு. 427-347), அரிகுடாடிஸ் (கி. மு.
 384-322), எம்பிகுலூசு (கி. மு. 341-271), ழீனோ (கி. மு. 300க்குப்
 பின்), கிரிசிப்பஸ். பனேசியஸ் முதலியோர் அறம் (அல்லது
 நீதி), உரிமை அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்ட அரசாங்கம்,
 சட்டத்துக்குக் குடிகள் அளிக்கவேண்டிய மதிப்பு முதலியவை
 களைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கருத்துக்களை வகுத்தனர். ஆதென்ஸ்
 ஓர் பேரரசை, நிறுவியிருந்தது: அதில் கி. மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின்

டில் நேர்முகக் குடியாட்சி அரசாங்கம் (direct democracy) இருந்தது. ஆயினும் அது ஸ்பார்ட்டா (sparta) முதலிய பிற கிரேக்க நகரரசுகளின் எதிர்ப்புக்குள்ளாகித் தோற்கடிக்கப்பட்டுப் பேரரசை இழந்தது. அதனுடைய நேர்முகக் குடியாட்சி முறையும் சிதைந்து, பெரும் மாறுதலுக்கு உள்ளாயிற்று. இந்நிலையில்தான் சாக்ரட்டீசும், அவருக்குப் பின் வந்தோரும், அதீனியக் குடியாட்சியில் அரசாங்க நிறுவனங்களையும், செயல்முறைகளையும் ஆராய்ந்து அரசியற் கருத்துக்களைக் கூறினர். திருவள்ளுவர் சிந்தித்த அரசியற் சூழ்நிலைகள் இத்தகைய மாறுதல்களை உடையவை அல்ல. கிரேக்க ஆசிரியர்கள் பெரும்பாலும் தத்தம் காலச் சூழ்நிலைகளின் அடிப்படையில்தான் அரசு, அரசாங்கம், சட்டம், நீதி, உரிமைகள் முதலிய கருத்துக்களை வகுத்தனர். திருவள்ளுவர் வகுத்த அரசியற் கருத்துக்கள் தமிழகத்தில் இருந்த முடியாட்சிக்கு மட்டுமின்றி எவ்வகைப்பட்ட ஒரு அரசாங்க அமைப்பின் நல்லியல்புகளுக்கும் பொருந்துவனவாக இருக்கின்றன. மேலும், வள்ளுவர் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையெல்லாம், தமக்கு முந்தைய அறிஞர்களுடைய கருத்துக்களின் வாயிலாகவும், ஒவ்வொருவருக்கும் இயல்பாக இருக்கக்கூடிய அறஉயர்வை ஒட்டியும், ஆராய்ந்து பார்த்து, அரசியற்கருத்துக்களை வகுத்தார். வள்ளுவருடைய காலச் சூழ்நிலைகளும், கிரேக்க ஆசிரியர்களுடைய காலச் சூழ்நிலைகளும் வேறுபட்டவை. எனவே இவ்விரு திறத்தாருடைய அரசியற்கருத்துக்களும், ஆராய்ச்சி முறைகளும் வேறுபடுகின்றன. எனினும் அடிப்படையான நோக்கங்களில், எடுத்துக்காட்டாக, அறம் அல்லது நீதி, அரசாங்கத்தின் நல்லியல்புகள் முதலியவைகளைப் பற்றிய கருத்துக்களில் பெரிய அளவில் ஒற்றுமை காணப்படுகிறது.

3. அரசியற் கருத்துக்கள்

3.1.0. அறம் அல்லது நீதி (Right or Justice). இக்கால ஆங்கிலேயச் சட்டமுறையில் நீதி (Justice) என்பதற்கு விளக்கம் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது: “எவ்வகை உரிமைகள் (rights) மக்களது சொந்த முயற்சியின் மூலமாகவே செயல்படுத்தும் போது, சட்டத்தின் பாதுகாப்பும், அரசாங்கத்தின் ஆதரவும் பெறு

கின்றனவோ, அவ்வுரிமைகளே நீதி ஆகும்". (G. H. Sabine என்ற ஆசிரியர் எழுதிய A History of Political Theories என்ற நூல், பக்கம் 55)

திருவள்ளுவர் அறம் அல்லது நீதி என்பதைப் பற்றிப் பாயிரத்தில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்

ஆகுல நீர பிற

(குறள் 34)

அழக்காறு அவாவெதுளி இன்றாசொல் நான்கும்

இழுக்கா இயன்றது அறம்

(குறள் 35)

ஒருவன் தன் மனத்தில் குற்றமற்றவனாக, அஃதாவது தீயனவற்றைச் சிந்திக்காதவனாக இருத்தலே அறம் ஆகும். அதாவது பிறர் ஆக்கம் பொருமையும், புலன்கண் மேற் செல்லும் அவாவும், பிறர்மேல் வெகுளியும், அதுபற்றி வரும் கடுஞ்சொல்லும் நீக்குவதே அறம்ஆகும்; நற்சொல்லும், சிந்தையும், செயலும் உடைமையே நீதி அல்லது அறம் ஆகும்.

ஆங்கிலத்தில் நீதி என்று குறிப்பிடப்படுவதை "அறம்" என்பது குன்றக் கூறல் ஆகாதோ என்றும்; அறம் பரந்த விரிந்த பொருளுடையதாகையால் அது "முறை" (Justice) என்பதின்னும் வேறு படுவதாகாதோ என்றும் வினாக்கள் எழுகின்றன. இவ்வாழ்க்கை, துறவு வாழ்க்கை நெறிகளில் நிற்பவர்களுக்காக, செய்யத்தக்கது இது என்று ஆன்றோர்களால் வரை அறிக்கப்பட்டது அறம் (அல்லது உரிமை—rights), மறுக்கப்பட்டது மறம் ஆகையினாலும், இவ்வகையான அறக்கருத்துக்களே செயல்படுத்தப்படும்போது, நீதி அல்லது முறை எனப்படுவதாலும், நீதி அல்லது முறை என்பதற்கு 'அறக்கருத்துக்களே' ஆதாரமாக அமைந்திருக்கின்றனவாகையாலும், வள்ளுவருடைய அறம் என்ற கருத்து ஆங்கிலத்திலுள்ள Justice அல்லது நீதி என்ற கருத்தை ஒத்து இருக்கிறது என்று நாம் கூறலாம்.

திருக்குறளுக்கு உரை எழுதிய ஆசிரியர் பரிமேலழகர், தமது உரைப் பாயிரத்தில், அறம் என்பதற்குத் திருவள்ளுவர்

கொண்ட பொருளாகக் கூறிய கருத்தும் ஈண்டு ஆராயற்பாலது. மக்கள் எய்துதற்கு உரிய உறுதிப் பொருள்களான அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கினுள், அறமாவது மனு முதலிய நூல்களில் விதித்தன செய்தலும், விலக்கியன ஒழிதலும் ஆம்; அஃது ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டம் என மூவகைப்படும்; ஒழுக்கமாவது அந்தணர் முதலிய வருணத்தார் தத்தமக்கு விதிக்கப்பட்ட பிரமசரியம் முதலிய நிலைகளில் நின்று அவ்வவற்றிற்கோதிய அறங்களின் வழுவாவது ஒழுகுதல், வழக்காவது ஒரு பொருளைத் தனித்தனியே எனது எனது என்றிருப்பார் அது காரணமாகத் தம்முள் மாறுபட்டு அப்பொருள் மேற் செல்லுவதாகும். 'வழக்கு' என்பதும் கடன் கோடல் முதலிய பதினெட்டு வகைப்படும். தண்டமாவது அவ்வொழுக்க நெறியினும், வழக்கு நெறியினும் வழுவினவர்களை அந்நெறி நிறுத்துதற் பொருட்டு ஒப்பநாடி அதற்குத்தக ஒறுத்தல் அல்லது தண்டித்தல் ஆகும். இவற்றுள் வழக்கும், தண்டமும் உலகநெறி நிறுத்துதற்குத் துணை செய்கின்றன. ஒழுக்கமோ மக்களுடைய உயிர்க்கு உறுதி பயப்பது; எனவே ஒழுக்கமே அறமெனத் திருவள்ளுவரால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. ஒழுக்கமாகிய அறமும் இல்லறம் (அதாவது கற்புடைய மனைவியோடு கூடிய வாழ்க்கை) எனவும், துறவறம் எனவும் கொள்ளப்படும். எனவே அறம் அல்லது ஒழுக்கம் என்பது இவ்வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளுவார் பின்பற்றவேண்டிய நெறிகளையும், துறவற வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளுவோர் பின்பற்றவேண்டிய அருளுடைமை முதலிய பண்பு நெறிகளையும், ஞானம் பெறுதல் முதலியபண்பு நெறிகளையும் உணர்த்துவதாகும்.

ஈண்டு, அறம் பற்றிய பரிமேலழகர் உரைக் கருத்தும், திருவள்ளுவரின் 'மனத்துக்கண் மாசிலனாதல்' என்பதும் பொருந்தா எனவும்; பரிமேலழகர் விளக்கம் வருணசிரம தருமத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகையால், அதாவது சாதிக்கடமைகளை உணர்த்துவதாகையால், அவருடைய உரையும், வள்ளுவரின் கருத்தும் வேறுகுமெனவும் மறுப்பு தோன்றுகிறது. பரிமேலழகர் தமது உரைக்கு ஆதாரமாகக் கொண்ட மனு முதலிய நூல்களில் செய்யப்படவேண்டு வனவாக வரை அறுத்துக்கூறப்பட்ட அறங்கள் ஒழுக்கம், ஈகை

ஆகிய இரண்டும் ஆம். இவ்விரண்டையும் வள்ளுவருடைய கருத் தாகக்கொண்டு பரிமேலழகர் உரை கூறினார். சமூகம் பற்றியது ஒழுக்கம்; சாதி என்பதைச் சமூகம் (Society) என்ற விரிந்த பொருளில் நாம் கொள்ளலாம். ஈகை என்பதும் சமூகம் பற்றிய தாயினும், இன்றார், இனியார் என்று வரையறுக்கப்படாமல் அன்பு உள்ளத்துடன் எல்லா உயிர்கள் மாட்டும் செல்லுவது அல்லது நிகழ் வதாகும். ஆகவே வள்ளுவர் ஒழுக்கம், ஈகை ஆகிய இரண்டுக்கும் அன்பின் மறுதலையான அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச்சொல் ஆகிய நான்கையும் கூறி அவற்றை விலக்கிச் செல்லுகின்றார். ஆதலின் சமூகம் பற்றிய ஒழுக்கத்திற்கும், பல்லுயிர்களுக்கும் உதவு தலாகிய ஈகைக்கும் தீமை பயப்பனவாகிய நான்கு மாசுகளையும் (அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச்சொல் முதலியவைகளையும்) விலக்க வேண்டுமென்று அவர் சேர்த்துக் கூறுகிறார்; இவ்வகையினைக் காணும்போது திருவள்ளுவருடைய கருத்தும், பரிமேலழகருடைய கருத்தும் ஒன்றுதல் கூடும். பரிமேலழகருடைய உரையில் அறம் அல்லது நீதி என்பதற்குக் கூறப்பட்ட விரிந்த பொருளின் சார மானது, திருவள்ளுவர் கூறிய “மனத்தில் மாசில்லாத இயல்பே அறம்” என்ற கருத்தோடும்; “அரசாங்கச் சட்டத்தின் பாதுகாப்பும் ஆதரவும் உடைய மக்களுடைய உரிமைகளே நீதி” என்ற தற்காலக் கருத்தோடும் பெருமளவு ஒத்து இருக்கிறது.

3. 1. 1. சாக்ரட்டீஸ்:

கிரேக்கச் சிந்தனையாளருள் முதலாவதாகக் குறிப்பிடத்தக்க வரான சாக்ரட்டீஸ் திருவள்ளுவரைப்போல அறம் அல்லது நீதி என்பது இத்தன்மையது என்பதாகத் திட்டவட்டமாக வரையறுத்துக் கூறவில்லை. ஆயினும் அவர் தாம் வாழ்ந்த கி. மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் தமது நகரசாசனிய ஆதென்சில் நிலவிய பல தவறான கருத்துக்களையும் வழக்கங்களையும் ஆராய்ந்து, கண்டனம் செய்து, மறுத்துரைப்பதை நாம் காணும்போதும், “ஒவ்வொருவரும் தமது அறிவாற்றல் மூலம் சுதந்திரமாகச் சிந்தித்து அறம் (Justice) அல்லது நீதி என்பதைக் கண்டு கொள்ள இயலும்” என்று கூறியிருப்பதைக் காணும்போதும், வள்ளுவரைப் போலவே சாக்ரட்டீசும் “மனத்துக்

கண் மாசு இல்லாத அல்லது குற்றமற்ற தன்மையையே அறம் அல்லது நீதி” என்று கொள்ளுவதாக நாம் கூறலாம். யாவருக்கும் பயனளிக்கவல்லவையையே அறிவின் மூலமாக ஆராய்ந்து அரசு செயல்படுதல் வேண்டுமெனவும்; பயன் ஏதும் அளிக்காத சில குடியாட்சி முறைகள் (அதாவது திருவுளச்சீட்டின்மூலமாக அரசாங்க அலுவலரைத் தேர்ந்தெடுத்தல், முதலியவை) தீங்கு பயப்பனவாகையால், அவற்றை நீக்க வேண்டுமெனவும் அவர் வலியுறுத்தினார். மேலும் சாக்ரட்டீசு தமது ஆராய்ச்சியின் மூலமாக எதற்கும் இலக்கணம் வகுத்தல் அல்லது வரையறை செய்தல், வினாதலும் விடுத்தலும் (definition and discussion) ஆகிய இரண்டு விஞ்ஞான, அல்லது அறிவியல் முறைகளை வகுத்து, அறிவியல் துறையில் வளர்ச்சி ஏற்படுவதற்குச் செய்த பெருந்தொண்டினையும் நாம் ஈண்டுக் குறிப்பிடவேண்டும். இக்காலத்தில் எடுத்தாளப்படும் பயன்வழிக்கோட்பாட்டிற்கு (The Utilitarian Theory) ஆதாரமான கருத்துக்களை அளித்தவர் சாக்ரட்டீசு தாம்.

3. 1. 2. பிளேட்டோ: சாக்ரட்டீசின் மாணவராகிய பிளேட்டோ (கி. மு. 427-347) நீதி அல்லது அறம் என்பதைப்பற்றி (Justice) ஆராய்ந்து ‘கற்பனை அரசு’ (Republic) என்ற தமது நூலில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“மிகச் சிறந்த கற்பனை அரசிலே நீதி (Justice) நிலைத்திருக்கும். ஒரு தனி ஆளுக்குரிய இயல்புகள் அரசுக்கும் இருக்கின்றன. எனவே அரசு நிலையாக இருப்பதற்குத் தனி ஆளுக்கு இருக்கின்ற சூழ்நிலைகளினின்றும் வேறுபட்ட சூழ்நிலைகள் இருக்க வேண்டும்.¹ மக்களுடைய தேவைகளால் அரசு தோன்றுகிறது. தனி ஆளின் வாழ்வுக்கு அறிவு (Intellect), ஆற்றல் (Courage),

1. இந்த இரண்டு தொடர்களும் முன்னுக் கப்பின் முரண்பட்டனவாகத் தோன்றுகிறதே, என வினா எழுகிறது. இயல்பில் ஒரு ஆளும், அரசும் ஒத்து இருந்தாலும், ஆள் தோற்றம், வளர்ச்சி, மறைவு என்ற இயற்கை விதிக்கு உட்படுவதைப்போல, அரசும் உட்பட்டு மறைந்து போகாமல் நிலைத்து இருக்க வண்டுமானால் அதற்குத் தனி ஆளுக்கு இருக்கின்ற சூழ்நிலைகளினின்றும் வேறுபட்ட சூழ்நிலைகள் வேண்டும் -- என்று பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

உணர்வு (Desire) முதலியவை பயன்படுதல்போல, அரசு நிலையாக இருப்பதற்குப் பொருட்களைச் செய்யும் தொழிலாளர்கள், பாதுகாப்புத்தரும் போர்வீரர்கள், சமுதாயத்தில் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் அறிவு, ஆற்றலுக்குகந்த தொழிலைச் செய்யும் பொருட்டு அதனை ஒழுங்குபடுத்தும் நீதிபதிகள் ஆகிய வகுப்பார் கற்பனை அரசில் இருப்பார்கள். நீதிபதிகளாக இருக்கும் ஆள்பவர் வகுப்பு, ஆண்டிலும் அறிவிலும் முதிர்ச்சி பெற்றிருக்கும். இவர்களுக்குக் குடும்பம், சொத்து முதலியவைகளும், அவற்றாலேற்படக்கூடிய உரிமைகளும், கட்டுப்பாடுகளும் இருக்கமாட்டா. இவர்கள் பொதுவான சமுதாய வாழ்க்கை வாழ்ந்து, தத்துவக் கல்விப் பயிற்சி பெற்று, ஆள்வர். இவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் ஒத்துழைப்பு ஏற்படுவதற்காக, தனியார் உடைமை உரிமை, குடும்ப உரிமை முதலியவை நீக்கப்படும். நல்லறிவும், உடலாற்றலும் உடைய குழந்தைகளைப் பெறுவதற்காக, அவற்றிற் சிறந்த ஆண்களையும் பெண்களையும் பெற்றோராக இருக்கும்படி அரசாங்கம் தேர்ந்தெடுக்கும். குழந்தைகளின் உடல் வளர்ச்சியையும், கல்விப் பயிற்சியையும் அரசாங்கம் கவனித்து ஆவன செய்யும். ஆளும் அதிகாரம் பரந்த மெய்யறிவும் (philosophy) பண்பும் (virtue) உடையவரிடத்து இருக்கும்.”

மேற்கூறிய கருத்துக்களினின்றும் சிறிது விலகி, பிளேட்டோ தாம் எழுதிய அரசியலறிஞர் (Statesman) என்ற நூலில் பின் வருமாறு கூறினார். “நீதியிலும் கல்விப்பயிற்சியிலும் பயிற்சி பெற்ற அரசியலறிஞர் கிடைப்பது அரிது. எனவே எழுத்து வடிவத்தில் அமைக்கப்பட்ட சட்டங்கள் தேவைப்படுகின்றன. இச்சட்டங்களுக்கு உட்பட்டே மக்கள் செயல்படுதல் வேண்டும்.” பிளேட்டோ தமது மூன்றாவது நூலாகிய சட்டங்கள் (Laws) என்பதில், தமது முந்தைய பொதுவுடைமைக் கருத்துக்களை விடுத்து, அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்கிய தனியார் சொத்து உரிமை, குடும்ப வாழ்வு உரிமை முதலியவற்றை ஒப்புக்கொண்டு, மிகச் சிறந்த அரசுமுறை அமைவது கடினமாகையால், சட்டங்கள் தேவைப்படுகின்றன என்றும், அறிவும், சொத்து உடைமையும் அரசியலதிகாரத்துக்கு வேண்டிய தகுதிகளாகும் எனவும், கூறுகின்

ரார். ஆனால் அவர் தமது மூன்று நூல்களிலும், “நீதி என்பதே ஓர் நாட்டுக்கு இருக்கக்கூடிய உண்மையான உறுதிப்பாடு ஆகும்”, என்றும்; “நீதி என்பது குடிகளிடையே எவ்வித முரண்பாட்டுக்கும் இடமில்லாதவகையில் இருக்கும் நல்லுறவு அல்லது இணக்கம் (harmony) ஆகும்”, எனவும்; இந்த இணக்கமும் ஒவ்வொரு குடி ஆளும் தமது அறிவுக்கும், ஆற்றலுக்கும் ஏற்ற தொழிலைச் செய்து, அதன் மூலம் சமுதாயத்துக்கு உதவி செய்து, மற்றவர்களுடைய தொழிலில் தலையிடாமலிருந்தால் தோன்றும்”, எனவும் கூறுகிறார்.

வள்ளுவர் கூறும் அறம் அல்லது நீதி என்பது மனத்துக்கண் மாசு அற்ற இல்லற துறவற நெறியைக் குறிப்பதாகவும், பிளேட்டோ கூறும் நீதி, ஒவ்வொருவரும் தமது அறிவாற்றலுக் கேற்ற தொழிலைச் செய்து மற்றவர்களுடைய தொழிலில் தலையிடாமலிருப்பதால் தோன்றும் நல்லுறவைக் குறிப்பதாகவும் இருக்கின்றன. வள்ளுவர் தமது நூலில் நீதி பற்றிய கருத்தைக் கூறும் போதோ, மற்றெவ்விடத்திலுமோ, பொதுவுடைமைக் கருத்தை ஆதாரமாகக் கொள்ளவில்லை. பொருள்செயல்வகை, இல்லற வாழ்க்கை முதலியவை பற்றி வள்ளுவர் வகுத்த கருத்துக்கள் பிளேட்டோ தமது கடைசி நிலையில் கூறிய கருத்துக்களை ஒத்து இருக்கின்றன. பிளேட்டோவின் அரசு பற்றிய சில கருத்துக்கள், உடல் உவமை அரசியற் கோட்பாடு (Organic Theory of the State) பொதுவுடைமைக்கோட்பாடு (Theory of Communism) முதலியவை அமைக்கப்படுவதற்குப் பிற்காலத்தில் உதவியாக இருந்தன.

3. 1. 3. அரசுடரடிஸ் (கி. மு. 384-322):

பிளேட்டோவின் மாணவரும், மாவீரர் அலெக்சாண்டரின் ஆசிரியராகவுயிருந்த அரசியல் ஆசிரியர் அரிசுடாட்டில் நடைமுறையிலுள்ள அரசியல் அமைப்புகள், சமுதாய நிறுவனங்கள் ஆகியவற்றை ஆய்வு செய்து, அவற்றின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை எடுத்துக்கூறினார். அவர் அரசின் இன்றியமையாமை, அரசின் நோக்கமும் அதன் வகைகளும் என்பன பற்றித் தமது காலத்திலிருந்த நிலைமைகளை ஆராய்ந்து எழுதினாரேயன்றிப் பிளேட்டோ, வள்ளுவர் முதலிய ஆசிரியர்களைப் போல, நீதியின் பொருளை ஆய்வு

செய்யவில்லை. அரசியலதிகாரம் ஆளுவோருடைய நலனுக்காகக் கையாளப்படுமாயின் அவ்வரசாங்கம் சிதைந்தவகையாகவும், குடிகள் யாவருடைய நலனுக்காகவும் கையாளப்படுமாயின் அது தூய வகையின் பாற்படுமெனவும் அவர் பாகுபாடு செய்தார். இதைத் தவிர அவர் இது நீதி எனவோ, இது நீதி அல்லாதது எனவோ வரையறுத்துக் கூறவில்லை. எனினும் அரசின் நோக்கம் நல்வாழ்வு (good life) என்று அவர் விரிவுபடுத்திக் கூறியிருப்பதை அவர் கூறும் நீதி அல்லது அறம் பற்றிய கருத்தாகக் கொள்ளலாம்.

3. 1. 4. எப்பிக்யூரசு (கி. மு. 341 - 271):

பிலேட்டோவும், அரிசுடாட்டிலும் கிரேக்க நகரரசு என்ற சமுதாய அமைப்பு நிலைபெற்றிருந்த காலத்திலே வாழ்ந்து, சிந்தித்தனர்; அவர்களுக்குப் பின்னர்க் கி. மு. நான்காவது, மூன்றாவது நூற்றாண்டுகளில் நகரரசு என்ற அமைப்பும் அதை அடிப்படையாகக்கொண்டு தோன்றியிருந்த சில கருத்துக்களும், வழக்கங்களும் வெறுப்பு, விருப்புக்களும் மறைந்தன. மாவீரர் அலக்சாண்டரின் வெற்றிகளின் விளைவாகவும், நகரரசு முறை மறைந்து, இராணுவப் பேரரசு என்ற சமுதாய அமைப்பு தோன்றிற்று. கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டில் ஆதென்சில் வாழ்ந்த எப்பிக்யூரசு என்ற சிந்தனையாளர், “மனிதர்களுடைய தன்னல உணர்வு ஒன்றுதான் அவர்கள் ஓர் ஒப்பந்தத்தின் மூலமாகச் சமுதாய வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு ஆதாரமாக அமைந்தது,” என்ற கருத்தை மையமாக வைத்து நீதி என்பதைப் பற்றி ஆராய்ந்தார். அவர் கூறுவதாவது:-

“மக்களுடைய இயல்பான நெறி, தம்முடைய புலன்களின் இன்ப உணர்வுக்கு நிறைவு ஏற்படும்படி செய்வதே ஆகும். இந்த இயல்பான நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் வரைதான் வழக்கங்களுக்கும் சட்டங்களுக்கும் பொருள் உண்டு. எனவே இன்பத்தைத் தவிரத் தன்னியல்பிலே ஒழுக்கப்பண்புகளோ, அல்லது வேறெந்த நெறியோ இல்லை. சட்டம் என்பது, மக்கள், தங்களை வன்செயல், நெறியற்ற போக்கு முதலியவைகளினின்றும் காப்பாற்றிக்கொள்ளும் பொருட்டுத் தங்களுக்குள்ளாகச் செய்துகொள்ளும் ஓர் ஏற்பாடு ஆகும். சரியான நடைமுறை, நீதி என மனிதரால் குறிப்பிடப்படுவனவெல்லாம்

எப்பிக்யூரசு நீதிபற்றிக் கூறிய கருத்து தனிமனிதனின் இன்ப உணர்வு என்ற கருத்தை ஆதாரமாக உடையது. அவருடைய கருத்தில் உள்ள சிறப்பு, அரசாங்கத்தின் நோக்கம் மக்களுக்கு நலன்பயக்கும் செயல்களைச் செய்வது என்பதை வலியுறுத்துவதே ஆகும். இது வள்ளுவருடைய கருத்துக்கு உடன்பாடே ஆகும்.

வானோக்கி வாழும் உலகெல்லாம் மன்னவன்

கோனோக்கி வாழும் குடி

(குறள் 542)

(உலகத்து உயிர்களெல்லாம் மழையைச் சார்ந்துதான் வாழ்வதைப் போலவே குடிகள் யாவரும் அரசனுடைய நலம்பயக்கும் ஆட்சியைச் சார்ந்து வாழ்கின்றனர்.) எனினும் வள்ளுவர் அரசுக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையில் தனி மனிதரை வைத்து ஒவ்வொருவருடைய அறிவு உணர்வுக்கும், புலன் உணர்வுக்கும் ஏற்ற கோட்பாட்டை வகுக்கவில்லை. இவ்வகையில் அவர் எப்பிக்யூரசு கூறும் கருத்தினின்றும் வேறுபடுகிறார். வள்ளுவருடைய நீதி அல்லது ஒழுக்கக் கோட்பாடு புலன் இன்ப உணர்வுக்குத் தக்க மதிப்புக் கொடுப்பதே. கவும், அறிவின் இன்ப உணர்வுக்கும், அதன் மூலமாக, மனித சமுதாய வளர்ச்சிக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதாகவும் இருக்கிறது. இது அவர் வகுத்துள்ள இல்லறவியலில் இவ்வாழ்க்கை என்ற அதிகாரத்தில் கீழ்வருமாறு வலியுறுத்தப்படுகிறது:-

அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இவ்வாழ்க்கை

பண்பும் பயனும் அது

(குறள் 45)

மேலும் எப்பிக்யூரசு இன்பவாழ்வு என்ற ஒரு நோக்கத்தை மட்டுமே வைத்து நீதி என்ற கருத்தை வகுக்கிறார். அவர் பல தற்கால ஐரோப்பியச் சிந்தனையாளரைப்போல, இறை உணர்வினின்றும் விடுபட்ட வாழ்க்கையே இன்பமான வாழ்க்கை என்று கருதினார். அதனால் இன்பவாழ்வுக்கு உறுதுணையாக இருக்கும். அறிவின் முடிவான நோக்கம் மெய்யினை அல்லது இறையினை உணர்தல் என்பதை எப்பிக்யூரசு கூறவில்லை, வள்ளுவர்தான் கூறுகிறார்.

பிறப்பென்னும் பேதைமை நிகர்க் சிறப்பென்னும்

செம்பொருள் காண்பது அறிவு.

(குறள் 358)

மெய்யுணர்வு இல்லாதவர்க்குப் புலன் உணர்வும் இன்பமும் முழுவதும் அளவில் கிடைத்தாலும் அதனால் பயன் இல்லை.

ஐயுணர்வு எய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
மெய்யுணர்வு இல்லா தவர்க்கு

(குறள் 354)

எனவே வாழ்க்கையின் முடிவான நோக்கத்தைப் பற்றியும், நீதியினைப் பற்றியும் இருவருக்கும் கருத்தில் வேறுபாடு இருக்கிறது.

எப்பிக்யூரசுக்குப் பிற்பட்டகாலத்தில் பரந்த ரோமானியப் பேரரசின் ஓர் பாகமாகக் கிரீஸ் முழுவதும் வரவும், அரிஸ்டாட்டிலும் மற்ற நகரரசுக் காலத்திலிருந்த சிந்தனையாளரும் முன்பு கூறியிருந்த கருத்துக்களுக்கும், வழக்கங்களுக்கும் முக்கியத்துவம் மறைந்தது. கிரேக்கர், கிரேக்கரல்லாத இன மக்கள், அடிமைகள் முதலிய மக்கள், சமமான உரிமை உடையவர்களேயன்றி, வேறுபாடு உடையவரல்லர் என்ற கருத்து வளரலாயிற்று. இந்நிலையில்தான் ஸ்டாயிக்ஸ்கள் (Stoics) என்ற சிந்தனையாளர் தோன்றினர்.

3. 1. 5. சீனோ (கி. மு. 300-ஆம் ஆண்டு):

ஸ்டாயிக்ஸ்களில் முதலாவதாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர் சீனோ (Zeno) என்பவர் ஆவர். இவர் இயற்கை அமைப்புக்களை ஒப்புக் கொண்டு, அறிவுக்கு உகந்த தன்னிறைவை உடைய வாழ்க்கையை வலியுறுத்தினார். இவர் இதனை ஒட்டி வகுத்த நல்லொழுக்கப் பண்பே (அதாவது ஒவ்வொருவரும் தமது இயல்புக்கும் பகுத்தறிவுக்கும் ஏற்ப வாழும் பண்பு) இவருடைய நீதிக் கருத்து ஆகும்.

3. 1. 6. கிரிசிப்பஸ் (கி. மு. ழுன்றும் நூற்றாண்டு):

சீனோ வகுத்த கருத்துக்களை ஏற்றுக் கிரிசிப்பஸ் என்ற ஆசிரியர், மனிதர் தனி நிறைவான நல்வாழ்க்கை வாழும் இயல்பை உடையவர் என்ற கருத்தை மையமாக வைத்து, இயற்கை, உலகம், அரசு, சமத்துவக் கோட்பாடு, சட்டம் ஆகியவற்றை ஆராய்ந்தார். தன்னிறைவான வாழ்க்கை என்பது மன உறுதியைப் பயிற்சிபெற வைப்பதால் ஏற்படும். அதாவது உறுதி, பொறுமை, கடமை உணர்ச்சி, இன்பநாட்ட உணர்வைப் புறக்கணித்தல் முதலிய இயல்புகளே தன்னிறைவு என்ற மனநிலையை வளர்க்கும். இயற்கை என்பது முழுமையான ஒழுக்க நெறியாக இருக்கிறது. எனவே

இயற்கையோடு ஒத்த வாழ்வு வாழ்பவன் கடவுளின் தீர்ப்புக்கு உடன்பட்டவனவான். விலங்குகளினின்றும் அறிவின் மூலமாக வேறுபட்ட மனிதர், சமுதாயமாக அமைந்து வாழ்வதற்கு ஏற்ற நல்ல நோக்கங்கள் நிறைவேற்றப்படுதல் வேண்டும். மனிதச் சமுதாயம் முழுவதையும் கொண்ட அமைப்பே ஓர் அரசு ஆகும். இந்த உலக அரசுக்கு உகந்த சட்டமே சரியான, நீதியான அறிவு (Right Reason) ஆகும். இதுவே இயற்கையின் சட்டமும் ஆகும். கிரிசிப்பஸ் தாம் எழுதிய சட்டங்கள் (Laws) என்ற நூலில் கூறும் கருத்துக்கள் வள்ளுவருடைய நீதி அல்லது அறம் என்ற கருத்தோடு பொருந்து வனவாக இருக்கின்றன.

“சட்டம் என்பது யாவருடைய (கடவுளர், மனிதர்) செயல்களையும் கட்டுப்படுத்தும் விதி ஆகும். அதுவே எந்தச் செயல் உயர்ந்தது, எந்தச்செயல் தாழ்ந்தது என்று தீர்மானிப்பதில் நமக்கு வழிகாட்டி ஆகும். அதுவே எது சரி, எது தவறு என்று நாம் அறிய உதவும் அளவுகோல். இயற்கையிலேயே சமுதாயமாக அமைந்து வாழும் எல்லா உயிர்களும் செய்ய வேண்டுவது எதுவோ, அதைச் செய்யும்படி தூண்டுவதாகவும், எதைச்செய்ய வேண்டாமோ, அதைத் தடுப்பதாகவும் இருப்பது சட்டம்.” (ஜி. எச். சபைன் எழுதிய அரசியற் கோட்பாடுகளின் வரலாறு.)

எனவே மனித சமுதாய வாழ்க்கைக்கு உகந்தவற்றைச் செய்வதும், மற்றவற்றை மறுப்பதும் சட்டம் அல்லது நீதி ஆகும். இப்பரந்த பொருளில் வள்ளுவருடைய அறநெறிக் கருத்துக்களும் அமைந்துள்ளன. எனினும் இவ்விரு ஸ்டாயிக்கு ஆசிரியர்களும் வகுத்த கருத்துக்கள் மக்கட்பற்றற்ற கடுமையான போக்கில் அமைந்து, அறிவு ஒன்றை மட்டுமே வலியுறுத்துவனவாக இருந்தன. எனவே அவற்றை யாவரும் ஏற்றுக்கொள்ளும் வண்ணம் மாற்றியமைக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

3. 1. 7. பனேஷியஸ் (கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டு):

ஸ்டாயிக் கருத்துக்களை மாற்றி அமைத்த பனேஷியஸ் ஆதென்சில் வாழ்ந்த ஓர் சிந்தனையாளர். “அறிவாளர் என்பவர்

கடமை உணர்ச்சி இயற்கை நெறியோடு ஒட்டிய வாழ்க்கை முதலிய ஸ்டாயிக் பண்புகளை உடையவராகவும், மக்கட் பற்று, இரக்கம், அன்பு முதலிய பண்புகளை உடையவராகவும் இருத்தல் வேண்டும்,' என்று இவர் கூறினார். இக்கருத்துக்கள் வள்ளுவர் கூறும் அறிவுடைமை சான்றணமை முதலியவைகளைப் பற்றிய கருத்துக்களை ஒத்திருக்கின்றன. மேலும் வள்ளுவர் அறிவுடைமைக்குத் தலைமையாக இறை உணர்வை வற்புறுத்துவதைப் போல, ஸ்டாயிக் குகளின் கோட்பாடும் இறை உணர்வை ஆதாரமாக உடையது. நீதி, சட்டம் என்பனவற்றைப் பற்றிப் பனேஷியஸ் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் வள்ளுவருடைய அறக் கருத்துக்களையும் பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றன. அவர் கூறுவதாவது:-

“தரம் (rank), இயற்கை ஆற்றல், செல்வம் முதலிய தவிர்க்க முடியாத வேறுபாடுகளின் காரணமாக மக்கள் வேறுபட்டிருப்பினும், யாவரும் மனிதர் என்ற தரத்தை அல்லது நிலையைப் பெற்றிருப்பதற்கு இன்றிமையாதனவாக இருக்கும் சில உரிமைகளைப் பொறுத்த வரையில் சமமானவரேயாவர். எனவே இவ்வுரிமைகளை ஒப்புக் கொண்டு, இவற்றைச் செயல்படுத்துவதில் சட்டம் அவர்களுக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்குமானால், அச்சட்டமே நீதி ஆகும்.” எனவே, மனித உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் நெறிஅல்லது சட்டமே நீதி என்று கொள்ளப்படும். நல்ல இவ்வாழ்க்கை, துறவு வாழ்க்கைகளுக்கு உரிய நெறிகளெல்லாம் நீதியாக வள்ளுவரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. இதேபோல் நல்ல நெறியை வலியுறுத்தும் சட்டமே நீதியாகப் பனேஷியசினால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.

கிரேக்க அறம் சமுதாய அறமாகுமெனவும் (Social Ethics) திருவள்ளுவர் தனிமனித அறத்தை (Individual Ethics) வலியுறுத்தியதனால் இரண்டும் வேறுபட்டவை எனவும், இரண்டு முரண்பட்ட கொள்கையினரை ஒப்பு நோக்குதல் சரியன்று எனவும் ஒரு கருத்து கூறப்படுகிறது.

வள்ளுவர் தனிமனிதருக்கென அறம் வகுக்கவில்லை. அவர் தம் அரசியல் கருத்துகளைத் தனிமனிதன் மேல் வைத்துச் சொன்ன போதிலும், அது சமுதாயத்தை உள்ளிட்ட ஒவ்வொருவரையும் சுட்

மிக் கூறியதாகத்தான் கொள்ளவேண்டும். “இல்வாழ்வான் என்பான்” “என்றான் பசிகாண்பான்” முதலிய இடங்களிலெல்லாம் தனி மனிதரை வைத்து அவர் சொன்ன கருத்துக்கள், இந்த நிலைகளில் சமுதாயத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரையும் சுட்டிக் கூறியதாகவே நாம் கொள்கிறோம்.

3. 2. அரசு என்பதைப் பற்றிய கருத்து:

இவ்வாசிரியர்களெல்லாம் அரசு என்பதின் இன்றியமையா மையையும், நோக்கங்களையும் பற்றிக் கூறிய கருத்துக்களைச் சுருக்கமாக ஆராய்வோம்.

திருவள்ளுவர் அரசு என்பதின் இன்றியமையாமையையும் நோக்கங்களையும் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:-

தள்ளா விளையுளும் தக்காரும் தாழ்விலாச் செல்வரும் சேர்வது நாடு	(குறள் 731)
இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த வகுத்தலும் வல்லது அரசு	(குறள் 385)
முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு இறையென்று வைக்கப் படும்	(குறள் 388)

இக்குறட்பாக்கள் முறையே நாடு, அரசு, மன்னன் முதலியவை பற்றிக் கூறுபவை எனவும், நாடு என்பதும் அரசு என்பதும் சிறிய வேறுபாடு உடையவை எனவும், எனவே இக்குறட்பாக்கள் பொருந்த மாட்டா எனவும் மறுப்புகள் எழுகின்றன. அரசு (state) என்பதற்கு இக்கால அரசியலாசிரியர்கள் இலக்கணம் வகுக்கும் போது அது நிலம் (land), மக்கள் (people), அரசாங்கம் (government), இறைமை அல்லது தலைமையான அதிகாரம் அதாவது சுதந்திரம் (sovereignty) முதலிய இயல்புகளைப் பெற்று இருத்தல் வேண்டுமெனக் கூறுகின்றனர். மக்கள் தனித்து வாழும் இயல்பினரல்லர் ஆதலாலும், விதிமுறைகளுக்கும், அதிகாரத்துக்கும் கட்டுப்படும் இயல்பினராதலாலும், இவ்வியல்புகளுக்கு ஏற்ற அமைப்பே அரசு (state) என்பதனாலும், திருவள்ளுவர் கூறும் நாடு என்ற அமைப்பும் மேற்படி நான்கு இயல்புகளையும் சுட்டிக் காட்டுவதாலும்,

நாடு என்பது இன்றியமையாதது என்பதற்கு மேற்படி 731-ஆவது குறள் குறிப்பிடப்பட்டது. நாடு என்பது அரசு என்பதின்னின்றும் சிறிதே வேறுபட்டது; அரசு என்பது நாடு செயல்படுவதைக் காட்டும் அமைப்பு ஆகும். கூட்டான சமுதாய வாழ்க்கை நிலைத்திருப்பதற்கு அரசு, பொருள்வளமும், முறைமையும், காவலும் யாவரும் பெறும்படி செய்தல் வேண்டுமென்பதைக் குறிப்பிடுவதற்காகவும், வள்ளுவர் காலத்திலிருந்த அரசாங்கம் மன்னனால் இயக்கப்பட்டு வந்தாலும், மன்னன் என்பதைப் பொதுவாக அரசாங்கம் (government) என்ற பரந்த பொருளில் ஏற்றுக் கொள்வதற்காகவும், 385, 388-ஆவது குறட்பாக்கள் குறிப்பிடப்பட்டன.

பிளேட்டோ தமது அரசியல் நூலில் வகுத்த கற்பனை நாட்டின் சிறந்த இயல்புகள் வள்ளுவரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. எடுத்துக் காட்டாக “அறிவுடையார் ஆளுநராக இருத்தல் வேண்டும்.” (Philosophers should be kings) என்ற கருத்தை விரிந்த பொருளில் கொண்டால் அப்போது அது பின்வரும் குறட்பாக்களில் காணப்படுவதைச் சுட்டிக் காட்டலாம்:-

அறிவற்றம் காக்கும் கருவி செலுவார்க்கும்	
உள்ளழிக்க லாகா அரண்	(குறள் 421)
சென்ற இடத்தால் செலவிடா த்தொரிது	
நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு	(குறள் 422)
மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு	(குறள் 423)
உலகம் தழீஇயது ஒட்பம்	(குறள் 425)
உலகத்தோடு	
அவ்வது உறைவது அறிவு	(குறள் 426)
அறிவுடையார் ஆவது அறிவார்	(குறள் 427)
அஞ்சுவது	
அஞ்சல் அறிவார் தொழில்	(குறள் 428)
எதிரதாக்காக்கும் அறிவினார்	(குறள் 429)
அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்	(குறள் 430)

அரிசுடாட்டில் சிறந்த நகரசின் தன்மைகளை வரையும் போது, அது பரப்பளவில் சிறியதாகவும், மக்கள் யாவரும் எளிதில் தொடர்பு கொள்ளக் கூடியதாகவும், வெளிநாட்டவர் எளிதில் தொடர்பு கொள்ளாதாவாறும், தேவைக்கேற்ற வாணிபம் செய்வதாகவும், குடிமக்கள் எண்ணிக்கை வரையறுக்கப்பட்டும் இருக்கும் என்று கூறுகிறார். மேலும் அவர் கூறுவதாவது: “அதில் குடிகளுக்கு

ஒத்த அல்லது சமமான உரிமைகள் இருக்கும்; இளமைக் காலத்தில் அவர்கள் போர்ப்பயிற்சி பெற்று நடுத்தரவயதில் ஆட்சி அலுவலைச் செய்வர்; முதுமையில் சமயக் குருமாராகப் பணிசெய்வர். நாட்டின் நிலத்தில் ஒரு பங்கு குடிகளின் சொந்தச் சொத்தாகவும், ஒரு பங்கு அரசாங்க நிலமாகவும் இருக்கும். நிலங்களை அடிமைகளோ, கிரேக்கரல்லாத மற்ற இனமக்களோ பயிரிடுவர்.” இங்குக் கூறப்பட்ட கருத்துக்களில் பெரும்பாலானவை வள்ளுவரால் ஏற்றுக் கொள்ளப் படவில்லை.

அரிசுடாட்டில், “அரசு என்பது மக்களுடைய சமுதாய உணர்வின் காரணமாகவும், இன்றியமையாத தேவைகளை நிறைவு செய்வதற்காகவும் தோன்றி இக்காரணங்களினாலேயே நிலைபெற்றிருக்கிறது. எனவே அரசின் அலுவல்களில் யாவரும் பங்கு கொள்ளுதல் வேண்டும்; அவ்வாறு பங்கு கொள்ளாதவர் ஒன்று கடவுளாகவோ, அல்லது விலங்கினத்தைச் சேர்ந்தவராகவோ இருத்தல் வேண்டும்”, என்று கூறுகிறார். அரிசுடாட்டில் அரசின் இன்றியமையாமையைப்பற்றிக் கூறிய கருத்துக்கள், வள்ளுவர் அரசின் நோக்கங்களைப்பற்றிக் கூறிய கருத்துக்களை ஒத்திருக்கின்றன. எனினும் நேர்முகக் குடிகள் யாவரும் அரசாங்க அலுவல்களில் பங்கு கொள்ளுதல் வேண்டுமென்ற அவருடைய கருத்து வள்ளுவருடைய நூலில் காணப்படவில்லை; மேலும், அரசு என்பது பரப்பளவில் விரிந்த ஒன்றாக இருக்கும் இன்றைய நிலைக்கும் அரிசுடாட்டிலின் கருத்து பொருந்துவதாகாது. மேலும், குடிகள், அடிமைகள் என்று பாகுபாட்டை வைத்து, அரிசுடாட்டில், “யாவரும் அரசின் அலுவல்களில் பங்கு பெறுதல் வேண்டும்,” என்று கூறும் கருத்தும், வள்ளுவருக்கும் க்காலத்துக்குமே ஏற்புடைத்தன்று.

எப்பிரக்யூரசு, அரசின் தோற்றம் மனிதனுடைய தன்னல உணர்வின் காரணமாக ஏற்படுகிறதெனவும், அதன் நோக்கம் சட்டத்தின் மூலமாக யாவருக்கும் பாதுகாப்புக் கிடைக்கும்படி செய்வதே எனவும் கூறுகிறார். மேலும் அவர் “அரசாங்கத்தில் மக்கள் பங்கு கொள்வது இடர்ப்பாடான வாழ்க்கை ஆகும். தமது நலன்களின் பாதுகாப்புக்காக அரசாங்கத்தில் பங்கு கொள்வது இன்றியமையா

தது என்ற நிலைமை ஏற்பட்டால், அப்போது பங்கு கொள்ளலாம்.” என்று கருதினர். அவர் கூறிய தன்னலம் என்ற கருத்தை வள்ளுவர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. மக்கள் நலனே அரசாங்கத்தின் குறிக்கோள் என்ற கருத்து எல்லா ஆசிரியர்களாலும் ஒப்புக் கொள்ளப் பட்டாலும், மனிதர் யாவருடைய ஒழுக்க உணர்வின் வளர்ச்சிக்கு அல்லது அறஉணர்வின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற செயல்களைச் செய்வதே அரசாங்கத்தின் நோக்கமென்பதை வள்ளுவர், பிளேட்டோ, அரிசுடாட்டில், பனேஷியஸ், ஆகியோரே வற்புறுத்துகின்றனர்.

3. 3. சட்டங்களுக்கு மக்கள் கொடுக்க வேண்டிய மதிப்பும், அரசாங்கம் தனது நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதில் அடையும் வெற்றியைச் சார்ந்துள்ளது; இப்பொருளில் எல்லா ஆசிரியர்களும் ஒன்றுபட்ட கருத்துடையவரே. அமைதியையும், ஒழுங்கையும் நிலைநிறுத்துகிற எந்த அரசாங்கத்துக்கும் - அது குடியாட்சியாயினும், எதேச்சாதிகாரமாயினும் - யாவரும் கட்டுப்படவேண்டுமென்று எப்பிக்யூரசு கூறுகிறார்.

4. முடிவுரை

கிரேக்க ஆசிரியர்களும் வள்ளுவரும் அறம் அல்லது நீதி என்ற கருத்தில் பெருமளவில் ஒத்திருக்கின்றனர். கிரேக்க ஆசிரியருள் சாக்ரட்டீஸ் வகுத்த இலக்கணமுறை, வினாவிடை முதலியனவும், பிளேட்டோ வகுத்த உடல் உவமைக் கோட்பாடும், பொதுவுடைமைக் கோட்பாடும், அரிசுடாட்டில் வகுத்த தருக்க முறையும், புரட்சிகளைப் பற்றிய கோட்பாடும், எப்பிக்யூரசு வகுத்த தருக்க நல்வாழ்வுக் கோட்பாடும், சீனோ, கிரிசிப்பஸ், பனேஷியஸ் முதலிய ஸ்டாயிக்குகள் வகுத்த மனித சமத்துவக் கோட்பாடும், பிற்காலத்தில் பல ஆசிரியர்களால் அரசியற் கோட்பாடுகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, அனைத்து நாடுகள் சட்டம் (International Law), உலக நாடுகள் கழகம் (International Organisation அல்லது United Nations Organisation) முதலியவை தற்காலத்தில் தோன்றுவதற்கு உதவியாக இருக்கின்றன. வள்ளுவர் கூறும் மனித சமத்துவக் கருத்தும் உலக சமுதாயக் கருத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

யாவரிடத்தும் உதவி செய்கின்ற இயல்பு அல்லது ஒப்புரவு என்ற தன்மைதான் வாழ்வின் அடையாளமெனவும், உதவி செய்யாமல், சமுதாய உணர்வில்லாமல் வாழ்வது வாழ்க்கை ஆகாது என்பதையும் வள்ளுவர்

ஒத்த தறிவான் உயிர்வாழ்வான் மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப் படும்

(குறள் 214)

என்ற குறளில் குறிப்பிடுகிறார்.

தம் உள்ளம் அறியப் பொய் இல்லாமல் நடப்பவர் உலக மக்கள் யாவருடனும் பிணிக்கப்பட்டிருப்பர் என்ற கருத்து,

உள்ளத்தால் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார்
உள்ளத்து னெல்லாம் உளன்

(குறள் 294)

என்ற குறளில் காணப்படுகிறது. உலகத்து உயர்ந்தவரோடு ஒழு கும் முறையை யாவரும் கற்கவேண்டும்; அப்பொழுதுதான் அவர் அறிவு நிரம்பப் பெற்றவராவர்.

உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் பலகற்றும்
கல்லார் அறிவிலா தார்

(குறள் 140)

இதுவும் உலக சமுதாயக் கருத்துக்கு ஆதாரமாக இருக்கிறது. இது போல வள்ளுவர் வகுத்த ஒழுக்கக் கருத்துக்கள் யாவும், தற்காலத் திலுள்ள சட்ட நிறுவன அமைப்புக்களில் காணப்படுகின்றன.

மேற்கோள் நூல்கள்

1. வெ. சாமிநாத சர்மா: பிளேட்டோவின் அரசியல்.
2. பேராசிரியர் டாக்டர் தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனாவர்கள்: திருக்குறள் பற்றிய கட்டுரைத் தொகுப்பு.
3. டி. வி. சதாசிவ பண்டாரத்தாரவர்கள்: சோழர் வரலாறு-பா.3.
4. டி. வி. சதாசிவ பண்டாரத்தாரவர்கள்: பாண்டியர் வரலாறு.
5. G. H. Sabine: A History of Political Theories.
6. Dunning: Political Theories.
7. Plato's Republic - Translated by Jowett.
8. Aristotle's Politics, edited by Lindsay.
9. J. B. Buoy: A History of Greece.
10. Dr. A. Appadorai: The Substance of Politics.

Tirukkural and Western Political Thought

The occurrence of political ideas in the **Porutpal** and the mention of the eternal duties of man as a householder and as an ascetic in the **Arattuppall** are complementary and provide a complete code of ideal behaviour, personal and private as well as social and public. This naturally provokes a curious student to institute a comparison between the political ideas of the Kural and western political thought. Western political thought is a most elaborate structure built on the ideological premises of ancient Greek philosophers like Plato and Aristotle, the latter of whom called politics 'the master science'. A study of Western history reveals a political bias on the part of the citizens and the rulers, the philosophers and the moralists in Europe; but a similar study of the **Kural** for instance strongly suggests an indifference if not a hostility to politicization of pub-

lic life on the part of the Tamil who with other Hindus in India shared a firm faith in a certain value system which is directly in conflict with that of a people whose life is built on the adage that 'man is a political animal.'

After all, in Tamilnad too there were governments and the secular activities consequent on governments were the diurnal experience of man here; and so one cannot but notice certain points of similarity between western political thinkers and Indian moralists like Tiruvalluvar: like the political framework and its functions, the duties of the ruler and the ruled, the aids to government etc. But these are basic to any society which is not clearly pre-social or anarchist. But the nature of the political frame apart, the philosophy which motivated the makers of this frame-work is vital and that is what we shall consider here.

Western political thinkers developed many shades of thought in early Greek society. The Sophists, the Epicurians, the Platonic idealists, Aristotle himself and many others were among them and they are to be distinguished from simple administrative reformers like Solon the wise and Cleisthenes, whose concern was mainly to set right deficiencies in governmental arrangements obtaining in society. The philosophers on the other hand go to the root of the matter and they contemplate not only an ethical justification for the coercive mechanism of the state but also enquire about its historical origins, and imagine social and political contracts which give a meaning to 'sovereign authority' and to 'obedience to authority' implying limits to these

also. Thus we have a band of thinkers in the West like Filmer, Hobbes, Locke, Rousseau and T. H. Green; there are others who strive to give a metaphysical meaning to the concept of the 'state' (which is not to be confused with 'government'); like Hegel, Kant and Spenser. The morality of state action is subjected to normative criticism by thinkers like Burke, and there are others who speculate on ideal and perfect states like Plato in his 'Republic', Sir T. More in his 'Utopia' and those who indulge in unpleasant dreams like 'The Brave New world' (Aldous Huxley) and anticipators of political horror like Orwell. It is a reflection on the imperfection of human nature that 'Orwellian horrors' materialise very easily and are dislodged only with the greatest difficulty while Utopias rest securely in dream-lands. All that we have said above is unknown to writers like Tiruvalluvar.

The **Kural** is not essentially 'political' in its predilection. The political activities of man are but a fraction of his total preoccupation; for the author of the **Kural** envisages man as a member of a pluralist society; and he has many duties to perform in respect of many different sources of authority in that society.

தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்துஒக்கல் தான்என்றங்க
ஐம்புலத்தாறு ஓம்பல் தலை

The first charge on the subject's purse are the manes to whom spiritual duties are owed, then the gods who demand his religious attention, then the guests and visitors to whom traditional hospitality is unavoidably due, the relatives who know to attach themselves to prosperous persons (to whom one is bound by ties

of blood not easily loosened) and then one's own self-in this arrangement the king standing for the state gets his unmentioned $1/6$ share only when the other demands have been met. The subject is bound by loyalties whose authority is established by Dharma and not by legislative enactment or royal decree. The political demands on a subject thus are the least important in this context. A man according to the dharmic concept fulfills his duty not only by supporting the state by, for example, paying his taxes but by pacifying the manes by punctal and ample feeding, by worshipping the deity, by keeping guests and relatives in good humour by proper hospitality and above all looking after oneself. Thus the 'state' in the context of the Kural is not a 'sovereign' but merely a limb of the dharmic society in its totality. The dharma of which the Kural speaks is called Aram.

It follows that the western political thinkers whether they are monists or pluralists treat the state as a sovereign whose functions and rights are inalienable and indivisible. The theory of separation of powers as exemplified in the American constitution, political pluralism, decentralisation or diversification of executive power etc. do not demolish the reality of the Austinian sovereign; and that sovereign is a political sovereign.

In Europe, as students of History of that continent will agree, in the pre-Christian period there were two prominent political trends, one the Greek which emphasised political freedom - a virtue of the free male adult citizen, and the other Roman which laid stress

on administration and discipline and evolved law as an instrument therefor. These two were secular in their concept. This was how, whatever be the difference in detail among them Plato, Aristotle, Cicero and other pre-Christian political thinkers proceeded on the assumption that man was a political animal. It was during the Christian period that a dichotomy arose between Papal and Imperial powers and jurisdiction; but the balance was definitely tilted on the side of Christianity - as the change of 'Europa' into 'Christendom' will indicate. After the Renaissance the pre-Christian values and attitudes returned and with the emergence of science and technology (*vide* the Renaissance discoveries and inventions as well as the miracles of the Industrial Revolution), the secular attitude hardened, religion retreated in the presence of the omnipotent and omniscient secular sovereign state (i.e. the Leviathan). The nuances which Locke, Rousseau, Hegel, Spenser, Marx and others introduced were within the framework of secularism and therefore in the larger sense merely tweedledums and tweedledees so far as religious and spiritual values were concerned.

In the society to which the author of the **Kural** belonged there was a single but all pervasive umbrella of **Aram** under whose command and protection religion, government, trade, agriculture, charity and other manifestations of public life and the totality of private life also functioned. Nothing was exempt from the point of view of **Aram** whose negative aspect was **Maram**. The two together constituted the dos and donts of private and public life issued by an inspired and supra-

human authority whose origins are not known and to investigate which would constitute high impertinence and in fact sin. The king's (i.e. the government's) function was to implement the **Aram** and to protect those who followed its injunction and punish those who did not or tended to discredit it. The king could not legislate against **Aram** or legislate as he pleased and call his laws **Aram**. He could not add to or subtract from the corpus of the **Aram** which could be interpreted by the priests and the purohitas i.e. those who were somehow deemed competent to do so, and the king was not one of them. The king was a human agent for implementing the supra-human **Aram**. There was no political (or for that matter any human) authority to question the correctness or competence of the **Aram** texts.² Thus the society which valluvar addressed was a pluralist society encased in a **dharmic** totalitarian capsule. Of course it was possible to cut up this **Aram** into its component parts of **Aram**, **Porul**, **Inbam** wherein **Aram** stands for personal ethics, **Porul** for public ethics with a slight relaxation of the moral standards to suit the exigencies of political life, and **Inbam** connotes pre-and post-marital love. These have their respective places in human life but **Porul** and **Inbam** though apparently autonomous are ultimately to be pursued subject to the dictates of **Aram**. The poet Kovurkkilar made this point clear when he said 'wealth and pleasure are to be subject to

-
2. The **Aranul** in Tamil corresponds to Dharmasastra of the Sanskritists. Compare for example the **Purananuru** statement.

the requirements of Dharma'.³

This means that according to the **Kural** the individual subject is but a fallible human who has to be lured into the path of **Aram** and permitted his share of **Porul** and **Inbam** if the latter did not conflict with **Aram**.

There is no suggestion here that the king who is the hero of the porutpal is anywhere superior to or even an equal of the Dharmic conscience of the individual i.e. in the case of conscientious objection the royal authority would be nowhere, but the objecting conscience would not be--in fact, must not be--motivated by personal whims and fancies so dear to the western individualists but by a conformist attitude to the most accepted and authoritative interpretation of **Aram**. Thus we have no chance of a political sovereign of the

3. "சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்
அறத்துறுழிப் படுஉம் தோற்றம் போல"

(Puram 3)

vide also Parimelalagar's comment in his introduction to chapter 4 of the **Kural**. According to him **Aram** is superior to **Porul** and **Inbam** because while the latter two can obtain only material pleasure and fame, the former can secure the real objective of all dharmic endeavour namely vidu. The phrase சிறப்புடை மரபு really means that while **Porul** and **Inbam** enjoy only particular or special validity **Aram** has general validity and these particular will have to be operated without violence to the general principle i. e. **Aram**. Parimelalagar the noted commentator of the **Kural** says that Valluvar holds **Aram** superior to **Inbam** and **Porul** because **Inbam** relates merely to the pleasure of this life and **Porul** relates to the comforts of this life and continuing blessings in **Turakkam** or **Svargha** while **Aram** provides one with current comforts, future pleasures in **Turakkam** as ultimate release, i. e. vidu; so he would rate **Aram**, **Porul** and **Inbam** in that descending order of decreasing priority.

Austinian, much less the Hobbesian type developing in this context.⁴

This is in clear contrast to the ancient Greek faith voiced by Aristotle that 'man is a political animal'. The west thought and even now thinks that man's personality is perfected by and attains its fulfilment in and through the political state. Anarchy was thus a source of dreadful terror to the western mind which was basically Hobbesian in its presentiments. What the post-Hobbesian philosophers did was merely to attenuate the horrors of the Leviathan. But to the mind addressed by the author of the **Kural** a condition of anarchy was endemic and hence not unusual or frightful since the western type archon was not relevant to the **Aram** arrangement of personal and social obligation. Here anarchy therefore is in the sense of the monarch being subject to an extra-political over all arrangement in society. The weight of responsibility and the difficulty in secular achievement bore down on the western monarch while the Tamil king like Senguttuvan thought the position of a king was highly embarrassing for he was responsible for all the real and imaginary ills of society,⁵ and he must be answerable for

4. That in actual historical fact the political ruler endowed with military and economic resources and enough guts to ignore **Aram** can become a Hobbesian sovereign is another matter.

5. மறை வளம் கரப்பின் வான் பேர் அச்சம்
மறை உயிர் எய்தின் பெரும் பேர் அச்சம்
குடிபுற வுண்டும் கொடுங் கோல் அஞ்சி
மன்பதை காக்கும் நன்குடிப் பிறத்தல்
துன்பம் அல்லது தொழுதகவு இல்.

(Silappadikaram XXV

lines 100-104)

Shakespeare and Ilango agreed that 'uneasy lies the head that wears the crown' (Henry IV. III, 1.31) but for different reasons.

the misdeeds of the many like the aberrant ascetic or the adulterous spouse.⁶ The embarrassment of the Tamil king was the result of his having to constantly adjust his convenience and conscience to the fairly rigid dictates of **Aram**.

In effect what has been said above is that the basis of western political thought is the recognition of the paramountcy of the political instincts of man and that in the **Kural** it is the supremacy of the **Aram** to which the king (including his advisers and supporting institutions) and the lover are equally subject.

This becomes obvious on closer analysis of the contents of the **Kural**. The work itself is in three parts: **Arattupal**, **Porutpal** and **Inbattupal**; the first and the third deal with private (i. e. non-political) life. The second namely **Porutpal** deals with public (i. e. political) life. It is called **Porutpal** or the division dealing with **Porul**. **Porul** literally means wealth and this division could be expected to deal with economic problems. But it really deals with political and administrative matters with the clear exception of one chapter i.e. **Porul seyal vagai**.⁷ It is in 70 chapters i. e. 700 verses and admittedly deals with 70 topics relating to **Porul**, i. e. more than half the work is devoted to a consideration of matter

6. மாதவர் நோன்பும் மடவார் கற்பும்
காவலன் காவல் இன்று எனின் இன்று

(Manimekalai XXII
lines 208-209)

ஆபயன் குன்றும் அறு தொழிலோர் நூல் மறப்பர்
காவலன் காவான் எனின்.

(குறள் 560)

relating to **Porul**. This gives a deceptive feeling that Valluvar is more concerned with political and administrative matters than **Aram** or basic dharma. All these seventy chapters, it will be conceded, do not directly deal with politics, public administration or economics; some of them like கயமை (wickedness), இரவு, இரவச்சம் (begging and dread of begging), நல்குரவு (destitution) - unless these deal with state's borrowing or national poverty but in fact they do not - உழவு (agriculture), நானுடைமை (being possessed of a sense of shame), பெருமை (dignity) etc. have little exclusively to do with politics. In many of these chapters the language suggests that the author is therein concerned rather with the doings of the individual than those of the state or any corporate body. In fact, the thirteen chapters collectively called ஒழியல் could form part of the **Arattupal**. The three chapters on 'yielding to women', 'prostitution' and 'refraining from drink' are also clearly concerned with personal problems though they could be tortured into the **Porutpal** with unseemly ingenuity.

The chapters relating to unquestionably political issues are just nineteen in number. These can be listed in groups of allied topics as follows:

A. அரசியல் (relating to the king)	
1. இறைமாட்சி	(the virtues of royalty) ⁸ 39
2. கல்வி	(education) 40
கல்லாமை	(lacking education) 41
கேள்வி	(listening to the wise) 42
அறிவுடைமை	(knowledge) 43

---

8. The numbers indicate Kural chapter numbers.

3. செங்கோன்மை (good government) 55
கொடுங்கோன்மை (evil government) 56
வெருவந்தசெய்யாமை (refraining from frightful deeds) 57
கண்ணோட்டம் (being considerate) 58
குற்றங்கடிதல் (controlling one's own passions) 44
4. பொச்சாவாமை (not being negligent) 54
ஊக்கமுடைமை (industry) 60
மடியின்மை (avoiding laziness) 61
ஆள்வினை உடைமை (being of enterprise) 62
இடுக்கண் அழியாமை (not being deterred by obstacles) 63
5. தெரிந்துசெயல்வகை (acting on knowledge) 48
வலி அறிதல் (realising the other's strength) 48
கால மறிதல் (knowing the opportune time) 49
இடனறிதல் (knowing the opportune place) 50
தெரிந்து நெளிதல் (deciding on knowledge) 51
தெரிந்துவினையாடல் (identifying the competent and getting things done by them) 52
6. பெரியாரைத்
துணைக்கோடல் (seeking the alliance of the strong) 45
சிற்றினம் சேராமை (avoiding the lowly, i. e. the weak) 46
சுற்றந்தழால் (being friendly with one's kinsmen) 53
7. ஒற்றூடல் (espionage) 59
- B. அங்கவியல் (relating to the aids to the government)
  1. அமைச்சு (the ministry) 64
  2. தூது (ambassador) 69
  3. நாடு (the country) 74
  4. அரண் (the defences) 75

5. மன்னரைச் சேர்ந்து ஒழுகல் (being in the company of royalty) 70
 குறிப்பறிதல் (knowing the king's mind) 71
 அவையறிதல் (understanding the court) 72
 அவை அஞ்சாமை (braving the court) 73
6. வினை செயல் வகை (the manner of action) 68
 வினைத்திட்டம் (resolution in action) 67
 வினைத் தூய்மை (purity in action) 66
 சொல் வன்மை (eloquent speech) 65
7. பேதைமை (ignorance) 84
 புல்லறிவாண்மை (being ill-informed) 85
8. நட்பு (friendship) 79
 நட்பாராய்தல் (choosing one's friends) 80
 பழமை (old acquaintance) 81
 தீ நட்பு (friendship with the wicked) 82
 கூடா நட்பு (false friendship) 83
 இகல் (enmity) 86
 பகைமாட்சி (qualities of the enemy) 87
 பகைத்திறன் (knowing the enemy's strength) 88
 உட்பகை (the fifth column) 89
 படைமாட்சி (qualities of the armed forces) 77
9. படைச் செருக்கு (its pride in achievement) 78
10. பொருள் செயல் வகை (economic resources) 76

So this works out to five ideas in Arasiyal in addition to considerations on royalty and the spies; in the Angaviyal six ideas in addition to ministers, ambassadors, the land and the defences. Further group five in Arasiyal is similar to group six in Angaviyal and group two in Arasiyal

corresponds to group seven in Angaviyal. In fact the number of major ideas is only nine in addition to the institutions namely 1. the king, 2. the ministers, 3 the ambassadors, 4. the spies, 5. the defences and 6. the country. If the country be treated as the fundamental source for royal revenue it is allied to chapter 76 on economy and the defences are related to the army. Thus we have only four institutions and nine ideas which work out to just thirteen which in effect is not the lion's share of the Kural. It may be intriguing to some that while espionage is included in the section on royalty, the ambassador keeps company with the aids to the government. This is perhaps because the spies were really the king's personal servants doing their job on the sly while the ambassador was a public servant. But the chapterisation in the Kural is not absolutely satisfactory and there can be legitimate doubt if this was done by the author himself though a respected authority like Parimelalager is of the opinion that the author himself did the chapterisation and tries to defend his opinion by logically linking the succession of chapters but not always satisfactorily.

The above analysis shows that the **Kural** deals with the following ideas in the main and the rest are merely details. The ideal king and his characteristics are primarily discussed; he is warned against oppression and injustice but is not told what secular consequence will follow if he paid no heed; the instruments which the king employs for government like the spies are then described; the aids to government like the minister, the ambassador and the army are then considered and their ideal virtues and functions enumerated. The sources of

revenue for the king are mentioned and the ways to provide security for the kingdom are narrated. This is about all that the Porutpal in effect has to say. The overall emphasis is on ideal virtues relaxable only in the light of the imperfections of human nature and the exigencies of public office. கொல்லாமை (non-killing) is an absolute virtue in the Arattupal but the army's duty is to kill in battle and the king has to execute a number of criminals in the process of justice. In these cases the violations of the general dharma are justified in virtue of the special duties cast on the king and the justification is that 'a few wicked must be weeded out to save the general public'⁹; expediency as a corrective to eternal principle is not available to the king or his government as the apatdharmas save the dharma. He is barred from taking shelter behind easy attitudes like the ends justifying the means. Here Valluvar is most unlike the post-Renaissance western political thinkers. The ultimate good - on the definition of which all need not agree - if and when attained justifies the means employed to achieve it: This is in essence the western attitude to state action. The need, so far as Valluvar is concerned, to control the means as well as to keep a steady sight on the goals necessarily circumscribes state action to the minimum and leaving the rest to the individual whose guidelines are provided by the Aranul. In this regard Gandhi resembles Valluvar and Kautilya is in contrast to him, if we confine our attention to Indian thinkers on the subject.

It is customary for some scholars to institute a comparison between the **Kural** statements on 'the king

and his administration' and corresponding statements in the Arthasastra; and some scholars go to the extent of treating the **Kural** as a sort of adaptation of Kautilya. One should think that Kautilya as well as Tiruvalluvar took a number of ideas on government not only from prevailing notions but also from traditional statements on those subjects¹⁰. If that be so, there can be little wonder that in certain areas of speculation or description there are close similarities¹¹ between the two. But differences in these cases are important as signifying the special predilection of the thinkers; for example, Kautilya does not object to forced loans or benevolences while the **Kural** has no sympathy with such sources of revenue. Kautilya's approach to politics is as far away from Tiruvalluvar's **Porutpal** as Vatsyayana is from the **Inbattupal**.

In the case of the ambassador particularly the **Kural** reveals considerable acquaintance with prevailing ideas regarding diplomatic qualifications. The world over, certain high virtues are insisted upon in the case of ambassadors. We know that Alberico Gentili, the Italian Jurist wrote a book on 'De Legationibus libritres' and this is a great and very early contribution to the law of embassies. According to Gentili the ideal ambassador's mental and moral equipment should be such as to strike a balance between intellectual attainments, practical ability, and the most vital quality

---

10. In fact the **Kural** is a kind of book of proverbs like the Hebrew texts of wisdom and the ethical treatises of Confucius.

11. Eg. **Kural** 501

of all-prudence¹², Versatility and flexibility of mind, fidelity, temperance and fearlessness are the qualities expected of a good ambassador. These prescriptions remind us of Valluvar whose ambassador has to possess in large measure practical wisdom as well as theoretical virtues and personal attainments.

The mention of Kautilya brings to our mind the great Renaissance thinker Machiavelli, again an Italian. Machiavelli is perhaps the greatest contrast to Valluvar; for the former lays stress on 'success rather than the means, converts the political process into an absolutely secular affair and divorces abstract notions of justice and ethics from the world of political diplomacy and lays the foundation for realpolitik which governs the world today. Modern political thought post-Machiavelli is fully based on that thinker and in fact it has since then even improved upon him. Rousseau and Marx represent the more recent political trends in the West i. e., popular participation in government and government based on an economic ideology; both these like democratic liberalism are opposed to or at least strongly different from the political canons of the **Kural**. The **Kural** polity is uncompromisingly monarchical in its framework. To Valluvar benevolent despotism is to be a Sanadhana or eternal arrangement and he is of the view that maximum modification that would be required in the

---

12. K. R. Simmonds: Gentili on the qualities of the ideal ambassador; the Indian year book of International affairs, 1964, Vol. XIII, Part II, Grotian papers p. 52.

context of Kodungol would be the substitution of the evil despot by a benign despot. But he does not tell us how this substitution is to be brought about; possibly like all ancients in India he set considerable store by the monarch either undergoing a change of heart or being punished now or hereafter by supratemporal forces. If this wished for change does not materialise then the subjects are free to trace the cause for their misfortunes to **ul** (fate) or seek remedies by fleeing the kingdom. Deposition of the king by revolutionary means or regicide seems to be beyond the purview of Valluvar. These were procedures made respectable by a series of revolutions in the West.

A necessary corollary is that the concept of a citizen so essential and integral to the institution of the city-states in ancient Greece and a universal phenomenon in the modern democratic state is unknown to the **Kural** which knows the 'subject' i.e. Kudi and not the citizen. The subject enjoys the protection of the king for tendering obedience and paying taxes, fighting for him and supporting his rule. The provision of protection is contingent on the will of the ruler while the subject's duties are enforceable by the physical resources of royalty. So there can be no question of legal rights for the citizen. The provision of such rights is a compulsion to modern constitutions all over the world and they have taken the notion from western political tradition.

A study of the **Kural** shows that it does not develop any political theory, idealistic or speculative nor

does it give a full picture of the administrative and social institutions in the Tamil country to whichever period it might have belonged; so that conversely this work is comparatively less valuable to the history of administrative institutions. It is notable that it does not mention village government, the institutions like **Ambalam**, **Manram** or **Podiyil** etc. or the royal advisory bodies like the **Enperayam** or the **Aimperunkulu** in their collective capacity.

In fact it is clear that to him the king is the state though he does not say so explicitly anywhere. In fact he has possibly no 'state' within his conceptual framework. The state as understood in western thought is a component of territory, population, government, and sovereignty. These attributes are the minimum indispensables for a state according to western political thought. The Saptanga theory in Sanskrit imagines a state of which seven component parts are mentioned. It is right to infer therefrom that the sovereign is the totality of the seven like the federal government being a conceptual superior which fulfils politically the states. But the opening verse in the **Porutpal** says:

படைகுடி கைதுஅமைச்சு நட்புஅரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு 13

This means that the ideal king is one who commands or possesses the resources or services of 1. the army, 2. the populace, 3. the economic resources, 4. the advisory body, 5. the allies and 6. the defences. These six are the anga or the limbs of the king. The

king himself is superior to and apart from any one of or all these angas. The distinction between the Sapt-anga notion and this idea of Valluvar who treats the king as the absolutely superior element in the political arrangement is obvious. Traditional writers like Parimelalagar no doubt derive **Kural** 381 from the Arthasastra. But once we recognise the distinction, it follows that there is no concept of a state in the arrangement contemplated by Valluvar: Arasu is either king or goverement.

An unmistakable feature of Valluvar's polity is the inevitable king. He is described in his ideal condition, praised, cajoled, threatened and warned. But the hapless subject falling victim to the tyrannous king is indirectly asked to await the certain destruction of the despot by unmentioned agencies. This will mean that there is no question of anachism as a philosophical sublimation of political activity being accepted also as an ultimate release for the frustrated subject. Anarchism in the West is respectable. The first step in that direction was the abolition of the king in certain city-states of Greece as well as in Rome. But the philosophical construct of anarchism as a doctrine is of recent times and can be traced to Russian thinkers like Kropotkin. Traces of anarchism are no doubt noticeable in the writings of Tolstoy and they have had their influence on Gandhi who called himself an anarchist. But Valluvar's faith in monarchy is unflinching. The anarchist claim that the condition of philosophical anarchy is the logical end of government and the continuing awareness of the virtues of citizenship by the people.

But such ideas are relevant to a system of thought which is based on the principle of evolution not only of institutions but of man himself from an inferior order to ever increasing superior ones. But for those who think in terms of eternal truth (or Sanadhana) or the universal there can be no evolution. They draw a picture of the ideal which according to them is good for all times and all places. Hence it cannot be improved. Their dread of anarchy and the hope of kings being reasonable persons persuade them to ignore the possibility of a wicked king materialising and no one being able to do anything about it. The Kural polity therefore is not democratic or popular and capricious, but is imposed and benevolent.

In certain places the author of the **Kural** cries out in despair and curses fate; pervasive inequity disturbs him and he does not seek material and temporal causes for beggary for instance but curses the Creator¹⁴; that is, to him remedial action initiated by humans does not suggest itself as an obvious answer to social evils. This means that the autonomy of man and his competence to shape his ends is not recognised. This is the antithesis of the secular premises on which recent western political thought rests. The area relating to socialism and all kinds of collectivism in fact are alien to the moral premises of Valluvar. Here, we must learn to get out of the habit of imagining that eleemosynary arrangements like charity feeding known

---

¹⁴4. Kural 1062

to primitive societies has anything to do with scientific socialism.

In Western political thought there are two very important concepts which deserve comparison with the **Kural** ideology. One is the question of rights and duties. It would be equally correct to frame this as rights vs. duties for there can be occasions when rights and duties instead of being complementary as two sides of a coin, can also represent a conflict of interests. The history of Europe means a continuous struggle between those who fight for rights and freedom against those who deny them, beginning from the days of the patrician—plebeian struggle in Rome through the struggle of parliament representing people fighting kings, to international labour ganging up against capital to break age-long chains. This is an epitome of the developing European situation. This is so much so that Croce defined history as the story of freedom. This theme breaks out in every political situation and treatise. It would be either a struggle for freedom, a grant of freedom, or a denial of freedom. This concept includes the realm of thought and speculation also in addition to popular agitation. Witness Bury's famous work on the 'History of Freedom of thought'. Freedom of thought in the west could border on eccentricities; and non-conformism at least at the doctrinal level becomes a virtue, i. e., in a free society. The whole argument seems to be absent in the **Kural**. The assiduity and persistence with which duties are mentioned in the **Kural** is matched only by the total non-mention of rights. One is not certain even if Valluvar held the view that rights flowed from duties.

The other concept is that of equality. Of the triple slogan, Liberty, Equality, and Fraternity, liberty and equality were emphasized in ancient Greek polity in a qualified manner, since slaves and women who were denied privileges enjoyed by the free male citizens were integral parts of that polity. But it was the French Revolution which gave an unqualified content to this concept. It raised the lowly to citizen level and reduced monarchy to common level and created an equality heretofore unknown. But that was political equality, though the economic aspect of it was not ignored. The Marxist revolution was however insistent on economic equality as an ideal; whether equality political or economic was achieved by these revolutions is beside the point. It is however relevant that the social consciousness was directed towards these ends and legally these goals were recognised and established. This tradition has become universal now.

In the **Kural**, however equality as a comparable concept is difficult to trace. Of course there is the oft-quoted statement,

15

பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்

This statement has suffered torture at the hands of good intentioned scholars who have read modern values into an ancient text. It was the physical fact of birth which was deemed an index of equality by Valluvar. He qualified this obviously unobjectionable statement by the serious qualification that inequality flows from the distinctive performances in society. This is just

the opposite of the western concept of equality whereby the legal fiction of all persons being equal to one another in the eye of law has been created for the specific purpose of counteracting the social consequences of inequality. That Valluvar was a lover of inequalities becomes clear in verses like,

இரப்பாரை மில்லாயின் சர்ங்கண்மா ஞாலம்

மரப்பாணை சென்றுவந் தற்று. 16

சுவர்க்கண் வன்னுண்டாம் தேற்றம் இரந்துகோள்

மேவார் இலாகுக் கடை 17

It would be unnecessary in this context to choose between the two attitudes to life namely, the western one of equalising social opportunities and benefits by state action, and leaving it to the individual affluent to piously look after the individual indigent and content oneself with advising the former to be solicitous about the latter. But what is indisputable is that these two attitudes are not the same.

Law has been the backbone of civil societies in the West. Rome made great and significant contribution to this concept. Since Grotius and Bodin Law has assumed new proportions as international law. Lives of individuals and multitudes are determined on the basis of Jurisprudential systems which have evolved through the ages in the west. In Islamic countries we have the sacred law i.e. the Shariat and in Ancient India we had the Dharmasastrakaras, laying down the dimensions of personal law. By shifting the area of law from the domain of the Arthasastra (to which it now belongs in the West) to that of the Dharma sastra, the

implication was that law was deemed sacred and not to be tampered with by the passing fancies of fleeting governments.

The **Kural** has been concerned with universal and eternal truths resisting the temptation to be involved in questions relating to relative values like those concerning 'Vyavahara' ie, law relating to property etc. Civil codes dealing with transfer of property as well as artificial crimes created by formal statutory Law do not interest him. Thus we find Valluvar Standing on the top of the universe and taking a total View of human problems and concerning himself only with the eternal Verities; while the western political thinkers have progressively been involved in the endless details of daily life.

To conclude, the political ideas embodied in the **Kural** are neither adaptations nor fresh creations but a summarised and general picture of some of the major institutions found operating in the Tamil society personally known to the author of the **Kural**. This picture is put within the framework of an ideology of virtue and the very purpose of political action is denigrated by treating it as definitely inferior in importance to the dharmic concern of the individual. It further seems that Law as exemplified by Vyavahara in Sanskrit, or usage or conventions governing social practices of a legal nature were not the concern of Valluvar. Punishment of offenders under law is not elaborately treated, for that aspect of political life also seems to be out of bounds for Valluvar; that is to say while the Dharmasastras which speak of Vyavahara and Danda are complementary to the Arthasastras in

the Sanskritic tradition, Valluvar contends himself with a thin outline of the major political landmarks alone. Thus one sees a gap between the **Kural** tradition of dealing with **Porul** and the Sanskritic tradition of Artha and Dharmasastra. If such a gap is noticeable between inter-related cultures it is inevitable that the political values of the Porutpal should be far distant from the political values of the west which has proceeded on assumptions entirely different from those of Valluvar and heading towards goals deemed irrelevant and futile by the author of the **Kural**.

Dr. M. Muthuraman

Politics and Ethics in Tirukkural

The form and structure of Tirukkural may be briefly explained. It consists of 133 chapters, constituted of ten couplets for each chapter. Thus it makes the grand total of 1330 couplets. It is divided into three major sections ¹, namely, the principles of Justice, Wealth and Happiness. It is the noble creation of a solitary genius Tiruvalluvar, the Tamil bard of the III Tamil Sangam, said to have lived 2000 years ago. The three major divisions are so well arranged beginning with the Principle of Justice, that it clearly shows how the Principle of Justice - The ideal perfection of human relationships - is the basis of the entire work. For it is along the Principle of Justice, wealth must be acqu-

---

1. அறம், பொருள், இன்பம்

ired, happiness should be secured. Only then, there is Justification for both the acquisitions. For in either cases, if they are pursued apart from Justice, then both of them are condemned. This is relevant, as it is a significant message, to the modern socialistic views of life. If a person steadfastly adheres to the Life and conduct envisaged by Tiruvalluvar, through the three major aspects of his work, then that person is certain to achieve the highest aspect of life, in his life-time itself, so it is said! This is why, Tiruvalluvar is also spoken of as the one, who has explained the four values², of life Justice, Wealth, Happiness and Bliss, through the three values constituted of his work!

As the family institution is the unit of social life so is the individual, both man and woman, who constitute the unit of family life. This corporate life starts on the basis of certain biological and economic factors, but continues to exist and acquires meaning only when the foundations are based on Love and Justice. Tiruvalluvar explains how life is to be lived only on the principle of Justice through the practice of virtues and it is better to have regard for other fellowbeings and their welfare. For, the life lived on the principles of Justice and Love, not only enhances the meaning of life but ennobles it as well to the extent of divinity. This is really a sensible explanation of the meaningfulness of life. For, it illustrates not only the recognition of a better life and its pursuit, but also the onward march of the individual personality from

---

2. அறம், பொருள், இன்பம், வீடு

humanity to divinity!! In fact, the progress of either the individual or the society could be meaningful only when they move forward from the good to the better and the best. It is through the realisation of the values of Goodness, Truth and Justice, divinity is affirmed!

When love and virtue illumine the household, then it secures perfection and thereby all its ends are fulfilled, says Tiruvalluvar (Kural 45)³. Mention has already been made of the principle of Justice as the foundation of life. Only on that principle life needs to be started as it alone guarantees the achievement of spiritual goal to man and woman. That is why it is pointed out that among those who aspire for the spiritual life of everlasting happiness, the greatest are those who lead a virtuous family life (Kural 47)⁴. Herein we could perceive how much importance is attached to virtue as it alone gets the moral sanctions of the principle of Justice. While it is true that the virtuous acts could be pursued even by other persons having their own pursuits of life, yet, the fullest claim for virtue is from the side of the family institution. This is what we are able to understand when Tiruvalluvar speaks, 'virtue rightly belongs to the married life and other walks of life if found blameless, due respect may claim' (Kural 49)⁵.

It is worthy to note in this connection of the constructive role of the family institution in the spiri-

3. அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது.

(குறள் 45)

4. இயல்பினான் இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான்
முயல்வானுள் எல்லாம் தலை.

(குறள் 47)

5. அறனெனப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை அஃதும்
பிறன்பழிப்பது இல்லாயின் நன்று.

(குறள் 49)

tual scheme of life envisaged by the Tamil Sage, Tiruvalluvar. He has laid the greatest importance on the monogamous family institution as it secures (Kural 54) safely the moral atmosphere not only of bringing up of the required offspring but also of looking after them in the growth and development of their personalities. While there is the personal gain for the husband and wife in the establishment of the household, Tiruvalluvar clearly brings home to us the social aspect of it. For it is said that the true householder is the supporter of the student, the hermit and the ascetic (Kural 41) ⁶. It goes without saying that it is the householder, who not only helps by feeding children at home but also protects by alms-giving, the needy and those who have no households of their own. This is the crucial point which strengthens the moral efficacy of the family institution. Tiruvalluvar adds spiritual glory to the family institution, when he proclaims: 'verily the householder is the friend of the orphan, the poor and the dead' (Kural 42) ⁷.

How could the householder help the dead and the departed is a pertinent question, the answer for which brings with it the philosophy of life practised by the Tamils through the ages. For the life of Tamils is a religious life, wherein there is a well-planned scheme for duties to be performed according to the requirement of the occasion. Thus by reference to the 'dead and

6. இல்வாழ்வான் எனபான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றின் நின்ற துணை.

(குறள் 41)

7. துறந்தார்க்கும் துவ்வா தவர்க்கும் இறந்தார்க்கும்
இல்வாழ்வான் எனபான் துணை.

(குறள் 42)

the departed', Tiruvalluvar has shown the bridge between life in the present form and life hereafter. The performance of duties in honour of the dead is enjoined as a duty to the householder, for it is said that the greatest duty of the householder is to keep to the five-fold obligations towards the departed, the gods, the guests, relatives and himself (Kural 43)⁸. Tiruvalluvar has not ignored to point out the practical difficulties which would face the householder in the performance of multifarious duties and obligations. That is why it is mentioned, far holier and more penitent than the recluse is the householder, who helps the hermits in the observance of their duties and himself swerves not from virtue (Kural 48)⁹. Thus when the householder steadfastly pursues the moral life of spiritual journey, then that life is said to be the best form of life. So it is said: 'no need for a householder to long for other spheres of life, if he keeps the lustre of his soul uncontaminated amidst the ceaseless toil of his home' (Kural 46)¹⁰.

The family life envisaged by Tiruvalluvar is not an easy one. But it is an ideal one, in the pursuit of which life acquires meaning and significance. An aimless life is no life. For in that case it could very well become a tale though not to be told by an idiot sig-

8. தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றங்கு
ஐம்புலத்தாறு ஒம்பல் தலை. (குறள் 43)

9. ஆற்றின் ஒழுக்கி அறனியுக்கா இல்வாழ்க்கை
நோற்பாரின் நோன்மை உடைத்து. (குறள் 48)

10. அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை யாற்றின் புறத்தாற்றிற்
போலுய்ப் பெறுவது எவன். (குறள் 46)

nifying nothing. All human endeavours are self-evident indications of the march towards the better and the nobler. Only when the rational animal realises as he or she ought to do so, one day or other, then they are bound to reckon with the ethics of life envisaged by the Tamil Sage Tiruvalluvar. When it is done, so as it ought to be then a god among men, he will be looked upon, who fulfils the duties at home in the best possible way (Kural 50)¹¹.

When these ideologies of Justice and Love are subordinated to expediency, then there is disruption of human relationships. This is what has happened in our times, where we find chaos and confusion rampant not only at the social level but more so at the national and international levels. These symptoms of degradation of the morale of human relationships are due to the non-recognition of the basic unity of humanity. That recognition could be possible and sensible only when the basic principles -- Love and Justice are duly respected. For, human relationships are based on the moral laws of Truth and Goodness, sustained by Love and Justice. It is those cardinal virtues which constitute the cultural life of the people at large. And it is those principles which guarantee the practice of virtues in the institutions of family, temple, etc. Through the practice of moral virtues, man and woman realise their true nature and in that realisation lies the meaning of life!

---

1. வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.

The moral basis of a meaningful life could become a reality only when there is a ruler who administers Justice impartially. Unless and until the ruler becomes the embodiment of wisdom and action accompanied by duty-consciousness, neither Justice could be administered nor the people could have the possibilities for the realisation of the best values of life. This is why, Tiruvalluvar insists, that the rulers of the earth must be endowed with an indomitable will (Kural-383)¹². As a matter of fact, the political institution that prevailed in ancient India was of monarchy. Therefore to look upon the Ruler as the upholder of Justice and Benevolence was nothing but natural, hence was the adoration of the King. Ancient Tamil writings abound with names of glorious rulers who were the benevolent monarchs discharging their duties towards the benefit and betterment of the people at large. For example the triple Kingdoms--Chera, Chola and Pandya stand as the model monarchies for all times to come. This much of recognition of monarchies in ancient Tamil Nadu is well supported by the Asokan edicts where venerable references are made to the well established and highly developed kingdoms in Southern India. So much so, the highest respect given to the Ruler was in accordance to the noble traditions of Tamil Nadu, wherein the Rulers as ideal monarchs lived only to serve the people, thereby served God. This is also substantiated by the monumental temples built by those Rulers. The Rulers never asserted their

12. தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை இம்முன்றும்
நிங்கா நிலஞர் பவற்கு.

(குறள் 383)

rights, but performed their duties according to the Principle of Justice. That is why Tiruvalluvar proclaims 'behold a good and wise monarch, who does not betray his trust, but banishes, all ills from his land. He is the very soul of honour' (Kural 384) ¹³. Unforgettable of the Tamil traditions, Tiruvalluvar rightly identifies the wise Ruler with God. For the Tamil sage speaks out 'the Ruler is a god among men; for he rules with perfect justice and shields the interests of his people' (Kural 388) ¹⁴.

Having extolled the king to that of divinity, the Tamil Sage emphasises the human virtues of the ruler and thereby reminds the ruler of his bounden duties not only to the subjects more so to his counsellors and critics. It is this aspect, in my opinion which is more relevant than monarchy as such to our times. As we are living under a democratic set up of political life, so it becomes all the more important to hear particularly the other man's point of view. Even if it is a contrary view, it must be heard. This is what Tiruvalluvar means, when he says that the whole world shall be under the extensive sway of the Ruler, who does not turn away from the bitter sweet counsels of his loyal ministers: (Kural-389) ¹⁵. From this it is also evident to perceive the significance of the body of ministers or counsellors,

13. அறனிழுக்கா தல்லவை நீக்கி மறனிழுக்கா

மானம் உடைய தரசு.

(குறள் 384)

14. முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு

இறையென்று வைக்கப் படும்.

(குறள் 388)

15. செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன்

கவிகைக்கீழ்த் தங்கும் உலகு.

(குறள் 389)

which constitutes the backbone so to say, of a stable government. What type of persons should be chosen as ministers or counsellors, Tiruvalluvar has given very clear expressions to that effect. For instance it is pointed out: 'let a king watch, whether a minister has love of right conduct, love of money, love of women and love of life and then choose him' (Kural 501)¹⁶. If otherwise, what happens, the Sage speaks out with greater understanding of the complicated problems of humanity. For it is said: 'reposing confidence in a minister or counsellor without thoroughly studying him, breeds the endless mischiefs even to generations of Rulers yet unborn' (Kural 508)¹⁷.

Having warned of the dire consequences of choosing improper persons to run the apparatus of political administration, Tiruvalluvar outlines the essential quality of that person, who ought to be chosen as an administrator. 'He should be chosen who distinguishes the good from the evil and does only the good' (Kural 511)¹⁸. This is possible only for those persons who were trained along virtuous lines and only then they could possess integrated personalities of honesty and truthfulness. 'Let the king watch his ministers, for on their conduct does the well being of the people rest' (Kural 520)¹⁹.

16. அறம்பொருள் இன்பம் உயிரச்சம் நான்கின்
திறந்தெறிந்து தேறப் படும். (குறள் 501)

17. தேரான் பிறனைத் தெளிந்தான் வழிமுறை
தீரா இடும்பை தரும். (குறள் 508)

18. நன்மையும் தீமையும் நாடி நலம்புரிந்த
தன்மையான் ஆளப் படும். (குறள் 511)

19. நாடோறும் நாடுந் மன்னன் வினேசெய்வான்
கோடாமை கோடா துலகு. (குறள் 520)

It is interesting as well as informative to note the apt descriptions of the performances of a minister. 'The minister maps out the details of a project before hand, finds the ways and means of achieving it, seizes the right moment and then commences the operation' (Kural 631)²⁰. 'Sturdy resolution, loving care of the subjects, correct knowledge of the laws of the land, untiring zeal-these four virtues, with the former five combined, form the basic traits of a good minister' (Kural 632)²¹. Even with all those qualifications, Tiruvalluvar has been good enough to confess the truth, that a minister could fail in his endeavours. why! Because knowledge alone will not stand the test of time. It is pointed out that 'even a well-designed project ends in utter failure, in the hands of a minister, who has not the tact to accomplish it' (Kural 640)²². In other words, book-knowledge alone will not help one to become a successful administrator according to Tiruvalluvar. Thereby the Sage has shown the practical wisdom, which alone shall help the administrators to carry on smoothly their activities and achieve the beneficial results. This is why it is specially stated: 'let not the minister be content with book-knowledge alone, let him observe the natural and normal activities of the world and act accordingly' (Kural 637)²³. Briefly

20. கருவியும் காலமும் செய்கையும் செய்யும்

அஞ்வினையும் மாண்டது அமைச்சு.

(குறள் 631)

21. வன்கண் குடிகாத்தல் கற்றறிதல் ஆன்வினையோடு

ஐந்துடன் மாண்டது அமைச்சு.

(குறள் 632)

22. முறைப்படச் சூழ்ந்தும் முடிவிலவே செய்வர்

திறப்பாடு இலா தவர்.

(குறள் 640)

23. செயற்கை அறிந்தக் கடைத்தும் உலகத்து

இயற்கை அறிந்து செயல்.

(குறள் 637)

speaking a good minister or counsellor is one, in whom there is the harmonious combination of theoretical knowledge with practical experience. Only when such personalities shoulder the body politics of administration, Justice will prevail as well as penetrate the laws and lives of the people. Only then it could be said that there exists just rule and good administration so that the sovereignty of the Ruler could be divinised.

In such a land of Justice and Goodness, the people for their protection and wellbeing look upon the sceptre for the significant reason that it embodies Justice, according to which alone the Ruler discharges his duties. This normal aspect of political life is further exemplified with the natural analogy as follows: 'As the subjects look to the sceptre for their protection, so the earth for her prosperity is beholden unto the clouds' (Kural 542)²⁴. When the earth looks to the heavens, the heavens also reciprocate and the result as we could conceive of it is a good raining. This is what obtains in the land of a good ruler: 'smiling plenty and seasonal showers gladden the land of the sovereign, who rules with perfect Justice' (Kural 545)²⁵. It goes without saying learning and righteousness flourish under benevolent sway of a wise king. It may be pointed out in this connection that the portrayal of an ideal and noble Ruler according to Tiruvalluvar should not be misconceived as an isolated

24. வாடுகுக்கி வாழும் உலகெல்லாம் மன்னவன்

கோல்கோக்கி வாழும் குடி.

(குறள் 542)

25. இயல்புளிக் கோல்கூச்சும் மன்னவன் நாட்ட

பெயறும வளையுளும் தொக்க.

(குறள் 545)

personality living away from humanity and their problems. In fact the true ruler is always with the people not only protecting them but also providing with best conditions of life- Only in that respect the Ruler needed the loyal and dedicated ministers who could help him in achieving the good results. The Ruler should not only keep in touch with the ministers more so he should be in touch with the people. This is well specified by Tiruvalluvar. 'The Ruler perishes by himself, who is not easy of access and does not lend a patient and listening ear to the grievances of his subjects' (Kural 548) ²⁶. This much of a positive description of the active personality of a Ruler is nothing but a clear testimony of democratic virtues which must adorn not only the Rulers but more also the ruled as it is the case in our times. It also reveals as to how the teaching of Tiruvalluvar stands the test of time and emerges out successfully even after the lapse of 2000 years. For what the sage prescribed for the Rulers, 2000 years ago, suits very well our times. For it is said: 'to stem the tide of invasion from without and to punish the wicked and to preserve peace and happiness of the land, is no reproach to the Ruler, but it is a duty legitimately assigned to him' (Kural 549) ²⁷. As we are living in democracy so every one of us is a ruler. For the ethical benefit and the political betterment of all, I conclude with an appeal, let everyone of us perform his duty with dignity and discipline, which could alone bring forth the era of the greatest happiness of the greatest number.

26. என்பதத்தான் ஓரா முறைசெய்யா மன்னவன்
தன்பதத்தான் தானே கெடும்.

(குறள் 548)

27. குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றம் குடிதல்
வடுஅன்று வேந்தன் தொழில்.

(குறள் 549)

Prof. A. S. Gnanasambandan

Concept of Kingship in Kural and later Epics

To discuss in full the concept of Kingship in Kural would be beyond the limited scope of this paper and hence I restrict it to the discussion of the Divine Right Theory of Kingship. The paper will try to show whether Kural has envisaged the Divine Right Theory and if so how the later day epics follow it.

The conception of statehood and king has a later day origin when compared to the dawn of civilization. It can be said without cause for dispute that Kingship is perhaps oldest in world history. The Tamil word **KOON** indicating a king, is perhaps a clue to understand how the concept of kingship came into existence in this part of the country. Possession of

cattle was considered to be the symbol of power of an individual. This is true of Sangam days also.

In Sangam literature and in Tolkappiyam, the oldest available Tamil grammar, we find that wars between kings were started by lifting cattle. Unless it was thought that by lifting cattle the economic power of one could be destroyed there was no point in lifting cattle. Tolkappiyam deals extensively with the method of warfare all starting with cattle-lifting, but it is curiously silent about the king and polity.

It is significant to note that Kural deals with war in four chapters but in different places. வலி அறிதல், காலமறிதல், இடனறிதல் (to find out the strength of the enemy, to choose the time and place of war) are dealt with as one unit, but படைமாட்சி (the war-worthiness of fighters) is dealt with some 27 chapters later.

The fact that படைமாட்சி is dealt with along with நாடு (country), அரண் (fortress) and பொருள் செயல் வகை (sources of revenue) leads one to think that the army of the king was mainly intended as a defensive force and not for offence or aggression. Even though the army is given place of pride amongst the six limbs of the king in the first Kural in Porutpaal¹, Valluvar seems to think that the army even though that is the backbone of the king, is mainly intended as a defence weapon.

This concept perhaps goes against the ancient convention that the king should be aggressive and should

1. படை குடி கூழ்அமைச்சு நட்பு, அரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு.

not hesitate to annex his neighbour's domain. Puram speaks like this in stanza No.8 ². Artasastra and western writers like Machiavelli speak gloriously of this trait to be found in a king. It is surprising that Kural does not speak of aggressiveness in a king at any place. This aspect which even though goes against the earlier tradition, is being faithfully followed.

In Cilampu the King goes on an expedition to get a stone from the Himalayas for the statue of Kannaki. Incidentally he wages war with those who did not subscribe to his view. One important point to be noted here is that the Pandiya and Chola Kings do not approve of the Cera King's action in going on an aggressive expedition. Reference is specifically made in Ramayana that Dasarata never went on a war with aggression in his mind.

In Cintamani also we do not come across a single instance where a war of aggression was conducted by Jivakan, even though he had to fight several battles to get back his rightful throne.

Returning to the Divine Right Theory which is made much of by others Kural does not seem to accept that, inspite of the fact it gives the name IRAI இறை to the King, Kural 388 ³ says that a king who administers Justice to his subjects and protects them

2. போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொருஅ

திடஞ்சிறி தென்னு முக்கந் துரப்ப

(புறந். 8)

3. முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்டு

இறைன்று வைக்கப் படும்.

(குறள் 388)

will be looked upon as a God by them. Valluvar is extremely careful in this stanza to use the word 'வைக்கப்படும்' (will be considered as God).

Valluvar is quite aware of the fact that God (இறை) has that Godhood (இறைத் தன்மை) as a permanent attribute to Himself and it is not something which is given by some one to some other individual. Having known this Kuralar says 'இறை என்று வைக்கப்படும்'. There is no Godhood in the King but if he behaves as expected of him he will be looked upon as God. This is a characteristic of the king for which he must work hard and attain and hence it is not a natural or permanent attribute to him. As long as he rules properly he will be looked upon as God but the moment he loses that character he will lose his godhood (இறைத்தன்மை).

The form clearly indicates that he was not born with any divine right to rule the people.

If we accept Parimelalagar's (Commentator's) view ⁴ that the king is called Irai because he was worldly representative of God to men, Kural No. 389⁵ will go against this view. Kural 389 says that a King who tolerates bitter advice from others will have this world under him. By stating that bitter advice may be required occassionally and that it was the duty of the king who wants to retain his throne to listen to it,

4. உலகபாலர் உருவாய் நின்று உலகம் காத்தவின் இறை என்றார் - இறைமாட்சி முன்னுரை, பரிமேலழகர்.

5. செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடை கோந்தன் கவிகைக்கீழ்த் தங்கும் உலகு.

(குறள் 389)

Valluvar rings death knell to the Divine Right Theory. This idea is alien to the Divine Right Theory according to which the king shall never go wrong.

My learned friend Thiru N. Murugesu Mudaliar in his illuminating talk on "Polity in Tirukkural" ⁶ while agreeing with the fact that Kural does not endow any divinity to Kingship goes on to add that a first King possesses a divine light (ஒளி). This word ஒளி occurs in three Kurals 390, 698, and 556 in connection with the King. No doubt the word ஒளி has divine light as one of its meaning. There are other meanings also for that word. In Kural the word ஒளி is used in the normal sense which means name. Name (ஒளி) according to literature of those days is earned and fame (புகழ்) comes after one's death.

In Kural No. 653 ⁷ the word ஒளி is used in this meaning of name. It says one should abstain from doing things that will spoil one's name. Kural 556 ⁸ also suggests the same meaning. It says that as long as a king is just he will have name; and the moment he becomes unjust his fair name will disappear. Naladiyar also states the same meaning in stanza No. 9. The meaning ⁹ there is more clear because he uses the words ஒளி and புகழ் adjacently, thereby bringing out the meaning name and fame.

6. Tirumati Sornammal Endowment lectures-Madras University Publication, Part I, English--Pages 529 and 530.

7. ஒழுதல் வேண்டும் ஒளிமாழ்கும் செய்விலை- (குறள்-653)

8. மன்னுவாம் மன்னர்க்கு ஒளி- (குறள் 556)

9. உண்ணான், ஒளி கிருன், ஓங்கு புகழ் செய்யான். (நாலடியார் 9)

From the above statements one can safely come to the conclusion that Kural inspite of the commentators does not envisage divine right to the kings. Tolkappiyam in the entire Parattinaiyal does not speak a word about the divine right of kings. It deals mostly with the various kinds of war.

If so then how did this divine business enter into Tamil literature? The first Tamil epic Cilappatikaram refers to the divine right in an oblique way.

Prof. Spellman classifies 12 different gradations of kingly divinity ¹⁰. Of them we are interested in a few. For instance No. 3 states that "All kings are divine" and No. 8 states "Institute of Kingship is divine". Cilampu refers to Ceran Cenguttuvan in the following lines.

1. "அரசாள் செல்வத்து நிரைதூர் வேந்தர்" (கட்டுரை-142)
2. "அரசை வீற்றிருக்கும் திருப்பொறி உண்டு" (வரந்தரு-175)

According to Prof. Spellman No. 12 states that the "King is a special concern of God's" which finds an echo in Cilampu in the following lines.

3. ஆனேறு உயர்த்தோன் ஆருளின் தேன்றி,
மாரிலம் வினக்கிய மன்னவ..... (வரந்தரு-141)

One can easily see that the three Tamil quotations are so similar to Spellman's classification and hence we are driven to conclude that the divine right which was foreign to Valluvar slowly crept into Tamil literature even during the time of Cilampu.

10. Sornammal Endowment Lectures---N. Murugesu Mudaliar's talk, Pages 530-31.

Eulogizing the Kings was common during Sangam poetry times but to extol him as the ultimate was rather rare even there. In one of the Puram¹¹ stanzas the King is compared to the life of the people. It is a sort of hyperbole where the poet says "the world does not exist because of rice, or water but because of the King. Hence a powerful King should always feel that he is the life of the people".

One can feel that the divinity business was in an embryo form during Sangam poetry time, which was discountenanced by Valluvar, but slowly crept into Tamil literature during the time of Cilampu. But there also it is not so prominent. I feel there was a real cause for this new appreciation of the Kings and their role in Tamilnad after the Kalabhra interregnum. For nearly three centuries the Tamils were suffering under the yoke of foreigners, the Kalabhras. They were anxiously awaiting for the time when one of their own Kings would put an end to this misrule by the aliens. After Pandiyan Kadungon, slowly the yoke of foreign rule was lifted and a sigh of relief came throughout Tamilnad.

Bakti period came into existence and Alwars thought whoever released the Tamils and their religion must be a God on earth. To help them to think so the mythological stories of Tirumal, where he fought with the enemies to save and rescue his son, were very handy. Moreover the function of Tirumal and the

11. நெல்லும் உயிர் அன்றே நீரும் உயிர் அன்றே
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்
யான் உயிர் என்பது அறிவை
வேல்மிகு தானே வேந்தற்குக் கடனே.

King were one and the same, to destroy the enemies and to protect their people. Hence the metaphor came quite handy. Nammalwar sang that "When one sees the king it is just like seeing Tirumal".¹² When the whole of Tamilnad was suffering from foreign aggression for three centuries without any hope of redemption, if someone were to fulfil their aspiration when they have lost all hope it is but natural that the people thought that the redeemer was not an ordinary King but an incarnation of the saviour God.

Even though this metaphor might have been used for one King in the beginning later Kings also took up the halo. Since this thought percolated from the highest to the lowest poets began to reflect this in their poems. Especially when they had to sing about Kings this metaphor came in handy.

During the time of Cintamani the divinity of the King was thought of as indisputable. Tevar went one step further to state that the King was more than the Gods. In two stanzas he eulogizes the Kings in general as more than the devas.

திலக நீள்முடித் தேவாநம் வேந்தரும்
உலக மாந்தர்கள் ஒப்பென்று ஓதுப
கலவு தார்மன்னர்க்கு யான்இது கூறுவன்
பலவு மிக்கனர் தேவரில் பார்த்திபர் (நாமகள்-217)

(People say that the devas and the Kings are equals. I shall say to the Kings that the Kings excel the devas in many aspects.)

‘அருளுமேல் அரசாக்கு மன், காயுமேல்
வெருளச் சுட்டிடும் வேந்தெனும் மாதெய்வம்

அருளி மற்றவை வாழ்த்தினும் வைவினும்

அருளி ஆக்கல்: அழித்தல் அங்க ஆபவே? (நாமன்-218)

(The King who is the greatest of Gods can bestow benefits if he wants or destroy if he dislikes. But the other Gods, they can only bestow benefits on those whom they love but are powerless to take back what they bestowed when once they hate.)

Sekkilar who came after Tiruttakka Tevar did not go to this extent of praising the Kings as more than Gods, but at the same time accepts the divinity by stating that a country without a king is a body without life.

மன்னரை இன்றி வைகம் மண்ணுலகு எண்ணுங்காலை

இன்னுமிர் இன்றி வைகம் யாக்கையை ஒக்கும் ... (மூர்த்தி-29)

மன்னவன் தோள்இணைக் காவல் இன்றி

வாழும் தகைத்துஅன்று இந்த வையகம் ... (மூர்த்தி-28)

Having been the Prime minister of the Chola empire in its heyday probably Sekkilar thought that it is impossible for a country to exist without a King

Kural lays more stress on the minister the King should choose. Valluvar's dictum that "since the ministers are the eye through which the King sees he must be careful in choosing them"¹³ has not been cared for during the days of imperial Cholas. The importance which Kural gives to the ministers is spoken lightly by Sekkilar, himself a prime minister. A point to be noted is that Sekkilar was very familiar with Kural. If inspite of this he treats lightly of the ministers it reflects the time spirit during Chola days. The power of the King was unquestioned.

13. தழுவார் கலைஆக முழுகலான் மன்னவன்

தழுவாரைச் சூழ்ந்து கொளல்.

(குறள் 445)

In Tirunavukkarasu Puranam a significant line appears. When ordering his ministers to arrest and bring Tirunavukkarasar who has deserted the state religion the Pallava King says "you go and arrest that evil man and bring him here to be punished. Be careful not to take any bribe from him and leave him".¹⁴

We have seen that the divinity of the King was upheld by Ilango, Tevar and Sekkilar. Last comes the great Kamban who engineers revolution silently. We are familiar by this time with the habit of the poets in speaking of the kings as the life and their subjects as body inanimate.

For the first time in the TAMILIAN thought the divine right of the king is slowly thrown overboard. But the fun is that Kamban seems to be quite wary of expressing his idea openly. He uses the same old metaphor which has been used by his predecessors but with a time twist. The stanza is worth quoting in full.

“வயிரவான் பூண்அணி மடங்கல் மெய்யம்பினுன்
உயிர்எலாம் தன்உயிர் ஒப்ப ஓப்பலால்
செயிர்இலா உலகினில் சென்று நின்றாவாழ்
உயிர்எலாம் உறையதாநர் உடம்பும் ஆயினுன்” (அரசியல்-10)

(The jewel bedecked king (Dasarathan) powerful like a lion looks after all living things under him as his own life. Because of this he can be considered as a body in which all the lives dwell.)

By simply changing the organs of the metaphor he has achieved something which is a wonder even in

14. மருள்கொண்ட மன்னவனும் மந்திரிகள் தமையோக்கி
தெருள்கொண்டோர் இவர்சொன்ன தியோனைச் செறுவதற்குப்
பொருள்கொண்டு விடாதுஎன்பால் கொடுவாரும்.... (நாவு - 90)

these so called democratic days. He has said that the king is only the inanimate body which simply executes the will of the people (life).

Kamban who is soaked in Kural fully subscribes to the view of Kural when it says that "a despotic monarch who does not listen to the ministers who will hit him hard when he goes wrong will destroy himself without enemies" 15. This Kural is beautifully expressed in the following stanza where he describes the ministers of Dasaratha.

‘தம்உயிர்க்க ஓறுதி எண்ணை; தலைமகன் வெதண்ட போதும்
வெம்மையைத் தாங்கி, நீதிவிடாது நின்றுஉரைக்கும் வீரர்.....
(மந்திர-8)

In another stanza the entire Kural is made use of:

“அடுக்கும், ஈது அடாது” என்று, ந்ற ஏதுவாடு அறிவுகாட்டி
இடிக்குநர் இல்லை; உள்ளார் எண்ணியது எண்ணி, உண்ணை
முடிக்குநர்; என்றபோது, முடிவுஅன்றி முடிவது உண்டோ?
(காட்சி - 132)

To conclude I may say that the Divine Right of Kingship was alien to Valluvar, but later on it slowly crept into the minds of the Tamils which is reflected in their poetry.

15. இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பார் இலானுங் கெடும்.

சிறப்புச் சொற் கோவை

(எண்கள் பக்க எண்கள்)

அக்கினி (தெய்வம்) 47 70 98
 அக்கினி புராணம் 90
 அகம் 29 33 34 35 42 66
 அகழி 10
 அங்கம் 79 87
 அங்கவியல் 25 140 141 142
 அச்சாணி 56 57
 அடிமை 110 111 112 122 127
 அதிகமான் நெடுமானஞ்சி 30 37
 அதிகாரம் 109 118 120 125 128
 அதிவீரராமபாண்டியர் 50 51
 அதீனியக் குடியாட்சி 113
 அந்தணர் 48 77 85 115
 அந்துவஞ்சேரல் 38
 அம்பலம் 147
 அமெரிக்கா 8 9
 அமைச்சர் 6 26 32 47 59 60 61 76
 77 90 100 103 104 105 109
 அமைச்சரவை 103 104
 அமைச்சியல் 96 100
 அமைச்சு 29 32 59 96 100 140
 அமைதி 103 128
 அயல்நாட்டு உறவு 104 106
 அயல் நாடுகள் 104
 அயலார் 49 59
 அர்த்தசாத்திரம் (அருத்தசாத்திரம்) 80
 81 82 89 95 144 147 152 153
 169
 அரச சாத்திரம் 95
 அரசதர்மம் 95
 அரசநீதி 95
 அரசரின் இறைவழித் தோற்றம் 74
 அரசாங்க நிலம் 127
 அரசாங்கம் 27 93 95 96 100 109 110
 112 113 116 118 120 121 127
 அரசாங்க வகைகள் 95 108 112
 அரசாங்கவமைப்பு 100

அரசாங்கவல்லுவலர் 117
 அரசி 26
 அரசியல் 4 5 7 8 9 10 12 14 15 19
 25 26 27 28 35 37 39 41 43
 44 45 46 61 74 80 81 82 84
 86 87 91 93 94 95 96 98
 100 108 110 112 113 119 124
 126 128 139 141
 அரசியல் சிந்தனையாளர்கள் 94
 அரசியல்முறை 95
 அரசியல் உத்திகள் 91
 அரசியல் வரலாறு 63
 அரசியலதிகாரம் 118 120
 அரசியலறிஞர் 118
 அரசியலமைப்பு 5 108 109 112 119
 அரசியற் சிந்தனை 62 74
 அரசின் இறைவழித் தோற்றம் 74
 அரசு 2 14 16 20 25 26 27 37 46
 55 56 57 58 63 66 88 94
 95 97 101 108 109 110 113
 116 123 125 126 127
 அரசுகளின் தோற்றம் 63
 அரசுரிமை 85 86
 அரசன் 9 10 34 54 66 88 140 168
 அரிசில்சிறார் 32
 அரிஸ்டாட்டில் 3 94 100 108 111 112
 119 120 122 126 127 128
 131 137
 அருளுடைமை 115
 அல்லாட்சி 50
 அலுவலர் 53 117
 அலெக்சாண்டர் 119 120
 அவதாரம் 97
 அவையஞ்சாமை 96 141
 அவையம் 110
 அவையறிதல் 141
 அறங்கூறவையம் 110
 அறத்துப்பால் 4 9 11 130 138 139
 143

அறதூல் 15 16 18 44 46 47 48 53
54 57 59 61 85 87 135 143

அறநெறிச்சாரம் 60

அறம் 11 13 16 18 23 24 37 39 45
49 59 61 81 83 84 86 87 88
100 108 112-117 119 120 123
124 128 133 139

அறவோர் 12

அறிவியல் 3 19 17

அறிவு 11 35 44 59 87 102 103 105
109 161-119 121 123 126 129

அறிவுடைமை 84 86 124 139

அணத்து நாடுகள் சட்டம் 128

ஆ (பசு) 50 52

ஆக்கநல அரசு 101

ஆங்கில நாட்டரசு 16

ஆங்கிலம் 62 114

ஆங்கிலேயச் சட்டமுறை 113

ஆங்கிலேயன் 13

ஆசாரக் கோவை 45 57 58 59

ஆசியப் பெருங்கண்டம் 94

ஆட்சி 5 6 7 8 9 10 13 20 25 26
48 61 79 80 84 95 96 97
98 99 100 101 102 103 109
110 121 127 128

ஆட்சித் தலைவர் 6 8

ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் 31

ஆணைகள் 97

ஆணையாளன் 5

ஆத்திருடி 45 46 56

ஆதிக்கம் 98 105

ஆதிபகவன் 77

ஆதென்சு 112 116 120 123

ஆபயன் 50

ஆயம் 7

ஆரியப்படை கடந்த

நெடுஞ்செழியன் 35

ஆலத்தூர் கிழார் 39

ஆன்வி ன்புடைமை 140

ஆளும் உரிமை 97

ஆற்றல் 50 54 55 69 102 117 118
119

ஆன்மா 17

ஆன்றோர் 27 13

இகல் 105 141

இங்கிலாந்து 8 9 98

இடனறிதல் 140 163

இடுக்கண் அழியாமை 140

இதிகாசம் 81

இந்திய அரசியல் 93

இந்திய அரசியற்கொள்கை 94 95 96

இந்தியப் பண்பாடு 70

இந்திய முத்திரை 95

இந்தியர் 131

இந்தியா 63 68 69 71 72 74 77 79
94 95 97 99 131 146 152 161

இந்திரன் 47 69 70 98

இந்து அரசர்கள் 99

இந்தோ-ஐரோப்பிய இனம் 111

இந்தோ-செர்மானிய இனம் 111

இயமன் 47 70

இயற்கை 34 42 84 99 111 117 122
123 124

இயற்கை விதி 117 124

இரகசியப் பாதுகாப்பு 103

இரவச்சம் 139

இரவு 53 139

இராச்சியம் 103

இராச தந்திரம் 86 103 104

இராஜாவப் பேரரசு 120

இராபர்ட்டு பில்மர் 97

இராமாயணம் 94 169

இருக்கு வேதம் 79 80

இல்லறத்தான் 57 76 125

இல்லறம் 115 119 121 124

இல்லற வியல் 121

இளங்கோ 137

இளவரசன் 60

இறை 6 7 19 25 47 65 66 67 68 69
70 72 74 75 76 77 89 121
124 169 170

இறைப்பொருள் 51

இறை புரிதல் 20 21

இறைமாட்சி 6 28 65 86 96 99 139

இறைமை 28 62 63 67 68 69 70 71
76 79 80 81 82 84 85 93 98

இறையவன் 68

இறையுரிமை 72 75 76 97 99

இறைவழித்தோற்றம் 74 77

இறைவன் 25 49 58 63 65 66 67 76
79 97 98

இறைவன் அவதாரம் 97 98 99

இன்பத்துப்பால் 138

இன்பம் 17 24 35 115 120 121 122
135 136

இன்னு நாற்பது 45 54

இன அரசு 97

இனம் 57 111 122

சகை 91 115 116

உசனர் 80

உட்பகை 88 102 141

உடலாற்றல் 118

உடலுவமை யரசியற் கோட்பாடு 128

உத்திகள் 88 91

உதாசின் 104

உபாயங்கள் 105

உயர்குடிப்பிறந்தோராட்சி 112

உயிமை 63 72 73 75 76 77 97 98 99
102 108 112 113 116 118 122
124 127

உயிமையரசியலரசாங்கம் 112

உரோமானிய நாடு 93

உரோமானியர் 94

உலகசமுதாயம் 128 129

உலகநாடுகள் கழகம் 128

உலகநீதி 56

உலகநெறி 115

உலகபாவர் 70 75

உழவு 139

உறுப்புடைமையிறமை 70

உறையூர் ஏணிச்சேரிமுடமோசியார் 38

ஊக்கமுடைமை 84 140

ஊழ் 146

ஊன்பொதி பசங்குடையார் 36

எட்டுத்தொகை 28 66

எண்பேராயம் 109 110 147

எதேச்சாதிகாரம் 109 128

எப்பிக்குரசு 108 112 120 122 127
128

எமன் 47 70 98

எர்னஸ்ட்பார்க்கர் 94

ஏசு 12

ஏவலர் 57

ஏழ்கடல் 105

ஏழைநாடு 13

ஐம்பெருங்குழு 26 27 109 110 147

ஐரோப்பா 74 94

ஐரோப்பியச் சிந்தனையாளர்கள் 121

ஐப்பந்தம் 120

ஐப்புரவு 129

ஐழியியல் 125 133

ஐழுக்கம் 17 83 115 116
122 128 129

ஐளி 171

ஐற்றன் 10 25 26 43 59 87 89 90 100

ஐற்றூடல் 88 140

ஐறுத்தல் 48 115

ஐம்பல் 48

ஐரோருகால் இறைமை 69

ஐளவையார் 30 37 45 56

ஐயிரங்கள் 98

கட்சி 3

கட்டுக்கதை 94

கட்டுப்பாடுகள் 118

கடமை 61 73 77 96 99 105 115
122 124

கடவுள் 64 66 67 68 69 70 76 77 97
98 123 127

கடவுள் வாழ்த்து 28 67 76

கடன் 110

கடனாள் 110

கடுஞ்சொல் 52 84 91 114

கடைச்சங்ககாலம் 27 39 108

கண்ணகி 38 169

கண்ணோட்டம் 20 40 59 77 140

கணபதி சாத்திரி 81

கபிலர் 30 34 37

கயமை 139

கயிலாசநாதர் சதகம் 60

கரிகால் பெருவளத்தான் 28 33 39

கருவிகள் (அரசின் கருவிகள்) 93

கலலாமை 35 86 139

கல்வி 6 35 58 86 103 118 139

கனித்தொகை 29 36

கவுடல்யர் 14 80 81 82 83 143 145

கள்வன் 52

களங்காய்க்கண்ணி நாரமுடிச் சேரல் 41

கற்பனை அரசு 117 118

கற்பனை நாடு 126

கஜேந்திரகட்கர் 22

காக்கை பாடினியார் 31 38

காட்சிக்கெளியன் 91

காத்தற்கொழில் 70

காந்தி 12 143 148

காமத்துப்பால் 4 14
காரிக் கண்ணனார் 34
காலமறிதல் 140 168
காவல் 126
காவலர் 66 69
காவலரசு 101
காவலன் 39
காவற்படை 53
காளிங்கர் 67
கானே 89
கிராமங்கள் 111
கிரிசிப்பஸ் 108 112 122 128
கிரீசு 111 122
கிரேக்க அரசியல் 110
கிரேக்க அரசியற் சிந்தனையாளர்கள்
100 111 113 116
கிரேக்க நகரரசு 110 111 112 120
கிரேக்கம் 95 100 110 111 124
கிரேக்கர் 94 109 111 122 127
கிள்ளி வளவன் 31 38 39
கீழை நாட்டு அரசுகளின்
எதேச்சாதிகாரம் 109
குடவோலைமுறை 110
குடிகள் 5 6 8 9 13 27 31 48 52 55 57
65 73 77 88 90 97 111 112
119 121 126 127 146
குடிதழீஇக் கோலோச்சுதல் 37 51
குடிமை 55
குடியாட்சி 5 6 26 57 61 79 80 95 100
110 113 117 128
குடியாட்சித் தலைவர் 6
குடும்பம் 118
குடை 37
குதிரைப்படை 54
குபேரன் 47 98
குமரகுருபரர் 52
குற்றங்கடிதல் 40
குற்றம் 48
குறிப்பறிதல் 141
கூட்டுப் பொறுப்பு 103
கூடாநட்டி 141
கூழ் 29 31 32
கெல்சன் 17
கேள்வி 35 86 103 139
கொடுங்கோல் 146
கொடுங்கோன்மை 47 50 51 52 54 84
101 102 140

கொலைத் தண்டனை 89
கொன்றை வேந்தன் 45 56
கோப்பெருஞ்சோழன் 33
கோயில் 58 66
கோலோச்சுதல் 5 27 37 51
கோவிந்த சதகம் 46
கோவூர்கிழார் 31 38 135
கோனாட்சி 25 95 101 102
கோவூல் 81 85
கௌடல்யர் (கவுடல்யர் காண்க)
கௌடல்யம் 85 88 89 92
கௌணபத்தந்தர் 80
சக்கரநெறி 56
சங்க இலக்கியங்கள் 26 27 29 31 32
34 36 37 66 67 109
சங்ககாலம் 25 27 29 39 54 66 67 108
சங்கம் 24 28 69 79 155
சட்ட அறிஞர்கள் 16 20 21
சட்டத் துறை 93
சட்டநிறுவன அமைப்பு 129
சட்டம் 5 16 17 18 19 20 21 97 102
112 113 116 118 120 122 124
127 128
சட்டவியல் 18 21 23
சதகங்கள் 60
சந்திர குலத்தினர் 70
சமத்துவக் கோட்பாடு 122
சமநிலை 21
சமயக்குருமார் 127
சமயம் 46 74
சமஸ்கிருத நூல்கள் 81 83 85 86 87 89
90 91 92
சமஸ்கிருதம் 80 81
சமுதாய அறம் 124
சமுதாய இன்பம் 17
சமுதாய உணர்வு 127 129
சமுதாய நலன் 18
சமுதாய நன்னெறி 17
சமுதாய நிறுவனங்கள் 119
சமுதாயம் 6 16 17 24 31 83 109 112
118 119 120 123 124 125
126 127 153
சமூக நீதி 21 22
சமூகம் 16 116
சர்வாதிகார ஆட்சி 25
சலுகைகள் 99
சாக்ரடீஸ் 3 108 112 116 117 128

சான்றன்மை 55 124
 சான்றோர் 1 13 20
 சிந்தாமணி 169
 சிபிசக்கரயர்த்தி 69
 சியாமா சாத்திரி 81
 சிலப்பதிகாரம் 39 75 137 169 172
 சிவப்பிரகாசர் 46
 சிற்றினம் சேராமை 140
 சிறுதலைவர் 7
 சிறுபஞ்சமூலம் 45 53 54 56
 சிறைத் தண்டனை 21
 சீவகன் 169
 சீனா 94
 சீனா 108 112 122 128
 சுக்கிரரீதி 47 51 59 60
 சுங்கம் 89
 சுதந்திரம் 12 116
 சுயராஜ்யம் 12
 சுற்றந்தழால் 140
 சுற்றம் 8
 சூது 8 9
 சூரிய குலத்தினர் 70
 சூழ்ச்சி 59 88
 சூழ்வார் 25 26 32
 செங்குட்டுவன் 34 137 172
 செங்கோல் 47 48 56 84
 செங்கோன்மை 32 36 48 50 67 84 140
 செந்நாப்போதார் 47
 செம்பியன் 69
 செயல்துறைத் தலைமை 26
 செயற்குழு 110
 செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் 30
 செல்வராட்சி 112
 சேர அரசு 109
 சேரன் 161 169 172
 சொத்து உரிமை 118
 சொல் வன்மை 50
 சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா 46
 சோழ அரசு 109
 சோழர் 7 34 61 169
 டியூட்டானியர் 111
 தசரதன் 169
 தண்டநீதி 95
 தண்டம் 12 102 115
 தண்டலையார் சதகம் 46 48

தண்டனை 21 88 115
 தந்திரங்கள் 82
 தமிழ் 2 14 24 44 68 101 108 110 113
 135 155 158 161 162 167
 168 172
 தமிழ்ச் சமுதாயம் 24 153
 தமிழ்நாடு 14 131 147 161
 தமிழ்மரபு 68
 தமிழக அரசியல் 26
 தமிழக அரசு 109 111
 தமிழகம் 2 7 24 25 75 109 113
 தமிழக வேந்தர் 26
 தமிழர் 158
 தர்மசாத்திரங்கள் 81 82 84 85 89 99
 தர்மம் 133 134 136 139 143
 தருக்க நல்வாழ்வுக் கோட்பாடு 128
 தருக்கமுறை 128
 தலைநகரம் 2 7 61
 தலைமை 64
 தவம் 56
 தற்காப்பு 111
 தன்னிறைவு 122
 தனிமனித அறம் 124
 தனியார் உடைமை உரிமை 118
 திக்பாலர் 70
 தீரக்கமேர் 99
 திரிகடுகம் 45 53 60
 திவமால் 46 70 75 76
 திருவுளச்சீட்டு 116
 திறை 89
 தீநட்பு 141
 தீயாட்சி 51
 தீயோர்கள் 13
 தீவினை 80
 துணிவுடைமை 84
 துலாக்கோல் 36
 துவைதிபாவம் 105
 துறக்கம் 136
 துறவறம் 24 114 115 119
 துறவி 11 71 77
 தூதன் 10 11 20 61
 தூது 11 26 43 59 106 140
 தெய்வம் 47 48 63 65 66 67 68 70 72
 76 77 84 85 99
 தெய்வ வழி இறைமை 70
 தெய்வவழித் தோற்றம் 63 77

தெய்வவழிபாடு 58
 தெய்வாமிசம் 63 64 65 71 74 85 99
 தெய்வீக உரிமை 63 73 77
 தெரிந்து செயல்வகை 140
 தெரிந்து தெளிதல் 140
 தெரிந்து வினையாடல் 140
 தென்னிந்தியர் 14
 தேர்தல் 86
 தேவர்கள் 69
 தொகுப்பு 111
 தொல்காப்பியம் 26 53 66 168 172
 தொல்காப்பியர் 4 25
 தொலைநோக்கு 11
 தொழில் 4 60 70 109 118 119
 தொழில் தகராற்றுச் சட்டம் 22
 தொழில் தகராறுகள் 22
 தொழில் துறை 22
 தொழிலாளர்கள் 22 118
 நக்கீரனார் 24 69 75
 நகரரசு 110 111 112 116 120 122 126
 நட்பாராய்தல் 141
 நட்பு 29 32 33 34 43 59 141
 நட்பு நாடுகள் 106
 நடுவு நிலைமை 21
 நடைமுறை அரசியல் 81 82
 நப்பூதனார் 34
 நல்குரவு 139
 நல்லாட்சி 9 37 50
 நலங்களிளி 30
 நற்றிணை 29 35 41
 நன்மாறன் 40 69 75
 நன்னெறி 46
 நாட்டு அரசுகள் 112
 நாட்டு நட்புகள் 94
 நாட்டு நலன்கள் 42
 நாடக இலக்கியங்கள் 81
 நாடாவளம் 42
 நாடு 9 13 41 84 85 102 109 110 112
 119 125 126 127 140 168
 நாணுடைமை 139
 நாஸ்தியார் 45 171
 நான்மணிக்கடிகை 45 53 54 56 57
 நான்முகன் 47
 நிர்வாகத்துறை 16 93
 நிறுவனங்கள் 109 110 111 113 119

நிறைமொழி மாந்தர் 77
 நீத்தார் 77
 நீதி 16 17 20 21 22 27 84 93 106 110
 112 113 114 116 117 118 119
 120 121 122 123 124 128
 நீதிசாத்திரம் 95
 நீதித்தத்துவங்கள் 23
 நீதித்துறை 16 19
 நீதிநூல் 46 53 83
 நீதிநெறி விளக்கம் 47 49 51 52 53
 57 59
 நீதிபதி 23 118
 நீதிமன்றத்தினர் 20
 நீதிவெண்பா 60
 நெடுங்கிள்ளி 39
 நெடுஞ்செழியன் 28 31 34 35 37 39
 நெடுமானஞ்சி 30 37
 நேர்முகக்குடிகள் 127
 நேர்முகக் குடியாட்சி அரசாங்கம் 112 113
 பஃறுளியாறு 39
 பகை 12 88 104 105
 பகைத்திறன் தெரிதல் 141
 பகைமாட்சி 105 141
 படை 8 12 28 29 30 31 53 55 58
 படைச்செருக்கு 30 41 53 141
 படைத் தலைவன் 61
 படைமாட்சி 13 53 141 168
 பண்டிதமணி 81
 பணியொற்றுமை இறைமை 66
 பத்தினிப் பெண்டிர் 71
 பத்துப்பாட்டு 28 66
 பதிற்றுப்பத்து 29 32
 பதினென்காம்பு லூமி 98
 பதினெண் தீழ்க்கணக்கு 45
 பயன்வழிக்கோட்பாடு 117
 பரணர் 38
 பரமேஸ்வரன் 68 71
 பராசரர் 80
 பரிப்பெருமான் 67 68
 பரிபாடல் 66
 பரிமேலழகர் 16 20 23 27 36 38 40
 67 68 74 75 77 114 115 116
 136 142 148 170
 பழங்குடிமக்கள் 111
 பழமொழி நானூறு 45 49 51 52 53
 54 55 57 58 59
 பறம்புநாடு 34 42

பனேசியசு 108 112 123 124 128

பாகுதந்தி 80

பாண்டிய அரசு 2 109

பாண்டியநாடு 6

பாண்டியர் 2 6 69 161

பாணினி 79

பாதுபாப்பு 103 113 116 127

பார்க்கர் 94

பாரத்வாசனார் 80

பாரதம் 94

பாரதிதாசன் 60

பாரதியார் 46

பாஷாம் 71 77

பி.ஃ.ல்.ம் 97

பிரகாரந்தையார் 33 51

பிசுனர் 80

பிரகிருதிகள் 105

பிரதிநிதி 97 99

பிரபு 58

பிராமணர்கள் 70 87

பிரகஸ்பதி 80

பிரிண்டோ 94 108 111 112 117 118
119 120 126 128

புத்தர் 9 11

புதிய ஆத்தித்தடி 46

புரட்சி 98 101 102 128

புரவலர் 24 32 38 42

புராணங்கள் 69 85

புராணமரபு 77

புல்லறிவாண்மை 141

புறத்திணையியல் 172

புறநானூறு 29 30 34 39 42 76 135 169

பூசாரிகள் 71

பூதேவர்கள் 70

பெரியோர் 26 27 90 106 109

பெரியாரைத் துணைக் கோடல் 37 109
110 140

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை 32

பெருந்திருமா வளவன் 33

பேகன் 38

பேதைமை 141

பேரரசன் 104

பேரரசு 112 122

பொச்சாவாமை 140

பொதியில் 147

பொதுக்கடன்கள் 114

பொதுநோக்கு 11

பொதுவுடைமை 118 119 128

பொருட்பால் 4 6 8 12 19 25 55 64 67
85 96 130 138 139 144 147
154 168

பொருள் 24 44 45 68 103 106 115 117
118 119 120 126 135 136
138 139

பொருள் செயல் வகை 119 135 141 168

பொன்னாதிதாரம் 25

பொருளாதாரச் செழிப்பு 100

பொருளாதாரம் 97

பொருளாதார வளர்ச்சி 111

பொருளுடையார் 53 72 142

பொற்றாமரைப் பொய்கை 2

போப்பாண்டவர் 74

போர் 10 103 104 105 110

போர்க்காணிகள் 61

போர்க்களம் 12

போர்ப்பயிற்சி 127

போர்வீரர்கள் 118

போலக் 20

மக்கப்பற்று 124

மக்கள் நல அரசுக்கோ 'பாடு 101

மக்கள் மன்றம் 26

மக்களாட்சி 5 28 100 102

மகரிஷிகள் 83

மகாபாரதம் 98

மடியின்மை 140

மண்டலக் கொள்கை 104

மண்டலம் 105 106

மணக்குடவர் 67

மணிமேகலை 138

மத்யமன் 104

மதில் 10

மதுரை 1 2 6 7 24 36

மந்திர தந்திர மாயங்கள் 72

மதுதரும சாத்திரம் 47 70 94 96 98
102 104

மநுநீதி சதகம் 60

மருதனிள நாகனார் 36

மலைஅரண் 34

மலையமான் 38

மறம் 134
 மன்றம் 26 110 147
 மன்னரைச் சேர்ந்து ஒழுதல் 141
 மனித உரிமை 174
 மனித சமத்துவக் கோட்பாடு 128
 மனு 93 95 101 103 104 106 115
 மனு தரும் சாத்திரம்
 (மது தரும் சாத்திரம் பார்க்க)
 மனுநீதி 97
 மனுநீதிச் சோழன் 49
 மாங்குடி மருதனார் 37
 மாமூலனார் 42
 மாணம் 55
 முடமோசியார் 38
 முடிமன்னர் 5 8 9
 முடியாட்சி 5 25 27 61 79 80 95 96
 100 109 110 112 113
 முடியாட்சிக் காலம் 4 47
 முத்திர ராக்கசம் 81
 முதலமைச்சர் 6
 முதலாளி 22
 முதுமொழிக் காஞ்சி 45
 முப்படை 53
 முப்பால் 44
 முறை 19 20 21 48 49 75 76 77 97
 114 126
 முன்றுறையரையனார் 45
 முனியர்கள் 70
 மூவேந்தர் 42
 மெகன்சி பிரவுன் 81
 மெய்க்கீர்த்திகள் 16
 மெய் நூனிகள் 4 92
 மெய்யறிவு 4 118 121
 மெல்வளர்ச்சிக் கொள்கை 63
 மைபூர் கிழார் 32
 மோசி கீரனார் 31
 யவன நாடுகள் 95
 யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் 3
 யானைப்படை 51 53 54
 யானைப்போர் 53
 யானையேற்றம் 87
 ராதா கிருஷ்ண செளத்ரி 82
 ராஸ்கோ பவுண்ட் 18
 ரோமானியச் சட்டமுறை 110

ரோமானியப் பேரரசு 122
 ரோமானியர் 111
 லிவி 94
 வகுப்புவாதிகள் 103
 வஞ்சனை 12
 வஞ்சினப் பாடல்கள் 31
 வடநூல் மரபு 68 79
 வடமொழி 14 44 68 105
 வடமொழி நூல்கள் 57 59
 வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன் 69
 வரலாற்றறிஞர்கள் 69 72
 வரி 51 102
 வருணன் 47 98
 வருணசிரம தருமம் 115
 வல்லாண்மைக் கொள்கை 63
 வலி அறிதல் 140 168
 வலிமைக் கோட்பாடு 105
 வழக்கங்கள் 109 120 122
 வழக்கு 20 115
 வழக்குரைஞர் 22 49
 வழிபாடு 71
 வள்ளுவம் 4 51 85
 வள்ளுவர் 85
 வறியர் 20
 வாக்குண்டாம் 46
 வாணிபம் 126
 வாதவியாதி 80
 வாயு 47 98
 வாஜபேய வேள்வி 69
 விசாலாட்சர் 80
 விஞ்ஞானம் 117
 விதி 117
 விமானம் 10
 விருத்தப்பா 46
 வினை செயல் வகை 141
 வினைத் திட்டம் 141
 வினைத் தூய்மை 12 13 141
 விஷ்ணு புராணம் 98
 வெருவந்த செய்யாமை 129
 வெள்ளியம்பலத்துத்
 துஞ்சிய பெருவழுதி 33 34
 வெள்ளைக்குடி நாகனார் 37
 வெள்ளைக்குடை 81
 வெளிநாட்டு உறவுகள் 106
 வெற்றி 128

வெற்றிவேற்கை 50

வேத இதிகாச புராணங்கள்

80 81 82 87

வேதநாயகம் பிள்ளை 46

வேதம் 79 80 87

வேந்தன்மலில்லாத நாடு 57

வேந்து 6

வேளாண் புலவர் 32

வைதீக சமயக் கருத்துக்கள் 46

வைதீக நூல்கள் 87

ஷதபத பிராமணம் 69

ஷேக்ஸ்பியர் 137

ஸ்டாயிக்குகள் 122 123 124 128

ஸ்பார்ட்டா 113

ஸ்ரீவர்டு அரசர்கள் 98

ஹெராத்தஸ் 94

ஹெலானியர் 111

ஹோமர் 94

ஹத்திரியர் 103

Administration 134 144 163 166

Administrative institutions 147

Administrative reforms 131

Administrator 163 164

Advisers 138

Advisory body 147

Agencies 148

Aggression 168 169

Agitation 150

Agriculture 134

Aids 131 142

Allies 147

Altekar, A. S. 95 96

Alwars 173

Ambassador 141 142 144 145

American constitution 133

Anarchism 148

Anarchy 137 149

Angas 147 148

Apatdharma 143

Aristotle 130 131 134 137

Army 142 143 147 168

Artha 154

Ascetic 71 130 137 138 158

Asoka 161

Asokan edicts 161

Austinian 133 137

Authority 131 132 133 134

Autonomy 135 149

Bakti period 173

Basham, A. L. 71 72

Bodin 152

Brahmans 74

Brave New Word, The 32

Buddhist Kshatriyas 74

Burke 132

Capital 150

Cattle - lifting 168

Cera King 169

Charity 134

Chera 161

Chola 161 169 175

Chola empire 175

Christendom 134

Christianity 133 134

Cicero 134

Cilampu 137 169 173

Cintamani 169 174

Citizen 130 133 143 151

Citizenship 148

City-states 146 148

Civil Codes 153

Civil societies 152

Cleisthenes 131

Collectivism 149

Conformist 136

Constitution 133 146

- Corporate body 139
 Counsellors 162 163 165
 Counsels 162
 Crimes 153
 Criminals 143
 Croce 150
 Crown 137
 Dasarata 169 176 177
 Decentralisation 133
 Defences 141 142 147 168 169
 Deity 133
 'De Legationibus libritres' 144
 Democracy 146 162 166 176
 Democratic liberalism 145
 Deposition 146
 Despotism 146 148 176
 Despotism 145
 Devas 174
 Dharma 133 135 136 139 143
 Dharmasastra 135 152 153 154
 Dharmasastrakaras 152
 Dharmic Society 133
 Diplomacy 145
 Diplomatic qualifications 144
 Divine light 171
 Divine origin 73
 Divine right 73 167 169 170 176
 Divinity 62 71 72 157 162 171 173
 174 175 176
 Dravidian Kings 74
 Drekmier, C. 72 73 74 97 99
 Duty 72 73 130 131 132 150 156 157
 159 160 162 166 170
 Economic ideology 145
 Economic power 168
 Economic resources 137
 Economics 138 139 142 151
 Fleemosynary arrangements 149
 Enactment 133
 Epicurians 131
 Equality 151
 Espionage 142
 Ethics 131 145 160 166
 Europe 130 131 134 150
 Evolution 149
 Executive 133
 Family institution 157 158
 Federal government 147
 Filmer 132
 Foreign aggression 174
 Foreigners 173
 Foreign rule 173
 Fraternity 151
 Freedom 133 150
 French Revolution 151
 Gandhi 143 148
 Gentili Alberico 145
 Ghoshal U. N. 95 98
 Government 131 132 134 135 142 144
 145 147 148 151 163
 Greece 131 133 137 146 148 151
 Greek Philosophers 130
 Green, T. H. 132
 Grotius 145 152
 Hegel 132 134
 Himalayas 169
 Hindu Political Philosophy 73
 Hindus 131
 Hobbes 132 137
 House Holder 74 158 159
 Huxley Aldous 132
 Ilango 137 176
 Imperial powers 134

- India** 71 72 131 146 152 161
Indian moralists 131
Industrial Revolution 134
Inequality 151 152
International affairs 146
International labour 150
International Law 152
Islamic countries 152
Italian 145
Jivakan 169
Jurisprudence 18 19 152
Justice 143 145 155 157 160 161 162
     165 169
Kadungon 173
Kalabhras 173
Kamban 176
Kannaki 169
Kant 132
Kautilya 143 144
Kingship 62 167 171
Kropotkin 148
Kshatriya 73 74
Law 144 152 153 164 165
Legal rights 146
Legislative enactment 133
Liberty 151
Locke 132 134
Machiavelli 145 169
Madras 171
Madras University 171
Manimekalai 138
Manu Dharma Sastra 104 105
Marx 134 145
Marxist Revolution 141
Minister 141 142 162 163 164 165
     166 175
Monists 133
Moralists 130 131
More, T. 132
Murugesu Mudaliar, N. 171 172
Mythological Stories 173
Naladiyar 171
Nammalwar 172
Non-conformism 150
Offence 168
Omnicompetent 134
Omnipotent 134
Opinion 142
Oppression 142
Orwell 132
Pallava King 175
Pandiya King 169 173
Parimelalagar 136 142 149 170
Parliament 150
Paton 18
Patrician 150
Peace 166
Philosophers 130 131
Plato 130 132 134
Platonic idealists 131
Plebein 150
Pluralism 133
Pluralist 132 133 135
Political animal 131 134 137
Polity 145 148 149 151 168 171
Polity in Tirukkural 171
Popal powers 134
Popular participation 145
Population 147
Porul 135 136 138 139 154
Porutpal 130 136 138 139 143 14
     147 168
Priests 135
Prime Minister 175

- Primitive Societies 150
 Prittu 72
 Property 153 165
 Public 143
 Public administration 139
 Public Servant 142
 Punishment 153
 Puram 135 169 173
 Purohitas 135
 Ramayana 169
 Reformers 131
 Regicide 146
 Renaissance 134 143 145
 Republic 132
 Revenue 142 143
 Revolutions 146 176
 Righteousness 165
 Rights 133 146 150 162
 Rome 148 150 152
 Rousseau 132 134 145
 Royal authority 136
 Royal decree 133
 Royalty 142 146
 Rule 146
 Ruler 73 130 131 137 146 161 162
     163 165 166
 Russian thinkers 148
 Sacred law 152
 Salmond 19
 Sanadhana 145 149
 Sangam 155 173
 Sangam literature 168 173
 Sanskrit 135 147 153 154
 Saptanga 147 148
 Sceptre 165
 Science 134
 Scientific Socialism 150
 Secularism 134
 Secular Sovereign State 134
 Security 143
 Sekkilar 175 176
 Senguttuvan 137
 Separation of powers 133
 Shakespeare 137
 Shantiparva 73
 Shariat 152
 Simmonds, K. R. 145
 Slaves 151
 Social institutions 147
 Socialism 149
 Society 131 132 134 135 137 150
     151 153 157
 Solon 131
 Sophists 131
 Sovereign 131 133 136 137 139
     147 165
 South India 161
 Spellman, J. W. 69 72
 Spenser 132 134
 Spies 142
 Spiritual values 134
 State 131 132 133 134 137 139 143
     146 147 148 152
 State religion 175
 State's borrowing 139
 Stuart Kings 73
 Subjects 143 144 146 169
 Supra-human Aram 135
 Supra-human authority 134
 Supra-temporal forces 146
 Svargha 136
 Tamil 131 135 138 153 155 158 160
     161 162 167 176

Tamil Country 147	Tolkappiyam 168
Tamil grammar 168	Tolstoy 148
Tamil King 137 138	Trade 134
Tamil literature 173	Treatise 150
Tamil Nadu 131 161 173 174	Turakkam 136
Tamils 158 173	Ul (ஊழ்) 146
Tamil Sangam 155	Umbrella 134
Taxes 133 146	Utopia 132
Technology 134	Vatsyayana 144
Territory 147	Vidu 136
Throne 170	Village Government 147
Tirumal 173 174	Vyavahara 153
Tirunavukkarasar 175	Welfare 73
Tirunavukkarasu Puranam 175	Witness Bury 150
Tiruttakka Thevar 174 175	World history 167

பிழை பொறுக்க

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
பொருளடக்கம்	ஞானசம்பத்தன்	ஞானசம்பந்தன்	
8	29	அன்று	என்று
9	31	கொல்லாம்	கெல்லாம்
18	3	என்று	என்று
20	23	ஆளப்படுவர்	ஆளப்படுபவர்
21	20	உரையாசியர்கள்	உரையாசிரியர்கள்
26	16	அக்குழிவினை	அக்குழுவினை
28	17	அன்விலார்	அறிவிலார்
28	19	அரசரும்	அரசனும்
28	19	யாளனுக்கும்	யாளனுக்கும்
29	21	எத்துனை	எத்துனை
30	23	கடல்தானை	கடல்தானைப்
33	1	பெருங்கேண்மை	பெருங்கேண்மை
35	10	குறட்பாளில்	குறட்பாவில்
35	29	தாயுமன்னந்	தாயுமனந்
35	30	ஒருன்டிப்	ஒருகுடிப்
38	4	தருகின்றரே	தருகின்றனரே
38	9	செல்லும்	சொல்லும்
38	17	விடுவித்தும்	விடுவித்தும்
38	18	ஏணிச்செரி	ஏணிச்சேரி
39	31	அவர்தனருக்கு	அவர்களுக்கு
40	2	தீத்தன்	தீந்தன்
40	3	கூற்றவனாகவும்	கூற்றுவனாகவும்
40	11	காப்பியினார்	காப்பியனார்
41	3	யிருந்நு	யிருந்து
41	4	நஞ்சம்	நஞ்சம்
..	6	குறளின்	குறளின்

4 Pras-600 000	17	எல்லைக்கருதி	எல்லை கருதி
..	28	வினையுளும்	வினையுளும்
42	7	பண்பயில்	பண்பயில்
..	15	துரும்பிய	துளும்பிய
..	20	ஒரி	ஒரி
42	22	பெருகின்ற	பெறுகின்ற
42	25	பாடு போதும்	பாடும் போதும்
43	3	சேர்ந்கொழுஞுவார்	சேர்ந்தொழுஞுவார்
44	3	முப்பாலாகத்	முப்பாலாகப்
50	24	கல்லாமையும்	கல்லாமையையும்
51	5	கொடுங்கோள்	கொடுங்கோல்
52	31	கள்வனுமல்லவன்	கள்வனுமல்லன்
56	15	என்ற உலகநீதியும்	என்று உலகநீதியும்
61	7	இயல்புகளையோ	இயல்புகளையே
67	19	ஒழலாம்	எழலாம்
67	25	தெய்வக்	தெய்வக்
72	28	uphold	uphold
72	29	institutons	institutions
80	30	பாரத்வாசர்	பாரத்வாசர்
84	32	வினையுளும்	வினையுளும்
85	29	குறிப்பை	குறிப்பைக்
88	32	நீங்மாதை	நீங்காதை
90	33	எடுத்துக்கொண்டு	எடுத்துக்கொண்டு
112	1	டிர்மக்கள்	குடிமக்கள்
..	2	நடத்தினுள்	நடத்தினர்
121	15	கொடுப்பத.	கொடுப்பதா
125	23	people	people
126	31	பரப்பளவிய்	பரப்பளவில்
127	24	க்காலத்துக்கு	இக்காலத்துக்குக்
128	27	Indernational	International
133	18	thinkere	thinkers

135	15	competence	competence
135	15	taxts	texts
136	24	ors	or
136	25	particular	particulars
137	23	imaginery	imaginary
140	15	தெரிந்துநெளிதல்	தெரிந்து தெளிதல்
140	24	kihs men	kins men
143	2	ia	is
143	3	Thn	The
143	4	is	in
143	12	justifiacion	justification
145	14	displomacy	diplomacy
148	10	goverement	government
..	17	anachisrm	anarchism
..	18	politcal	political
..	29	anarchist	anarchists
..	17	historg	history
..	31	dutiesn	duties.
151	5	citizens	citizens
152	21	interntional	international
153	2	fleeting	fleeting
155	8	lived	lived
161	2	adminsters	administers
166	18	suecessfully	successfully
168	14	chose	choose
172	28	Leetures	Lectures
174	9	rhe	the
177	14	என்று, ன்ற	என்று, ஆன்ற
185	15	கோள்கை	கொள்கை
187		goverment	government
188		Omnipotnt	Omnipotent
188		Popal powers	Papal powers.

